

ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา
ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552

ปริญญานิพนธ์

ของ

ดวงพร วงศ์พีัก

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

พฤษภาคม 2553

ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา
ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552

ปริญญานิพนธ์

ของ

ดวงพร วงศ์ฟัก

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

พฤษภาคม 2553

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา
ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552

บทคัดย่อ
ของ
ดวงพร วงศ์พิทักษ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2553

ดวงพร วงศ์พัก. (2553). *ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552*. ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา).

กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม:

รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวลัย.

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพ วิทยาเขตชลบุรี วิทยาเขตสุพรรณบุรี วิทยาเขตอ่างทอง และวิทยาเขตสมุทรสาคร ในปีการศึกษา 2552 จำนวน 400 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นอย่างไม่เป็นสัดส่วน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .95 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของแอลเอสดี

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.93$, S.D. = 0.52)

2. ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ระหว่างคณะศึกษาศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ และคณะศิลปศาสตร์ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

THE OPINIONS OF STUDENTS TOWARDS LEARNING MANAGEMENT
ACCORDING TO CURRICULUM OF INSTITUTES OF PHYSICAL EDUCATION,
IN THE CENTRAL REGION, IN ACADEMIC YEAR 2009

AN ABSTRACT
BY
DUANGPORN WONGFAK

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University

May 2010

Duangporn Wongfak. (2010). *The Opinions of Students Towards Learning Management According to Curriculum of Institutes of Physical Education, in the Central Region, in Academic Year 2009*. Master thesis, M.Ed. (Physical Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Wattana Suthipan, Asst. Prof. Dr.Namchai Lewan.

This purpose of this research was to find and compare the opinions of students towards learning management according to curriculum of Institutes of Physical Education in the central region, in academic year 2009. The samples of 400 students from Institutes of Physical Education Bangkok, Chonburi, Suphanburi, Angthong and Samutsakhon Campuses in the academic year 2009 were chosen by non-proportional stratified random sampling. The data were collected by the researcher's constructed questionnaire ($r = .95$) and analyzed in terms of frequency, percentage, mean, standard deviation, One-way ANOVA and testing for pair differences by LSD's method.

The results were as follows:

1. The opinions of the students were overall at a high level ($\bar{X} = 3.93$, S.D. = 0.52).
2. The opinions on learning management of Institutes of Physical Education of the students among different faculties of study, which were Faculty of Education, Faculty of Sports and Health Sciences and Faculty of Art Sciences, were significantly different at .05 level.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา

ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552

ของ

ดวงพร วงศ์พัก

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2553

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน

.....ประธาน

(รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์)

(รองศาสตราจารย์ไพฑูรย์ ศรีชัยสวัสดิ์)

.....กรรมการ

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลววัลย์)

(รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลววัลย์)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์สุนทร แม้นสงวน)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์ วัฒนา สุทธิพันธุ์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวลัย กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ไพฑูรย์ ศรีชัยสวัสดิ์ และรองศาสตราจารย์สุนทร แม้นสงวน กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ แก้ไข ปรับปรุง และแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนผู้วิจัยสามารถดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จสมบูรณ์ด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์ รองศาสตราจารย์ ธงชัย เจริญทรัพย์มณี อาจารย์วาสนา มั่งคั่ง และอาจารย์สุขุม อันขวัญเมือง ที่ได้ให้ความกรุณาให้คำแนะนำ ตรวจสอบ แก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒทุกท่าน ที่ได้ให้การอบรมสั่งสอน ให้ความรู้แก่ผู้วิจัยจนทำให้การวิจัยสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ขอขอบพระคุณ ครูสุภาภรณ์ ศรีเกียรติ ที่คอยให้การช่วยเหลือ ประสานงานเพื่อการวิจัยเป็นอย่างดี

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษาประจำวิทยาเขตกรุงเทพมหานคร วิทยาเขตชลบุรี วิทยาเขตสุพรรณบุรี วิทยาเขตอ่างทอง และวิทยาเขตสมุทรสาคร ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ผู้วิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูล ขอขอบพระคุณ อาจารย์ชาญณรงค์ สิงห์รัตน์ อาจารย์วิทยา ปัทมะรางกูล อาจารย์ธิตติพงษ์ สุขดี อาจารย์สุนันทา สุพรรณ และคุณครูชลธิชา เย็นสบาย ผู้ช่วยผู้วิจัยที่ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอบคุณนักศึกษาทุกคนที่ได้ให้ความร่วมมือในการกรอกข้อมูลเพื่อวิจัยเป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อสมคิด วงศ์พิัก และ คุณแม่นภา มุลารินทร์ ที่คอยอบรม เลี้ยงดู ให้กำลังใจ ให้ความรัก ความห่วงใยเสมอมา และให้การสนับสนุนจนสำเร็จ เป็นปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ คุณค่าและประโยชน์อันใดที่พึงมีจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่บุพการี บุรพจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่มีส่วนในความสำเร็จครั้งนี้

ดวงพร วงศ์พิัก

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	2
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	3
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	3
ตัวแปรที่ศึกษา.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
สมมุติฐานในการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น.....	7
ความหมายของความคิดเห็น.....	7
การเกิดความคิดเห็น.....	9
องค์ประกอบของความคิดเห็น.....	9
คุณสมบัติของความคิดเห็น.....	10
การวัดความคิดเห็น.....	10
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเรียนรู้.....	12
ความหมายของการเรียนรู้.....	12
ธรรมชาติของการเรียนรู้.....	14
กระบวนการเรียนรู้.....	15
ทฤษฎีการเรียนรู้.....	16
องค์ประกอบหรือปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้.....	20

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้.....	24
หลักสูตร.....	24
ครูผู้สอน.....	26
วิธีสอนและการจัดการเรียนรู้.....	35
อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก.....	39
การวัดผลและประเมินผล.....	41
หลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา.....	43
สถาบันการพลศึกษา.....	49
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	50
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	50
งานวิจัยในประเทศ.....	52
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	62
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	62
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	63
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	64
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	81
สังเขปความมุ่งหมาย สมมุติฐาน และวิธีดำเนินการวิจัย.....	81
สรุปผลการวิจัย.....	81

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ)	
อภิปรายผล	80
ข้อเสนอแนะ.....	84
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป	84
บรรณานุกรม.. ..	85
ภาคผนวก.....	93
ภาคผนวก ก	94
ภาคผนวก ข	101
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	103

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	62
2 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม	66
3 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านหลักสูตร (n = 400).....	67
4 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านผู้สอน (n = 400).....	68
5 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา (n = 400)	69
6 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านอุปกรณ์ และสถานที่ (n = 400)	70
7 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านการวัดและประเมินผล (n = 400).....	71
8 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 (n = 400)	72
9 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 จำแนกตามตัวแปรคณะที่ศึกษา	73
10 เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบัน การพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ตามตัวแปรคณะที่ศึกษา	74
11 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านหลักสูตร ตามตัวแปรคณะที่ศึกษา	75
12 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านวิธีสอนและการจัดการเรียนรู้ ตามตัวแปรคณะที่ศึกษา	76
13 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านอุปกรณ์ และสถานที่ ตามตัวแปรคณะที่ศึกษา.....	77

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
14 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านการวัดและประเมินผล ตามตัวแปรคณะที่ศึกษา	78
15 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ตามตัวแปรคณะที่ศึกษา.....	79

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

พระบรมราชาบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ชี้ให้เห็นว่าการพัฒนาบุคคลด้วยกระบวนการของการศึกษา ความว่า

“...การที่บุคคลจะพัฒนาได้ ก็ด้วยปัจจัยประการเดียว คือ การศึกษา การศึกษานั้นแบ่งเป็นสองส่วน คือ การศึกษาด้านวิชาการส่วนหนึ่ง กับการอบรมบ่มนิสัยให้เป็นผู้มีจิตใจใฝ่ดีใฝ่เจริญ มีปรกติละอายชั่วกลัวบาป ส่วนหนึ่ง การพัฒนาบุคคลจะต้องพัฒนาให้ครบถ้วนทั้งสองส่วนเพื่อให้บุคคลได้มีความรู้ไว้ใช้ประกอบการ และมีความดีไว้เกื้อหนุนการประพฤติปฏิบัติทุกอย่างให้เป็นไปในทางที่ถูกที่ควร และอำนวยผลเป็นประโยชน์ที่พึงประสงค์...”
(ภูมิพลอดุลยเดช, พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา. 2540: ออนไลน์)

ซึ่งสอดคล้องกับปรัชญาของการพลศึกษาที่ว่า “กิจกรรมทางพลศึกษาช่วยส่งเสริมให้มีการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม” สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมปัจจุบันได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความสุข การศึกษาเป็นส่วนสำคัญที่สุดประการหนึ่งที่ทำให้คนอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุข การพลศึกษาก็เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาเช่นกัน การจัดการเรียนรู้พลศึกษาจึงเป็นหัวใจหลักของการจัดการศึกษาที่สามารถพัฒนาคนอย่างครบถ้วนทุกด้าน ในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต ทำให้สังคมมีคุณภาพนั้น ผู้จัดการเรียนรู้จะต้องคำนึงถึงมาตรฐานคุณภาพการจัดการเรียนรู้ และการนำหลักสูตรไปใช้เป็นสำคัญ

สถาบันการพลศึกษา เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่มีภารกิจหน้าที่โดยตรงในการผลิตและพัฒนาบุคลากร เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการจัดการศึกษาให้ตอบสนองและแก้ปัญหาตามนโยบายแห่งรัฐ จัดการศึกษาระดับปริญญาตรี จัดหลักสูตรสถาบันการพลศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้น เพื่อเป็นบ่อเกิดแห่งปัญญาทางพลศึกษาและกีฬาที่กว้างไกล มีบุคลากรที่มีความสามารถในการปฏิบัติและสร้างคนให้เป็นคนดี มีจริยธรรม เพื่อประกอบวิชาชีพในระดับผู้ชำนาญเฉพาะ เพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาประเทศที่ยั่งยืน ยึดหลักมาตรฐานวิชาการและวิชาชีพ มุ่งผลิตกำลังคนตามความต้องการของท้องถิ่น สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ทั้งเป็นนักวิชาการทั้งวิชาชีพและวิชาชีพขั้นสูงทางด้านพลศึกษา และนันทนาการ การจัดการกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ มุ่งเน้นปฏิบัติควบคู่ทฤษฎี ยึดหลักความร่วมมือกับสถานศึกษา องค์กรชุมชน นำไปสู่การพัฒนาให้เกิดการก้าวหน้าทาง

วิชาชีพ และการพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถภาพทางวิชาชีพ ทั้งในด้านเทคนิควิธีและการจัดการงานอาชีพ และด้านคุณธรรม (สถาบันการพลศึกษา. 2548)

สถาบันการพลศึกษา เขตภาคกลาง 5 เขต ประกอบด้วยสถาบันการพลศึกษา เขตกรุงเทพ สถาบันการพลศึกษาเขตชลบุรี สถาบันการพลศึกษาเขตสุพรรณบุรี สถาบันการพลศึกษาเขตอ่างทอง และสถาบันการพลศึกษาเขตสมุทรสาคร เป็นสถาบันที่ผลิตทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ มีหน้าที่ในการผลิตบุคลากรทางการศึกษาด้านวิชาชีพครู พลศึกษาโดยตรง การจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเป็นสิ่งสำคัญ จากการที่สถาบันการพลศึกษามีการปรับเปลี่ยนมาใช้หลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2548 จนถึงปัจจุบัน จึงมีความจำเป็นต้องศึกษาผลของการนำหลักสูตรไปใช้ เพื่อประเมินการจัดการเรียนรู้ของสถาบันตามหลักสูตรที่เริ่มใช้นี้ว่าได้ผลเช่นไร มีปัญหาใดเกิดขึ้นบ้าง โดยเฉพาะความคิดเห็นและพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา โดยแต่เดิมอาจมีปัญหาต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการจัดการเรียนรู้ของสถาบันการพลศึกษา เช่น กิจกรรมการเรียนรู้ไม่เหมาะสมกับสถานที่ การไม่มีสมาธิในการเรียน เวลาในการเรียนไม่เหมาะสม การไม่สนใจเรียน การไม่เข้าชั้นเรียน ผลการเรียนรู้ไม่ดี การวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำ การลาออกระหว่างเรียน มีนักศึกษาเข้ามาศึกษาต่อน้อย การประชาสัมพันธ์สถาบันที่ไม่เพียงพอ ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ ล้วนแล้วแต่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพโดยรวมของสถาบันการพลศึกษาทุกเขต ความสำเร็จของการศึกษานั้น มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องหลายด้าน โดยเฉพาะความสนใจที่ต้องการเข้ามาศึกษาหาความรู้ความเข้าใจในการเรียนเพื่อพัฒนาตนเองของนักศึกษา ซึ่งต้องใช้ความพยายามอดทนอย่างมาก นอกจากตัวนักศึกษาเองแล้ว ยังมีปัจจัยที่สำคัญอย่างมากก็คือ กระบวนการจัดการเรียนรู้ของสถาบันนั่นเอง

จากความสำคัญและสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษาในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 จำนวน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านผู้สอน ด้านวิธีสอนและการจัดการเรียนรู้ ด้านอุปกรณ์และสถานที่ และด้านการวัดและประเมินผล ทั้งนี้เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงคุณภาพการจัดการเรียนรู้ของสถาบันการพลศึกษาในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษาในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาในแต่ละคณะที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องนำไปปรับปรุงแก้ไขพัฒนาการจัดการเรียนรู้ของสถาบันต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 จำนวน 5 วิทยาเขต คือ วิทยาเขตกรุงเทพ จำนวน 687 คน วิทยาเขตชลบุรี จำนวน 493 คน วิทยาเขตสุพรรณบุรี 904 คน วิทยาเขตอ่างทอง จำนวน 331 คน และวิทยาเขตสมุทรสาคร จำนวน 613 คน รวมทั้งสิ้น 3,028 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาของสถาบันการพลศึกษา ในภาคกลาง 5 วิทยาเขต จำนวนทั้งสิ้น 2,623 คน ซึ่งผู้วิจัยประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากการใช้ตารางสำเร็จรูปของ เครจซี และมอร์แกน (เทเวศร์ พิริยะพูนท์. 2545: 128; อ้างอิงจาก Krejcie; & Morgan. n.d.) ได้จำนวน 335 คน แต่ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะทำการเก็บข้อมูลจากนักศึกษาทั้ง 5 วิทยาเขต จำนวน 400 คน โดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นอย่างไม่เป็นสัดส่วน (Non-Proportional Stratified Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

ผู้วิจัยได้จำแนกตัวแปรที่ศึกษาดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ คือ คณะ แบ่งเป็น

1.1 คณะศึกษาศาสตร์

1.2 คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ

1.3 คณะศิลปศาสตร์

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ซึ่งแบ่งออกได้ดังนี้คือ

2.1 ด้านหลักสูตรการเรียนรู้

2.2 ด้านผู้สอน

2.3 ด้านอุปกรณ์และสถานที่

2.4 ด้านวิธีการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2.5 ด้านการวัดและประเมินผล

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ความคิดเห็น** หมายถึง ความคิด ความรู้สึก ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาจจะมีลักษณะในทางบวก หรืออาจมีลักษณะไปในทางลบ

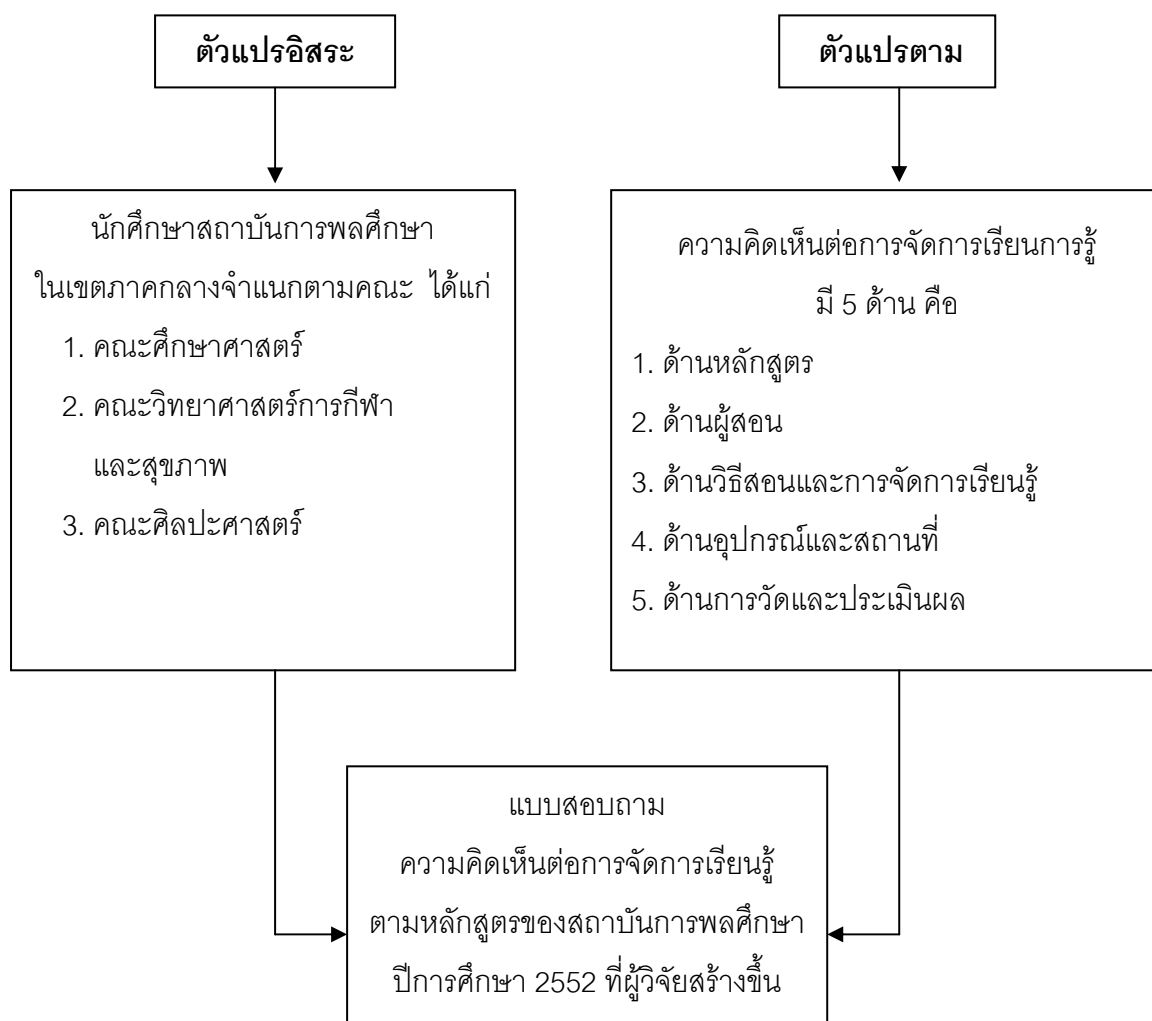
2. **การจัดการเรียนรู้** หมายถึง การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้โดยการนำหลักการต่าง ๆ ไปใช้ให้เกิดประสิทธิผล เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการปรับเปลี่ยนหรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ทักษะคิด แนวคิด และพฤติกรรมอันเนื่องมาจากการได้รับประสบการณ์ ซึ่งมีปัจจัยที่สนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ ได้แก่ หลักสูตร ผู้สอน อุปกรณ์ และสถานที่ วิธีการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผล ฯลฯ

3. **นักศึกษา** หมายถึง นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ คณะศึกษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2552

4. **หลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา** หมายถึง ความรู้ ประสบการณ์ที่สถาบันการพลศึกษาได้จัดให้กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี

5. **เขตภาคกลาง** หมายถึง สถาบันการพลศึกษา ซึ่งอยู่ในสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ประกอบด้วย 5 วิทยาเขต คือ วิทยาเขตกรุงเทพ วิทยาเขตชลบุรี วิทยาเขตสุพรรณบุรี วิทยาเขตอ่างทอง และวิทยาเขตสมุทรสาคร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

นักศึกษาสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ที่ศึกษาในคณะต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา แตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น
 - 1.1 ความหมายของความคิดเห็น
 - 1.2 การเกิดความคิดเห็น
 - 1.3 องค์ประกอบของความคิดเห็น
 - 1.4 คุณสมบัติของความคิดเห็น
 - 1.5 การวัดความคิดเห็น
2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเรียนรู้
 - 2.1 ความหมายของการเรียนรู้
 - 2.2 ธรรมชาติของการเรียนรู้
 - 2.3 กระบวนการเรียนรู้
 - 2.4 ทฤษฎีการเรียนรู้
 - 2.5 องค์ประกอบหรือปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้
3. องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้
 - 3.1 หลักสูตร
 - 3.2 ครูผู้สอน
 - 3.3 วิธีสอนและการจัดการเรียนรู้
 - 3.4 อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก
 - 3.5 การวัดผลและประเมินผล
4. หลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา
5. สถาบันการพลศึกษา
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยในประเทศ

แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

ความหมายของความคิดเห็น

ความคิดเห็นตามความหมายในพจนานุกรมการศึกษา หมายถึง ความเชื่อการตัดสินใจ ความคิด ความรู้สึกประทับใจที่ไม่ได้เกิดจากการพิสูจน์ หรือการชั่งน้ำหนักกว่าเป็นการถูกต้องหรือไม่ สอดคล้องกับความหมายในพจนานุกรมฉบับภาษาอังกฤษ (Webster. 1998: 950) ที่ให้ความหมายว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความเชื่อที่ไม่ได้ตั้งอยู่บนความรู้สึกในใจของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่จะพิจารณาตัดสินใจเพื่อการประเมินคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ (ชาญณรงค์ คำเพชร. 2549: 7)

ไซลด์ส (สุพร สินธพรัตน์. 2548: 6; อ้างจาก Childs. 1965: 15) ได้กล่าวถึงความหมายของความคิดเห็นว่า เป็นการแสดงออก (Overt Expression) ของทัศนคติ (Overt Attitude) ที่มีอยู่ภายในโดยการพูดหรือการเขียน ซึ่งความจริงไม่น่าจะเป็นเช่นนั้น เพราะบุคคลสามารถมีความคิดเห็นในใจได้โดยไม่ต้องแสดงออก และบุคคลก็อาจแสดงทัศนคติออกมาเป็นคำพูดได้เช่นกัน

กูต (Good. 1973: 113) กล่าวว่า ความคิดเห็น หรือทัศนคติ หมายถึง ความเชื่อ ความคิด หรือการลงความเห็นเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งไม่อาจบอกได้ว่าเป็นการถูกต้องหรือไม่

กัวลนิก (Guralnik. 1976: 46) ได้กล่าวถึงความคิดเห็นว่า มีคำจำกัดความ 4 ข้อ คือ

1. เป็นความเชื่อที่ไม่สามารถยืนยันได้แน่นอนว่าเป็นความรู้สึกที่แท้จริง หรือความน่าจะเป็นของความคิดเห็นเฉพาะบุคคลในการตัดสินใจ
2. การประเมินผล หรือความรู้สึก หรือการประมาณค่าเกี่ยวกับคุณลักษณะคุณค่าของบุคคลหรือสิ่งต่าง ๆ
3. รูปแบบการตัดสินใจของผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาสาระ ซึ่งการให้ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเป็นสิ่งที่ต้องการ
4. หลักเกณฑ์ในการใช้ถ้อยคำโดยมีการตัดสินใจ หรือพิจารณาตัดสินสิ่งต่าง ๆ โดยมีหลักเกณฑ์สนับสนุนในแต่ละกรณี

ออสแคมป์ (Oskamp. 1997: 12 – 13) กล่าวว่า ความคิดเห็น น่าจะใกล้เคียงกันกับความเชื่อมากกว่าในด้านความเฉพาะเจาะจงของขอบเขตและเนื้อหา และทั้งสองสิ่งนี้มีองค์ประกอบของความรู้ (Cognitive) มากกว่าองค์ประกอบความรู้สึก (Affective) แต่ทัศนคติจะมีองค์ประกอบของความรู้สึกมากกว่า หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่ง ความคิดเห็นเกี่ยวกับการพิจารณา ความเป็นไปได้ของเหตุการณ์และความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ ในขณะที่ทัศนคติเกี่ยวข้องกับความปรารถนา และความต้องการ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2531: 13) กล่าวว่า ความคิดเห็นถือได้ว่าเป็นการแสดงออกด้านเจตคติอย่างหนึ่ง แต่หากลงความเห็นนั้น มักมีอารมณ์ เป็นส่วนประกอบและเป็นส่วนที่จะมีปฏิกิริยาต่อสถานการณ์ภายนอก

อนันต์ ชันทรราช (2535: 5) กล่าวว่า ความคิดเห็นหมายถึงการแสดงออกด้านความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้านการพูด การเขียน โดยมีพื้นฐานความรู้เดิมเกี่ยวกับความต้องการ ประสบการณ์ที่บุคคลได้รับ ตลอดจนสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้นเป็นหลักในการแสดงความคิดเห็นเพื่อขอรับการสนับสนุนความคิดเห็นเป็นการแสดงออกถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ ความคิดเห็นจะเกี่ยวข้องกับค่านิยมและทัศนคติ โดยต่างก็เป็นเรื่องราวทางจิตชุดหนึ่งๆ ที่เริ่มจากค่านิยม อันเป็นเรื่องราวทางจิตอย่างกว้าง ๆ และทัศนคติเป็นเรื่องราวทางจิตที่แคบลงไปจนกระทั่งถึงความคิดเห็น ซึ่งเป็นเรื่องราวทางจิตที่แคบที่สุด คือเป็นการแสดงออกถึงเรื่องหนึ่งเรื่องใดโดยเฉพาะเท่านั้น

ลาวัญญ์ จักราวุฒน์ (2540: 9) ได้กล่าวถึงความคิดเห็น หมายถึง ความเชื่อหรือการลงความเห็นที่ไม่ได้เป็นความรู้ลึกซึ้งแท้จริง แต่ในบางครั้งความคิดในบางสิ่งบางอย่างอาจเป็นจริงได้

จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิ์วัฒน์ (2542: 9) ได้กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างทัศนคติกับความคิดเห็นไว้ว่า ความแตกต่างที่เห็นได้ชัด คือ ความสามารถสืบเสาะหาเหตุผลข้อเท็จจริง (Verifiable) สิ่งหนึ่งอย่างนั้น คือ ความคิดเห็นเกี่ยวข้องกับการพิจารณาตัดสิน (Judgment) มากกว่าจะเป็นข้อเท็จจริง

จารุวรรณ บุญรอด (2549: 7) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกต่อสิ่งใดด้วยการพูดหรือเขียน โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อม ซึ่งการแสดงความคิดเห็นนี้อาจจะได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่น ๆ ก็ได้

ชาญณรงค์ คำเพชร (2549: 7) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันเกิดจากการรับรู้และเรียนรู้ของบุคคลนั้น ๆ เป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติ อาจเปลี่ยนแปลงได้เสมอตามกาลเวลา ความคิดเห็นของบุคคลแต่ละคนต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอาจเหมือนหรือไม่เหมือนกันก็ได้

ศรัณย์ พงษ์รัตนานุกุล (2549: 9) กล่าวว่า ความคิดเห็นคือการแสดงออกทางความคิด ทำที่ความรู้สึกที่มีต่อบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันเกิดเป็นผลที่เกิดจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ ซึ่งมีลักษณะส่งเสริม คือพอใจ นิยมชมเชย สนับสนุนและปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจ หรือในลักษณะต่อต้าน คือ การขัดแย้ง ไม่ร่วมมือ ไม่ปฏิบัติตาม

การเกิดความคิดเห็น

ธีระพร อุวรรณโณ (2535: 51-54) กล่าวว่า ความคิดเห็นเกิดขึ้นจากอิทธิพลต่าง ๆ ดังนี้

1. อิทธิพลจากพ่อแม่ เป็นแหล่งอิทธิพลสูงสุด โดยเฉพาะในวัยเด็ก ซึ่งจะพัฒนาค่านิยม ความเชื่อ และความรู้สึกนึกคิดขึ้นมาในกรอบของครอบครัวที่มีพ่อแม่เป็นผู้มีอำนาจให้คุณเมื่อทำความดี และมีอำนาจให้โทษเมื่อทำสิ่งไม่ดี หรือสิ่งที่พ่อแม่ไม่เห็นด้วย
2. อิทธิพลจากกลุ่มต่าง ๆ ในสถานศึกษา เช่น ครู และเพื่อนก็มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น
3. อิทธิพลจากประสบการณ์ส่วนตัว นักจิตวิทยาจิตวิเคราะห์เน้นเรื่องประสบการณ์ในวัยเด็ก ว่า มีอิทธิพลต่อการพัฒนาของบุคคล รวมทั้งพัฒนาความคิดเห็นของบุคคลด้วย โดยเฉพาะประสบการณ์ที่รุนแรงหรือกระทบกระเทือนใจบุคคลนั้นได้นาน
4. อิทธิพลจากสื่อสารมวลชน เช่น การโฆษณา ประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ ที่พยายามเปลี่ยนความคิดเห็นของคนให้หันไปนิยมผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ

ความคิดเห็นเกิดขึ้นจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของบุคคล ออลพอต (ชนะจิต เกตุอุไร. 2549: 8 ; อ้างอิงจาก Allport. n.d.) ได้เสนอความคิดเห็นว่า ความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของคนเกิดขึ้นได้ตามเงื่อนไข 3 ประการ คือ

1. กระบวนการเรียนรู้ที่ได้จากการเพิ่มพูน และบูรณาการของการตอบสนองแนวความคิดต่าง ๆ เช่น ความคิดเห็นจากครอบครัว โรงเรียน ครู การเรียนการสอนอื่น ๆ
2. ประสบการณ์ส่วนตัวขึ้นอยู่กับความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งมีประสบการณ์ที่แตกต่างกัน นอกจากประสบการณ์ของคนจะสะสมขึ้นเรื่อย ๆ แล้วยังทำให้มีรูปแบบเป็นของตัวเอง ดังนั้น ความคิดเห็นบางอย่างจึงเป็นเรื่องเฉพาะของแต่ละบุคคลแล้วแต่พัฒนาการ และความเจริญเติบโตของคน ๆ นั้น
3. การเลียนแบบ การถ่ายทอดความคิดเห็นของคนบางคนได้มาจากการเลียนแบบความคิดเห็นของคนอื่นที่ตนพอใจ เช่น พ่อ แม่ ครู พี่น้อง และคนอื่น ๆ อิทธิพลของกลุ่มสังคม คนย่อมมีความคิดเห็นคล้ายตามกลุ่มสังคมที่ตนอาศัยอยู่ตามสภาพแวดล้อม เช่น ความคิดเห็นต่อศาสนาและสถาบันต่าง ๆ

องค์ประกอบของความคิดเห็น

จากการศึกษาเรื่ององค์ประกอบของความคิดเห็น เทรนดิส (ชนะจิต เกตุอุไร. 2549: 8-9; อ้างอิงจาก Triandis. 1971: 2-3) ได้อธิบายว่า องค์ประกอบของความคิดเห็นมี 3 ส่วน ได้แก่

1. องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive Component) ได้แก่ ความรู้และความคิดที่บุคคล

มีต่อสิ่งเร้า ซึ่งอาจเป็นบุคคล กลุ่มหรือภาวะการณ์ใด ๆ ความรู้และความคิดดังกล่าวจะเป็นส่วนกำหนดลักษณะและทิศทางของความคิดเห็นของบุคคล กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีความรู้และการติดต่อกับสิ่งเร้าได้ครบถ้วนแล้ว บุคคลจะมีความคิดเห็นต่อสิ่งเร้าในทางบวกหรือลบชัดเจนขึ้น

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective Component) ได้แก่ อารมณ์หรือความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้า อารมณ์หรือความรู้สึกดังกล่าวจะเป็นส่วนกำหนดลักษณะและทิศทางของความคิดเห็นของบุคคล กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีอารมณ์หรือความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งใด บุคคลก็จะมีความคิดเห็นทางบวกต่อสิ่งนั้น แต่ถ้าบุคคลมีอารมณ์หรือความรู้สึกไม่ดีต่อสิ่งใด บุคคลจะมีความคิดเห็นในทางลบ

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavior Component) คือ พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง พฤติกรรมดังกล่าวจะเป็นสิ่งบอกลักษณะและทิศทางของความคิดเห็นของบุคคล กล่าวคือ ถ้าพฤติกรรมของบุคคลที่จะแสดงออกต่อสิ่งเร้านั้นชัดเจนแน่นอน ความคิดเห็นก็ย่อมมีลักษณะเป็นบวกหรือลบชัดเจนแน่นอน

คุณสมบัติของความคิดเห็น

พัณณ์ สุขจำนงค์ (2522: 72) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของความคิดเห็นไว้ ดังนี้

1. มีความคงที่ (Consistency) คือ ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยง่าย
2. มีทิศทาง (Direction) ที่แน่นอนต่อสิ่งแวดล้อม โดยมีการประเมินค่าการรับรู้ ความรู้สึก และความพร้อม ที่จะกระทำไปในด้านที่เป็นบวกหรือเป็นลบ ดีหรือเลว มีความรู้สึกชอบ หรือไม่ชอบต่อสิ่งนั้น พร้อมที่จะสนับสนุน หรือคัดค้านสิ่งนั้น
3. มีความเข้มข้น (Magnitude) คือเป็นไปในทางบวกหรือลบ มากหรือน้อยตามค่านิยม และความสำคัญของสิ่งนั้น ๆ

ความคิดเห็นของบุคคลนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ โดยมีการเปลี่ยนแปลงในองค์ประกอบทั้ง 3 ที่กล่าวมา การเปลี่ยนแปลงจะเกิดได้มากน้อยขึ้นอยู่กับข้อมูลต่าง ๆ ที่บุคคลรับทราบ ประสบการณ์ที่ได้รับ ค่านิยม และอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม การเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา และตลอดชีวิตของบุคคล

การวัดความคิดเห็น

ไพศาล หวังพานิช (2530: 152) ได้กล่าวไว้ว่า การวัดความคิดเห็น หรือเจตคติต้องยอมรับข้อตกลงเบื้องต้น ดังนี้

1. เจตคติมีลักษณะคงเส้นคงวาอยู่ในช่วงเวลาหนึ่ง นั่นคือ ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ได้เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา จะมีช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งที่มีความรู้สึกต่อสิ่งใด

สิ่งหนึ่งซึ่งสามารถวัดได้

2. เจตคติของบุคคลไม่สามารถวัดหรือสังเกตได้โดยตรง การวัดจะเป็นการวัดทางอ้อม โดยวัดจากแนวโน้มที่บุคคลจะแสดงออกหรือประพฤติปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ

3. เจตคตินอกจากจะแสดงออกในรูปของความรู้สึกนึกคิด เช่น การสนับสนุนหรือคัดค้านยังมีขนาดหรือปริมาณของความรู้สึกด้วย ดังนั้นในการวัดทัศนคตินอกจากจะทำให้ทราบทิศทางแล้วยังสามารถบอกระดับความมากน้อยได้ด้วย

กรรณิการ์ ชูติพงศ์ศาสด์ (2544: 53) ได้กล่าวไว้ว่า จากความหมายของความคิดเห็นและองค์ประกอบของความคิดเห็น ซึ่งประกอบด้วยส่วนที่เป็นความรู้หรือความเชื่อ ส่วนที่เป็นความรู้สึกหรือการประเมิน และส่วนที่เป็นพฤติกรรม ทำให้การวัดจะต้องทำทั้ง 3 องค์ประกอบ และต้องวัดเป็นภาพรวม โดยพิจารณาจากกริยาทำที่ การตอบสนองต่อสิ่งเร้าในหลายประการร่วมกัน มิใช่วัดจากการกระทำหรือพฤติกรรมเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่งของบุคคล นอกจากนั้นการวัดความคิดเห็นยังต้องบ่งบอกถึงปริมาณ (Magnitude) ความมากน้อยของความคิดเห็นที่มีต่อสิ่งเร้าและทิศทาง (Direction) ที่บอกว่ามีความคิดเห็นไปในทางบวกหรือทางลบ

ในการวัดความคิดเห็นของบุคคล สามารถกระทำได้หลายวิธี วิธีที่ใช้กันโดยทั่วไปคือการตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ซึ่ง เบสท์ (ชนะจิต เกตุอุไร, 2549: 9-10 ; อ้างอิงจาก Best, 1977: 177) เสนอแนะว่าวิธีที่ง่ายที่สุดในการที่จะบอกถึงความคิดเห็นก็คือ การแสดงให้เห็นถึงจำนวนร้อยละของคำตอบในแต่ละข้อความ เพราะจะทำให้เห็นว่าความคิดเห็นจะออกมาลักษณะเช่นไร และจะสามารถทำตามข้อคิดเห็นเหล่านั้นได้ โดยข้อความเหล่านั้น ตามหลักเกณฑ์บางประการซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เครื่องมือที่ใช้ในการวัดความคิดเห็นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นดังนี้

1. ภาษาที่ใช้ต้องชัดเจน ง่าย ไม่อ้อมค้อม
2. เปิดโอกาสให้ผู้ตอบ สามารถแสดงความคิดเห็นได้หลายระดับ
3. ไม่ควรใช้ข้อความที่ผู้ตอบสามารถตีความหมายได้หลายอย่าง
4. กำหนดระดับความคิดเห็นตามลำดับจากมากไปหาน้อย หรือจากน้อยไปหามากในแต่ละข้อความ
5. ให้ผู้ตอบเลือกระดับความคิดเห็นที่เป็นตัวแทนในแต่ละข้อความ โดยเขียนเครื่องหมายในช่องที่ตรงกับความรู้สึก

อนึ่ง การวัดความคิดเห็นตามแบบของ Likert การให้คะแนนความคิดเห็นของผู้ตอบต่อข้อความต่าง ๆ จะขึ้นอยู่กับข้อความว่าเป็นข้อความที่ต้องตอบสนับสนุน หรือข้อความที่ต้องตอบปฏิเสธ

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเรียนรู้

ความหมายของการเรียนรู้

มอริส (Morris. 1990: 178) กล่าวว่า การเรียนรู้คือ กระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม อย่างถาวร อันเนื่องมาจากประสบการณ์ และการปฏิบัติฝึกฝน

ครอนบาค (มาลินี จุฑะรพ. 2537: 55; อ้างอิงจาก Cronbach. 1954) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ว่า การเรียนรู้เป็นการแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงอันเป็นผลเนื่องมาจากประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลได้รับมา

เฮเกินฮาห์น (วรรณิ ลิ้มอักษร. 2543: 52; อ้างอิงจาก Hergengahn. 1988: 9) ให้ความหมายว่า การเรียนรู้ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือ ศักยภาพของการกระทำที่ถาวร อันเป็นผลมาจากประสบการณ์ โดยไม่เกี่ยวข้องกับความท้อแท้ร่างกาย ที่เกิดจากการเจ็บไข้ได้ป่วย ความเหนื่อยอ่อน หรือฤทธิ์ของยา

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ (2538: 43) ได้สรุปความหมายของการเรียนรู้ว่า เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอันเกิดจากการฝึกหัดหรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคลเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากผู้เรียนที่สามารถปรับตนเองเพื่อตอบสนองสิ่งเร้าต่าง ๆ ของร่างกาย รวมทั้งด้านอารมณ์ เจตคติ และการปรับตัวในสังคม นอกจากนี้ยังให้ความเห็นว่า การเรียนรู้จะแสดงให้เห็นได้ด้วยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งมีผลลัพธ์มาจากประสบการณ์

นิรชา ทองธรรมชาติ (2544: 18) กล่าวว่า การเรียนรู้หมายถึง กระบวนการที่ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในด้านพฤติกรรม และความคิด โดยคนสามารถที่จะเรียนรู้ได้ในลักษณะที่แตกต่าง กัน ซึ่งการเรียนรู้เป็นกระบวนการทั้งด้านสมรรถภาพ ทักษะ และเจตคติ

ทิสนา แหมมณี (2545: 1-3) กล่าวว่า การเรียนรู้ มีขอบเขตครอบคลุมความหมาย 2 ประการ คือ กระบวนการเรียนรู้ (Learning process) ซึ่งหมายถึง การดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอน หรือการใช้วิธีการต่าง ๆ ที่ช่วยให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ และการเรียนรู้ในความหมายของ ผลลัพธ์การเรียนรู้ (Learning outcome) ซึ่งหมายถึง ความรู้ ความเข้าใจในสาระต่าง ๆ ความสามารถในการกระทำ การใช้ทักษะกระบวนการต่าง ๆ รวมทั้งความรู้สึกลึกหรือเจตคติอันเป็นผลที่เกิดขึ้นจากกระบวนการเรียนรู้ โดยผลลัพธ์การเรียนรู้ แบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ 1) ส่วนที่เป็นสาระ คือ ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะและเจตคติที่เกี่ยวกับสาระที่เรียนรู้ 2) ส่วนที่เป็นกระบวนการเรียนรู้หรือวิธีการเรียนรู้ที่เป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการเรียนรู้ต่อไป ดังนั้นเมื่อพูดถึงการเรียนรู้ จึงมีสิ่งที่จะต้องเกี่ยวพันด้วยเสมอ คือ 1) กระบวนการเรียนรู้ 2) สาระการเรียนรู้ 3) ผลลัพธ์การเรียนรู้

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้หรือการจัดการเรียนการสอนนั้นคือ การจัดกระบวนการเรียน ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์ การฝึกปฏิบัติอย่างเป็นขั้นตอน โดยการใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้บุคคลมีความรู้ มีความเข้าใจ มีทักษะและเจตคติที่เกี่ยวกับเนื้อหาสาระที่เรียนบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้

กระทรวงศึกษาธิการ (2545: 144 - 145) กล่าวถึงแนวทางการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในสถานศึกษา สถานศึกษาจะต้องจัดหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน ปัญหาความต้องการของท้องถิ่น และผู้เรียนมีการบริหารการใช้หลักสูตร เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุผลตามความคาดหวังของหลักสูตร ดังนี้

1. การจัดคาบเวลาเรียน ผู้บริหาร และบุคลากรในสถานศึกษาต้องวางแผนการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน จัดคาบเวลาอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง และจัดกิจกรรมเสริมตามความสนใจและความต้องการของผู้เรียน
2. การจัดบุคลากร ต้องมีบุคลากรเพียงพอและเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและได้รับการฝึกฝนมาทางพลศึกษาโดยตรง สถานศึกษาและผู้เกี่ยวข้องควรมีการพัฒนาบุคลากรอย่างต่อเนื่องตามความต้องการเพื่อให้เกิดการเรียนรู้บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้
3. จัดสภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษาให้ถูกสุขลักษณะ ปลอดภัย พร้อม และเพียงพอสำหรับบริการ และให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่ดีเกี่ยวกับการออกกำลังกาย และเล่นกีฬาเพื่อการมีสุขภาพและบุคลิกภาพที่ดี
4. แหล่งเรียนรู้ในสถานศึกษา ควรจัดวัสดุ อุปกรณ์ สื่อต่าง ๆ ที่สะดวกเพียงพอทันสมัย สำหรับการศึกษาค้นคว้า เรียนรู้ และฝึกฝนด้วยตนเอง ตลอดจนดูแลรักษาให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้และใช้ประโยชน์อย่างคุ้มค่า
5. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ต้องจัดให้สอดคล้องกับความสนใจ ประสบการณ์ วุฒิภาวะ มีคุณค่า มีประโยชน์ สามารถนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้อย่างสนุกสนาน ปลอดภัย โดยเฉพาะกิจกรรมทำโครงการควรเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนทุกคนได้จัดทำโครงการของตนเอง ที่เป็นรายบุคคลและรายกลุ่ม
6. กระบวนการเรียนรู้ของพลศึกษาต้องเน้นให้ผู้เรียนนำหลักการแข่งขันและความร่วมมือมาใช้ในการดำเนินชีวิต และเข้าใจกระบวนการแข่งขันที่ถูกต้อง และร่วมกิจกรรมการแข่งขันด้วยความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาตามวิถีประชาธิปไตย
7. การวัดและประเมินผล ควรอำนวยความสะดวก จัดวัสดุอุปกรณ์ สื่อทางพลศึกษา ที่ผู้เรียนสามารถวัดและประเมินผลด้วยตนเอง เพื่อส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนอย่างต่อเนื่องเป็นระบบ ตลอดจนมีวิธีการประเมินอย่างน้อย 9 อย่าง ดังนี้

1. การทดสอบด้านการแพทย์ หรือ ด้านสุขภาพ
2. ความสามารถเรียนรู้ทางด้านการเคลื่อนไหว
3. การทดสอบสมรรถภาพทางระบบไหลเวียนโลหิต
4. การทดสอบสมรรถภาพทางด้านการเคลื่อนไหว
5. การทดสอบสมรรถภาพทางด้านทักษะ
6. การทดสอบความรู้ด้านพลศึกษา
7. การทดสอบทางด้านเจตคติ
8. การทดสอบทางด้านสุขลักษณะและด้านพฤติกรรม
9. การทดสอบทางด้านการปรับตัวในสังคมและด้านอารมณ์

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2548: 185) ได้ให้ความหมายการเรียนรู้ว่าหมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากประสบการณ์ที่คนเรามีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม หรือจากการฝึกหัด รวมทั้งการเปลี่ยนปริมาณความรู้ของผู้เรียน งานที่สำคัญของครูก็คือช่วยนักเรียนแต่ละคนให้เกิดการเรียนรู้หรือมีความรู้และทักษะตามที่หลักสูตรได้วางไว้ ครูมีหน้าที่จัดประสบการณ์ในห้องเรียน เพื่อจะช่วยให้ นักเรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามวัตถุประสงค์ของแต่ละบทเรียน ดังนั้น ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้จึงเป็นรากฐานของการสอนที่มีประสิทธิภาพ

ธรรมชาติของการเรียนรู้

บลูม (แกล้ม อินวารี. 2552: 50 – 52; อ้างอิงจาก Bloom. 1975) ได้กล่าวว่า เมื่อเกิดการเรียนรู้ในแต่ละครั้งจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น 3 ประการ จึงจะเรียกว่าเป็นการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ คือ

1. การเปลี่ยนแปลงทางด้านความรู้ ความคิด ความเข้าใจ (Cognitive domain) เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสมอง การใช้ความคิด สติปัญญา มีการจำแนกไว้เป็นลำดับ 6 ชั้น คือ
 - 1.1 ความรู้ (Knowledge) เป็นการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับความจำ
 - 1.2 ความเข้าใจ (Comprehensive) เป็นการเอาความรู้ไปดัดแปลงออกมา ในรูปของการแปลความตีความ และการขยายความ
 - 1.3 การนำไปใช้ (Application) เป็นความสามารถในการนำเอาความรู้หลักการไปใช้ในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น
 - 1.4 การวิเคราะห์ (Analysis) เป็นความสามารถในการแยกแยะเรื่องราวออกเป็น ส่วนย่อยและมองเห็นความสัมพันธ์ของส่วนประกอบต่าง ๆ ที่รวมกัน
 - 1.5 การสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นความสามารถในการรวบรวมส่วนย่อยต่าง ๆ

เข้าเป็นส่วนรวมที่มีโครงสร้างใหม่ที่มีความชัดเจนและมีคุณภาพสูงขึ้น

1.6 การประเมินค่า (Evaluation) เป็นความสามารถในการวินิจฉัย ตีราคา โดยอาศัย เกณฑ์และมาตรฐานมาเป็นเครื่องช่วยประกอบในการตัดสินใจ

2. การเปลี่ยนแปลงด้านอารมณ์หรือความรู้สึก (Affective domain) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจ ความสนใจ เจตคติ ท่าที ค่านิยม ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เกิดขึ้นภายในจิตใจ ของคน ยากแก่การอธิบาย การเปลี่ยนแปลงด้านจิตใจมี 5 ขั้นตอน คือ

2.1 การรับรู้หรือความสนใจ (Receiving or attending) เมื่อมีสิ่งเร้า มีสาเหตุหรือ เหตุการณ์มากระตุ้นให้บุคคลนั้นมีความพอใจพร้อมที่จะรับหรือเลือกที่จะรับ

2.2 การตอบสนอง (Responding) เมื่อบุคคลได้รับการจูงใจต่อสิ่งเร้านั้นแล้วจะมี ปฏิกริยาตอบสนองด้วยความยินยอมและความเต็มใจ

2.3 การให้ค่า (Valuing) เป็นการยอมรับว่าสิ่งเร้านั้นมีคุณค่าสำหรับตน เกิดการ นำเอามาเป็นส่วนของตน

2.4 การจัดคุณค่า (Organization) เป็นการจัดค่านิยมต่าง ๆ เข้าเป็นกลุ่มและจัดอันดับ จากดีที่สุดไปถึงน้อยที่สุด

2.5 การแสดงออกตามค่านิยมที่ยึดถือ (Characterization by a value) นำเอาค่านิยม ที่ได้จัดอันดับมาวางแนวทางการปฏิบัติ และแสดงออกตามที่กำหนด

3. การเปลี่ยนแปลงด้านการกระทำหรือการปฏิบัติ (Psychomotor domain) เป็นการ เปลี่ยนแปลงด้านความสามารถในการแสดงออกของร่างกาย ให้เกิดความชำนาญหรือทักษะ ซึ่งต้อง อาศัยความรู้ ความคิด และความรู้สึก ค่านิยมเป็นส่วนประกอบ สามารถประเมินผลได้ง่าย ๆ เป็นการ เปลี่ยนแปลงการกระทำ หรือเป้าหมายทางพฤติกรรมที่ช่วยให้คนมีสุขภาพดี

กระบวนการเรียนรู้

กาเย่ (กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. 2528: 135 - 136; อ้างอิงจาก Gagne. 1970) ได้กล่าวถึง กระบวนการเรียนรู้ออกเป็นขั้น ๆ 8 ขั้น ดังนี้

1. การจูงใจ (Motivation phase) เป็นการชักจูงให้ผู้เรียนรู้ โดยมีเป้าหมายซึ่งได้เตรียมไว้ แล้ว และเป็นสิ่งที่ผู้เรียนพอใจเมื่อได้เรียนรู้ ความคาดหวังของผู้เรียนเป็นแรงจูงใจที่สำคัญในการ เรียนรู้

2. การรับรู้เรื่องต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับความคาดหวังของผู้เรียน หรือรับรู้ตามเป้าหมายที่ตั้ง ไว้ (Apprehension phase) เช่น ความตั้งใจเป็นรากฐานสำคัญของการเลือกรับรู้ ผู้เรียนจะเลือกรับรู้ สิ่งเร้าที่สอดคล้องกับความตั้งใจของตน

3. การปรุงแต่งสิ่งที่รับรู้ไว้เป็นความจำ (Acquisition phase) ซึ่งมีทั้งความจำระยะสั้นซึ่งเลือนหายได้เร็ว และความจำระยะยาวที่เลือนหายช้า

4. ความสามารถในการสะสมสิ่งที่จำเป็นไว้ (Retention phase) เป็นการเก็บรักษาหรือสะสมความจำระยะยาวจากการค้นคว้าเพิ่มเติม ซึ่งปรากฏผลว่า

4.1 ความรู้บางอย่างกลายเป็นความจำถาวร

4.2 ความรู้บางอย่างจะค่อยเลือนหายไปตามกาลเวลา

4.3 ความรู้บางอย่างอาจสับสนได้เมื่อมีสิ่งอื่นมารบกวน

5. ความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้ว (Recall phase)

6. ความสามารถใช้สิ่งที่เรียนรู้แล้วไปประยุกต์ใช้กับสิ่งใหม่ที่คล้ายคลึงกันได้ เช่น การเรียนรู้ในชีวิตประจำวัน (Generalization phase)

7. การแสดงพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการเรียนรู้ (Performance phase)

8. การแสดงผลการเรียนรู้กลับไปยังผู้เรียน (Feed back phase) ผู้เรียนได้ทราบผลการเรียนรู้ได้เร็วจะมีผลดีหรือมีประสิทธิภาพสูง

ทฤษฎีการเรียนรู้

ทฤษฎีการเรียนรู้ (Theories of Learning) เป็นพื้นฐานเพื่อความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนการสอนซึ่งทฤษฎีการเรียนรู้จะเป็นหลักของการสอนและวิธีการสอน ทฤษฎีการเรียนรู้ แบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ

1. ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviorism)

กลุ่มพฤติกรรมนิยมสามารถจำแนกทฤษฎีการเรียนรู้หลัก ๆ ได้ 3 ทฤษฎี (พรณี ช. เจนจิต. 2538: 275-351) ดังนี้

1. คลาสสิกคอลล คอนดิชันนิง (Classical Conditioning) หมายถึง การเรียนรู้ใด ๆ ก็ตาม ซึ่งมีลักษณะการเกิดตามลำดับขั้น ดังนี้

ผู้เรียนมีการตอบสนองต่อสิ่งเร้าใดสิ่งเร้าหนึ่ง โดยไม่สามารถบังคับได้ มีการสะท้อนกลับ (Reflex) ที่เกิดขึ้นโดยไม่มีการเรียนรู้ (Unlearned หรือ Unconditioned) เป็นไปโดยอัตโนมัติ ผู้เรียนไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมได้

การเรียนรู้เกิดขึ้นเพราะความใกล้ชิด และการฝึกหัดโดยการนำสิ่งเร้าที่มีลักษณะเป็นกลาง คือ ไม่สามารถทำให้เกิดการตอบสนองได้มาเป็น Conditioned Stimulus (CS) โดยนำมาควบคู่กับสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดการตอบสนองในช่วงที่ผู้เรียนเกิดการตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เคยเป็นกลางนั้นเรียกว่า เกิดการเรียนรู้ ชนิดมี Conditioned

2. โอเพอร์เรนท์ คอนดิชันนิง (Operant Conditioning) ทฤษฎีนี้ได้เน้นถึงความสำคัญของการเสริมแรงโดย สกินเนอร์ (Skinner) มีความคิดเห็นว่าการเสริมแรงจะมีส่วนช่วยให้มนุษย์เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม พฤติกรรมของมนุษย์ส่วนใหญ่จะเป็นไปในลักษณะที่ว่าอัตราการแสดงการกระทำต่าง ๆ มักจะมีการกระทำต่อสิ่งแวดลอมต่าง ๆ เสมอ ๆ พฤติกรรมใดก็ตามที่ได้เป็นการกระทำต่อสิ่งแวดลอมในลักษณะที่ว่าเป็นผลของอัตราการตอบสนองซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงได้ เราเรียกสิ่งที่ทำให้อัตราการตอบสนองของผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงนี้ว่า ตัวเสริมแรง แต่ถ้าพฤติกรรมใดก็ตามไม่มีการเปลี่ยนแปลงแล้วหลักการของทฤษฎีนี้ถือว่าพฤติกรรมนั้นไม่ได้รับการเสริมแรงทฤษฎีของสกินเนอร์ (Skinner) นี้อาจนำมาใช้ในการวัดพฤติกรรมหรือปลูกฝังพฤติกรรมหรือสร้างลักษณะนิสัยใหม่ ๆ ได้ วิธีการวัดพฤติกรรมนี้จำเป็นจะต้องใช้สิ่งเสริมแรง เข้าช่วยในระยะที่ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่จะต้องการปลูกฝัง นั่นคือถ้าผู้เรียนกระทำพฤติกรรมที่ต้องการจะให้เกิดพฤติกรรมแล้วจะต้องรีบให้รางวัลโดยทันที

3. โซเชียล เลิร์นนิ่ง (Social Learning) หรือ การเรียนรู้ทางสังคม Bandura มีความเห็นว่า คนเรียนรู้ที่จะสังเกตและเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบ(ซึ่งตัวแบบอาจจะได้รับแรงเสริมหรือไม่ได้) กระบวนการเรียนรู้ทางสังคมจะประกอบด้วย

3.1 ความใส่ใจ (Attention) จัดได้ว่าเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะถ้าผู้เรียนไม่มีความใส่ใจในการเรียนรู้ โดยการสังเกตหรือเลียนแบบก็อาจจะไม่เกิดขึ้น

3.2 การจดจำ (Retention) เมื่อผู้เรียนมีความสนใจในการเรียน ผู้เรียนก็จะสามารถจดจำสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นได้

3.3 การลอกเลียนแบบ (Reproduction) เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนแปรสภาพสิ่งที่จำได้ออกมาเป็นการกระทำหรือแสดงพฤติกรรมที่เหมือนหรือใกล้เคียงตัวแบบ

3.4 แรงจูงใจ (Motivation) หมายถึง การเสริมแรง ซึ่งการเสริมแรงอาจจะมาจากบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยตรง หรือจากการคาดหวังว่าจะได้รับรางวัลเหมือนตัวแบบ (Vicarious) หรือจากการที่ตั้งมาตรฐานด้วยตนเอง และได้ให้ข้อเสนอแนะว่า พฤติกรรมทางสังคมหลาย ๆ ชนิด เช่นความก้าวร้าวอาจจะเรียนรู้ได้โดยการเลียนแบบจากตัวแบบนอกจากนั้นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับด้านวิชาการก็สามารถเรียนรู้ได้จากการสังเกตและเลียนแบบจากตัวแบบเช่นความพยายาม ความเชื่อมั่น ในตัวเองและทักษะทางสติปัญญา

2. ทฤษฎีความรู้ความเข้าใจหรือทฤษฎีปัญญา (Cognitive Theories)

พรวณีย์ ช. เจนจิต (2538: 404-406) ได้สรุปแนวคิดของนักจิตวิทยากลุ่มนี้มีความเห็นว่าการศึกษาพฤติกรรมควรเน้นความสำคัญของการกระบวนการคิดและการรับรู้ของคนได้ให้ข้อเสนอแนะว่า

คนทุกคนที่มีธรรมชาติภายในที่ใฝ่ใจใคร่เรียน เพื่อก่อให้เกิดสภาพที่สมดุล ดังนั้น นั้นการที่เด็กได้มีโอกาสเรียนตามความต้องการและความสนใจของตน จะเป็นสิ่งที่มีความหมายสำหรับเด็กมากกว่าที่ครูหรือผู้อื่นจะบอกให้ ซึ่งก็คือ “การจัดการเรียนการสอน โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ”

แนวความคิดของนักจิตวิทยาในกลุ่มนี้ได้มาจากหลักการของทฤษฎีสถาน (Field Theory) ซึ่ง เลวิน (Lewin) เป็นผู้เสนอไว้ ทฤษฎีนี้เน้นเกี่ยวกับการรับรู้ของคนซึ่งจะได้รับอิทธิพลทั้งจากวิธีการที่คนจัดสิ่งเร้าเพื่อให้เกิดการรับรู้หรือจากประสบการณ์ หรือจากความสนใจของบุคคลเลวิน (Lewin) ได้อธิบายเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมของคนอันเนื่องมาจากการรับรู้ด้วย ไลฟ์ สเปส (Life Space) ซึ่งคนจะแสดงพฤติกรรมตามสิ่งที่ตนรับรู้ภายใน Life Space นั้น ๆ ซึ่งถือว่าเป็น สิ่งแวดล้อมตามที่เรารับรู้ ดังนั้น ในการทำความเข้าใจพฤติกรรมของคน จำเป็นจะต้องรู้ทุก ๆ สิ่งที่เกี่ยวข้องกับคน ๆ นั้น ภายในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งโดยเฉพาะ แต่มีหลักการบางอย่างของจิตวิทยากลุ่มนี้ได้รับอิทธิพลจากกลุ่ม เกสตัลต์ (Gestalt) ซึ่งเน้นเกี่ยวกับเรื่องความเข้าใจอย่างแท้จริง บรูเนอร์ (Bruner) ได้ชี้ให้เห็นว่าในการจัดการเรียนการสอนนั้น วิธีที่จะช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และจำสิ่งที่เรียนไปแล้วได้คือ การใช้ “เค้าโครง” หรือ “โครงสร้าง” เพื่อช่วยให้เด็กมองเห็นภาพรวมของสิ่งที่จะเรียนทั้งหมด ซึ่งจะทำให้เด็กสามารถเข้าใจหลักการของสิ่งที่เรียน ซึ่งจะสามารถนำไปใช้ในเรื่องอื่น ๆ ได้อีก นอกจากนั้น ยังเป็นช่องทางที่เด็กจะสามารถเรียนสิ่งอื่นที่ย่างยากซับซ้อนได้ต่อไป

ในด้านการจัดการเรียนการสอนนักจิตวิทยากลุ่มนี้ได้เสนอให้ใช้เทคนิคของ ดิสคอฟเวอรี (Discovery) ซึ่งหมายถึง การที่让孩子ได้ค้นพบวิธีแก้ปัญหาด้วยตนเอง ซึ่งจากการที่เด็กทำได้ด้วยตนเองเช่นนั้น จะช่วยพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง และทำให้เด็กคุ้นเคยกับทักษะของการแก้ปัญหา นอกจากนั้นยังมีการใช้เทคนิคของการให้ข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริง การเปิดโอกาสให้เด็กทำผิดพลาดและการคิดผิด เพื่อที่จะได้ทราบความคิดของเด็ก ตลอดจนการใช้เทคนิคการสอบถาม (Inquiry) เพื่อฝึกให้เด็กรู้จักการตั้งคำถาม

ในปัจจุบันการจัดการศึกษาตามแนวความคิดของกลุ่มนี้ได้ให้ความสนใจกับการจัดการเรียนการสอนในลักษณะ Expository ซึ่งก็คือ การสอนที่ครูให้ทั้งหลักเกณฑ์และผลลัพธ์แต่เป็นไปในลักษณะที่ผู้เรียนเรียนอย่างรู้ความหมาย โดยที่ถือว่าเป็นการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ถ้าในการเรียนรู้สิ่งใหม่นั้นผู้เรียนเคยมีพื้นฐานเดิมซึ่งสามารถเชื่อมโยงเข้ากับการเรียนรู้ใหม่ได้ ไม่ได้เป็นการเรียน สิ่งใหม่ทั้งหมดโดยไม่ได้นำความรู้เดิมมาใช้ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นการจัดการเรียนการสอนก็จะเป็นไปในลักษณะของการท่องจำ

3. ทฤษฎีของกลุ่มมนุษยนิยม (Humanisticism)

กลุ่มมนุษยนิยมจะคำนึงถึงความเป็นคนของคน จะมองธรรมชาติของมนุษย์ในลักษณะที่ว่ามนุษย์เกิดมาพร้อมกับความดีที่ติดตัวมาแต่เกิด มนุษย์เป็นผู้ที่มีอิสระสามารถที่จะนำตนเอง

และพึ่งตนเองได้ เป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ที่จะทำประโยชน์ให้สังคม มีอิสรเสรีภาพที่จะเลือกทำสิ่งต่าง ๆ ที่จะไม่ทำให้ผู้ใดเดือดร้อน ซึ่งรวมทั้งตนเองด้วย มนุษย์เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ และเป็นผู้สร้างสรรค์สังคม

มาสโลว์ (พรณี ข. เจนจิต. 2538: 438-439; อ้างอิงจาก Maslow. n.d.) ได้เสนอแนวคิดใหม่ เรียกว่า Third Force Psychology ซึ่งมีความเชื่อพื้นฐานว่า “ถ้าให้อิสระภาพแก่เด็กเด็กจะเลือกสิ่งที่ดีสำหรับตนเอง พ่อแม่และครูได้รับการกระตุ้นให้มีความไว้วางใจในตัวเด็กและควรเปิดโอกาสและช่วยให้เด็กเจริญเติบโตต่อไปไม่ใช่ใช้วิธีการควบคุมและบงการชีวิตของเด็กทั้งหมดเพื่อให้เป็นไปตามที่ตนเองต้องการ

4. ทฤษฎีผสมผสาน (Integrated Theory)

ทฤษฎีการเรียนรู้ของกาเยร์ (ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2543: 86-88; อ้างอิงจาก Gagne. n.d.) ได้ผสมผสานทฤษฎีพฤติกรรมนิยมกับทฤษฎีความรู้ความเข้าใจ แล้วสรุปเป็น 8 ขั้นตอนในการเรียนรู้

1. การเรียนรู้สัญลักษณ์ (Sign Learning) เป็นการเรียนรู้ที่อยู่ในระดับต่ำสุด เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นอย่างไม่ตั้งใจ เช่น จากการทดลองการหลั่งน้ำลายของสุนัข เมื่อสุนัขได้ยินเสียงกระดิ่ง ตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบมีเงื่อนไขของ พาฟลอฟ (Pavlov) การเรียนรู้สัญลักษณ์เป็นสิ่งที่เราสามารถสังเกตเห็นจากชีวิตประจำวันของเรา ได้แก่ การกระพริบตา เมื่อมีของมากระทบตาเรา

2. การเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง (Stimulus Response Learning) เป็นการเคลื่อนไหวของอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายต่อสิ่งเร้า เป็นการเน้นข้อต่อระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองโดยผู้เรียนเป็นผู้กระทำเอง เช่น การทดลองจิกแบงส์ของนกพิราบจากการทดลองของสกินเนอร์ (Skinner)

3. การเรียนรู้การเชื่อมโยง (Chaining) เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองติดต่อกันเป็นการเรียนรู้ในด้านทักษะ เช่น การเขียน การอ่าน การพิมพ์ดีด และการเล่นดนตรี เป็นต้น

4. การเชื่อมโยงทางภาษา (Verbal Association) เป็นการเชื่อมโยงความหมายทางภาษาโดยออกมาเป็นคำพูด แล้วจึงใช้ตัวอักษร เช่น การเรียนการใช้ภาษา รวมทั้งการเขียนตัวอักษรด้วย

5. การแยกประเภท (Multiple Discrimination Learning) เป็นความสามารถในการแยกสิ่งเร้าและการตอบสนอง ผู้เรียนเห็นความแตกต่างของสิ่งของประเภทเดียวกัน เป็นการจำแนกความแตกต่างด้านทักษะและภาษา สามารถแยกลักษณะของลายเส้นจากหมึกได้

6. การเรียนรู้ความคิดรวบยอด (Concept Learning) เป็นความสามารถที่ผู้เรียนมองเห็นลักษณะร่วมของสิ่งต่าง ๆ เช่น เมื่อนึกถึงวิทยุก็นึกถึงความถี่ของเสียง การใช้ไฟฟ้าและแบตเตอรี่

การรับฟังข่าวสารบันเทิงได้

7. การเรียนรู้หลักการ (Principle Learning) เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการนำความคิดรวบยอดสองความคิดหรือมากกว่านั้นมาสัมพันธ์กัน แล้วสรุปตั้งเป็นกฎเกณฑ์ขึ้น เช่น ไฟฟ้าเป็นสื่อนำความร้อน

8. การเรียนรู้การแก้ปัญหา (Problem - Solving) การเรียนรู้ด้วยการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากผู้เรียนนำหลักการที่มีประสบการณ์มาก่อนมาใช้ในการแก้ปัญหา เป็นความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมและปัญหา เช่น ไฟฟ้าเป็นสื่อนำความร้อน เราก็นำไฟฟ้ามาใช้หุงต้มได้

ทฤษฎีการเรียนรู้โดยการผสมผสานหลักการเรียนรู้ตามทฤษฎีต่าง ๆ เข้ามาร่วมกันเพื่อทำให้นักเรียนสามารถเลือกใช้หรือเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็วซึ่งทั้งหมดนี้จะต้องมีการผสมผสานหลักทฤษฎีเข้าด้วยกัน การจัดกระบวนการให้เชื่อมโยงถ่ายโอนความรู้หรือแยกแยะให้เห็นความแตกต่าง แล้วเอาความรู้พื้นฐานของตนมาร่วมคิดประกอบ ก่อนตัดสินใจตอบสนอง หรือแก้ปัญหานั้น ๆ

องค์ประกอบหรือปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้

ดอลลาร์ด และมิลเลอร์ (อาร์วี พันธมณี. 2546: 178; อ้างอิงจาก Dollard; & Miller. n.d.) กล่าวว่า องค์ประกอบที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นั้นประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ คือ

1. แรงขับ (Drive) หมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อร่างกายหรือจิตใจขาดสมดุลแล้วพยายามผลักดันให้เกิดพฤติกรรมที่นำไปสู่ความสมดุลของร่างกายและจิตใจอีกครั้งหนึ่ง เช่น ร่างกายขาดอาหารแล้วเกิดความหิว ร่างกายจะพยายามหาอาหารเข้าไปทดแทนจนหายหิว จิตใจขาดความรัก ร่างกายจะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อเรียกร้องหาความรัก

แรงขับแบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1.1 แรงขับปฐมภูมิ (Primary Drive) หรือแรงขับพื้นฐาน เป็นแรงขับที่เกิดจากการขาดความสมดุลทางร่างกาย ทำให้เกิดความต้องการทางร่างกายที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต เช่น ความต้องการน้ำ อาหาร อากาศ และต้องการการขับถ่าย เป็นต้น

1.2 แรงขับทุติยภูมิ (Secondary Drive) หรือแรงขับที่เกิดจากการเรียนรู้ เป็นแรงขับที่เกิดจากการขาดความสมดุลทางจิตใจ ทำให้เกิดความต้องการต่าง ๆ เช่น ความต้องการความรัก ความอบอุ่น และต้องการความมีชื่อเสียง เป็นต้น แรงขับประเภทนี้เกิดขึ้นภายหลังเมื่อใช้ชีวิตอยู่ในสังคมแล้ว

2. สิ่งเร้า (Stimulus) หมายถึง สิ่งใดก็ตามที่มาระทอบอินทรีย์แล้วกระตุ้นให้อินทรีย์แสดงพฤติกรรมได้ตอบออกมา สิ่งนั้นอาจเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิตก็ได้ เช่น ภูเขา เสียงเพลง และบทเรียน เป็นต้น

3. การตอบสนอง (Response) หมายถึง พฤติกรรมที่อินทรีย์ได้ตอบสนองสิ่งเร้า เมื่อถูกสิ่งเร้า กระทบบหรือกระตุ้น เช่น วิ่งหนีเมื่อเจองู หรือร้องไห้เมื่อถูกตี เป็นต้น

4. การเสริมแรง (Reinforcement) หมายถึง การที่สิ่งเร้าใดก็ตามได้ช่วยเสริมให้อินทรีย์มีการตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่มีเร้าอยู่ตลอดเวลา อันทำให้สิ่งเร้าและการตอบสนองมีความสัมพันธ์กันมากยิ่งขึ้น เช่น นักเรียนทำการบ้านแล้วได้รับการเสริมแรงโดยได้ไปเที่ยวในวันหยุดเป็นรางวัล จะทำให้นักเรียนอยากที่จะทำการบ้านอยู่เรื่อย ๆ ซึ่งการเสริมแรงนี้จะให้หลังจากที่ผู้เรียนแสดงพฤติกรรม การเรียนรู้แล้ว เพื่อให้พฤติกรรมการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นอย่างถาวรต่อไป

กาเย่ และบริกส์ (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2543: 88-94; อ้างอิงจาก Gagne; & Briggs) ได้แบ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ปัจจัยภายนอก (External Factors) เป็นปัจจัยเดิมของการเรียนรู้ ได้แก่

1.1 การต่อเนื่อง (Contiguity) การให้ผู้เรียนเรียนรู้ โดยการให้สิ่งเร้าพร้อมกับให้ผู้เรียนตอบสนองในสิ่งที่ต้องการ

1.2 การทำซ้ำ (Repetition) คือ การให้ผู้เรียนเรียนรู้โดยใช้สิ่งเร้าแล้วตอบสนอง หลาย ๆ ครั้งจนสามารถเรียนรู้ได้

1.3 การให้การเสริมแรง (Reinforcement) คือ การเสริมกำลังใจให้เกิดความพอใจในการเรียนรู้

2. ปัจจัยภายใน (Internal Factors) เป็นสิ่งภายในที่ผู้เรียนต้องมีเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ ได้แก่

2.1 ข้อเท็จจริง (Factual Information) อาจเรียนขณะนั้นหรือระลึกจากที่เคยเรียนมาแล้ว

2.2 ทักษะทางปัญญา (Intellectual Skills) หมายถึง ความสามารถในการใช้สมอง เพื่อการเรียนรู้โดยระลึกจากประสบการณ์เรียนรู้ที่ผ่านมา

2.3 ยุทธศาสตร์ (Strategies) หมายถึง สมรรถภาพที่ควบคุมการเรียนรู้ ความตั้งใจ การจำและพฤติกรรมการคิดของมนุษย์ เป็นกระบวนการทำงานภายในสมองของมนุษย์ ผู้เรียนอาจได้รับแนวทางในขณะที่เรียน หรือกระตุ้นตนเองจากที่เคยฝึกมาก่อน

กาเย่ (Gagne) ได้เสนอการจัดสภาพการเรียนรู้ที่เป็นปัจจัยภายนอก ให้สัมพันธ์กับปัจจัยภายในของผู้เรียนดังนี้ กระบวนการความตั้งใจ การเก็บข้อมูลไว้ในความจำระยะสั้น การใส่รหัสข้อมูล เป็นการเปลี่ยนรูปของความคิดรวบยอดเป็นข้อมูลที่มีความหมาย การเก็บข้อมูลที่ถูกเปลี่ยนเป็นรหัสนี้จะเก็บไว้ในความจำระยะยาว การเรียกคืน เพื่อแสดงว่าการเรียนรู้ถูกต้อง สิ่งที่จะเรียนจะต้องรับการเรียกคืนจากความจำระยะยาว การทำให้เกิดการตอบสนอง การแสดงพฤติกรรม

ดังนั้น การจัดสภาพปัจจัยภายนอก ซึ่งถือว่าเป็นประสบการณ์ที่ต้องสัมพันธ์กับปัจจัยภายใน ซึ่ง กาเย่ (Gagne) ได้แบ่งไว้เป็น 8 เหตุการณ์ด้วยกันคือ

1. ขั้นจูงใจ (Motivation Phase) ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้เมื่อได้รับแรงจูงใจ
2. ขั้นการรับรู้ (Apprehending Phase) เป็นขั้นที่ผู้เรียนรับรู้สิ่งจูงใจ ทำให้เกิดความตั้งใจที่จะเรียนรู้
3. ขั้นการเรียนรู้ (Acquisition Phase) เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้ข้อมูลที่ต้องการรับรู้ ผู้เรียนรับไว้ในความจำระยะสั้น และจัดเข้ารหัสความจำระยะยาว
4. ขั้นการจำ (Retention Phase) ข้อมูลที่ได้รับการเข้ารหัสในความจำระยะยาวจะถูกนำเก็บไว้
5. ขั้นระลึกได้ (Recall Phase) ผู้เรียนจะต้องระลึกสิ่งที่เรียนได้ เพื่อจะได้ก่อเกิดพฤติกรรม
6. ขั้นสรุป (Generalization Phase) เป็นการสรุปจากสิ่งที่เรียนไปแล้ว
7. ขั้นแสดงความพฤติกรรม (Performance Phase) เป็นขั้นที่เห็นได้จากการตอบสนองของผู้เรียน
8. ขั้นข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Phase) เป็นการแสดงออกในสิ่งที่เรียกว่า เขาได้พอใจในสิ่งที่เรียนหรือไม่

หลักการเรียนรู้ของ กาเย่ และบริกส์ (Gagne; & Briggs) มีดังนี้ หลักการสอนที่ได้มาจากการเรียนรู้ตามทฤษฎีใหม่ ในเรื่องรูปแบบกระบวนการจัดเก็บข้อมูลหลักการจัดสภาพการเรียนรู้จะต้องเป็นไปตามประเภทการเรียนรู้ ซึ่งมีทั้งปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายในที่แตกต่างกัน หลักการจัดรูปแบบการเรียนการสอนที่เป็นระบบ การนำหลักการเรียนรู้ของ กาเย่ (Gange) ที่ครูสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดทำแผนการเรียนรู้ มีดังนี้

1. ได้รับความสนใจ เป็นการนำเข้าสู่บทเรียน
2. แจ้งวัตถุประสงค์ในเรื่องที่เรียน
3. ทบทวนความรู้เดิม ก่อนจะเริ่มบทเรียนใหม่
4. เสนอบทเรียนใหม่ โดยใช้อุปกรณ์มาช่วย
5. ครูให้แนวทางความรู้เพื่อเป็นพื้นฐานที่ผู้เรียนจะฝึกปฏิบัติได้
6. ผู้เรียนฝึกปฏิบัติ
7. ผู้เรียนทราบผลของการฝึกทักษะปฏิบัติ
8. ประเมินผลการเรียนการสอนตามวัตถุประสงค์
9. เน้นให้เกิดความแม่นยำและสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ ได้

ปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ นั้น จะแบ่งออกเป็นปัจจัยภายนอก ซึ่งได้แก่ความต่อเนื่อง การทำซ้ำ และการเสริมแรง ส่วนปัจจัยภายในประกอบด้วยข้อเท็จจริง ทักษะทางปัญญา และยุทธศาสตร์ ปัจจัยทั้งภายนอกและปัจจัยทั้งภายในจะต้องประกอบกัน สัมพันธ์กันจึงจะทำให้เกิดการเรียนรู้ตามขั้นตอนต่อไป

ลินด์เกรน (สุทธิณี ทองหล่อ. 2552: 18; อ้างอิงจาก Lindgren. 1976: 6-7) กล่าวว่าในการจัดการเรียนรู้หรือจัดการศึกษา การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ก็ต้องประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ ดังนี้

1. ตัวผู้เรียน (The Learner) ผู้เรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของการเรียนรู้ แม้จะจัดการเรียนรู้ให้ดีสักเพียงใดก็ตาม ถ้าไม่มีผู้เรียนก็จะเป็นการเรียนเกิดขึ้น ดังคำกล่าวที่ว่า “ถ้าไม่มีผู้ซื้อก็ไม่มีการขาย และถ้าไม่มีผู้เรียนก็จะเป็นการเรียนรู้อเกิดขึ้น”

การที่ผู้เรียนแต่ละคนสามารถเรียนรู้ได้มากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับความแตกต่างระหว่างบุคคลในด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน เช่น ความแตกต่างระหว่างวัย ความแตกต่างระหว่างเพศ ความแตกต่างทางด้านสติปัญญาและความสามารถ ตลอดจนความแตกต่างของความสนใจ

2. กระบวนการเรียนรู้ (The Learning Process) หมายถึง การกระทำหรือพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้เรียนในขณะที่กำลังเรียนเพื่อให้มีการเรียนรู้เกิดขึ้น โดยการรับสัมผัส การรับรู้ การซักถาม การคิดหาเหตุผล หรือการทดลองก็ได้ การกระทำหรือพฤติกรรมต่าง ๆ ดังกล่าวจะเป็นพฤติกรรมภายในหรือพฤติกรรมภายนอกก็ได้

3. สถานการณ์ในการเรียนรู้ (The Learning Situation) หมายถึง สภาพการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนในขณะที่กำลังเรียน เช่น ความเหนื่อยอ่อน ความหิว ความกลัว ความมืด ความสว่าง ความเจ็บหรือเสียดัง และความร้อนหนาวของอากาศ เป็นต้น สภาพการณ์เหล่านี้ไม่ได้เกี่ยวข้องโดยตรงกับการเรียนรู้ แต่มีผลกระทบต่องานผู้เรียนและกระบวนการเรียน เพราะทำให้สมาธิ ความพร้อมและความตั้งใจเรียนของผู้เรียนเปลี่ยนแปลงไปได้

พฤติกรรมของมนุษย์ที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ นั้นมีความแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะมนุษย์มีความแตกต่างกันในระหว่างบุคคล (Individual Difference) และบุคคลคนเดียวก็ยังคงแตกต่างกันอีกตามสภาพของสิ่งแวดล้อม เวลา และลักษณะทางอารมณ์ (Emotional) ในขณะนั้น อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาในด้านความแตกต่างระหว่างบุคคลก็ทำให้เราต้องถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของมนุษย์แตกต่างกัน 5 ประการ (สมคิด ชิตประสงค์. 2521) ดังนี้

1. ทางด้านร่างกาย (Physical Factors)
2. ทางด้านความรักความอบอุ่น (Affectional Factors or Love Factors)
3. ทางวัฒนธรรม (Cultural Factors)
4. ทางด้านพัฒนาตนเอง (Self – developmental Factors)
5. ทางอารมณ์ (Emotional Factors)

องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้

หลักสูตร

กู๊ด (สุพร สิ้นพรัตน์. 2548: 11; อ้างอิงจาก Good. 1973: 7) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ดังนี้

1. หลักสูตร คือ เนื้อหาวิชาที่จัดไว้เป็นระบบให้ผู้เรียนได้ศึกษา
2. หลักสูตร คือ เคাঁโครงทั่วไปของเนื้อหา หรือสิ่งเฉพาะที่จะต้องสอน ซึ่งโรงเรียนจัดให้แก่เด็ก เพื่อให้มีความรู้ขั้น หรือให้ได้รับประกาศนียบัตร เพื่อให้สามารถเข้าเรียนต่อในทางอาชีพต่อไป

3. หลักสูตร คือ กลุ่มวิชา และการจัดประสบการณ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งนักเรียนได้เล่าเรียนภายใต้การแนะนำของโรงเรียน และสถาบัน

พงษ์ศักดิ์ พลพงษ์ (2527: 50 - 81) กล่าวว่า วิชาพลศึกษาควรจะต้องสอนบนหลักแห่งความเป็นประชาธิปไตย ซึ่งมุ่งสร้างคุณค่าให้แก่คนมากกว่าสิ่งอื่นใด วิชาพลศึกษาจะต้องให้โอกาสแก่ทุกคนได้เข้าร่วมกิจกรรมทางด้านพลศึกษาไม่ว่าเขาเหล่านั้นจะเป็นบุคคลพิการทางกายหรือสมองก็ตาม และถือว่ากิจกรรมทุกอย่างที่ได้สอนในวิชาพลศึกษา เป็นกระบวนการหนึ่งของการศึกษาด้วย นอกจากนี้การเรียนวิชาพลศึกษามีได้มุ่งหวังเพียงแค่สร้างและพัฒนากล้ามเนื้อหรืออวัยวะต่าง ๆ ให้แข็งแรงสมบูรณ์เท่านั้นแต่หากยังเป็นการช่วยสร้างเจตคติ ช่วยพัฒนาบุคลิกภาพ ความมีน้ำใจ ช่วยสร้างคุณธรรมและคุณค่าทางสังคมอีกด้วยอาจกล่าวได้ว่าการเรียนพลศึกษาเป็นการบริหารตัวบุคคล โดยการใช้กิจกรรมทางพลศึกษาเป็นสื่อ และไม่มีกิจกรรมอื่นใดจะสร้างความมีน้ำใจได้ดีกว่ากิจกรรมพลศึกษา

รุ่งทิพา จักรกร (2527: 6) กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง “ประมวลกิจกรรม และประสบการณ์ทั้งหมด ที่มีอยู่ทั้งในและนอกโรงเรียน ซึ่งโรงเรียนจัดขึ้นเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการทุกด้าน”

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2541: 4 - 5) ได้กล่าวไว้ว่า หลักสูตร คือ ประมวลประสบการณ์หรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้น ทั้งในและนอกชั้นเรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และช่วยให้เกิดการพัฒนาด้านนอกจากนี้หลักสูตรยังควรครอบคลุมถึงการกำหนดจุดมุ่งหมายกิจกรรมการเรียนการสอน วิธีการสอน สื่อการสอน รวมทั้งการวัดผลและการประเมินผลด้วย

และยังได้กล่าวถึงความสำคัญของหลักสูตรไว้ดังนี้ (2536: 136)

1. หลักสูตรเป็นทั้งมวลประสบการณ์โครงการ กิจกรรมวิชาการ กิจกรรมเสริมหลักสูตร แนวทาง และยังเป็นกลุ่มวิชาทั้งหลายทั้งปวงที่มุ่งให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมได้รับประโยชน์
2. หลักสูตรช่วยถ่ายทอดวัฒนธรรม ปลูกฝังทัศนคติและค่านิยมที่ดี เช่น ภาษาไทย

เป็นวิชาบังคับสำหรับผู้เรียนทุกระดับชั้น ด้วยเหตุที่ว่าภาษาไทยเป็นวัฒนธรรมของประเทศไทย การสอนวิชาพลศึกษาจะช่วยปลูกฝังศีลธรรม จริยธรรมและความมีน้ำใจนักกีฬา เป็นต้น

3. หลักสูตรช่วยเสริมสร้างความเจริญเติบโตและความแข็งแรงทางร่างกาย และจิตใจ ให้แก่ผู้เรียนสอดคล้องกับปณิธานการจัดการศึกษาของประเทศ เช่น วิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ช่วยพัฒนาร่างกายและพัฒนาจิตใจพร้อม ๆ กัน

องค์ประกอบของการนำหลักสูตรไปใช้

องค์ประกอบของการนำหลักสูตรไปใช้ให้มีประสิทธิภาพนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การใช้วิธีการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร การจัดปัจจัย สถานการณ์ต่าง ๆ เป็นต้น การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตร โดยตรง เพราะครูผู้สอนคือ ผู้ที่ทำให้หลักสูตรบรรลุตามวัตถุประสงค์ได้มากที่สุด บทบาทของ ครูผู้สอนกับการนำหลักสูตรไปใช้ หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา แห่งชาติ (สุพจน์ วิเวก. 2549: 12; อ้างอิงจาก สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2534: 125) ได้เสนอแนะว่า ครูผู้สอนที่นำหลักสูตรไปใช้มีหน้าที่หลัก คือ การสอน ซึ่งต้องใช้หลักสูตร ประกอบการเตรียมการสอน การทำแผนการสอน หรือกำหนดการสอน เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรม การสอนให้มีประสิทธิภาพ โดยมีกระบวนการพอสรุปได้ดังนี้

1. ครูควรศึกษานักเรียนให้รู้ถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
2. ทำความเข้าใจกับจุดหมาย หลักการและโครงสร้างของหลักสูตร และเป็นผู้เข้าใจ แผนการสอน กำหนดการสอนและกระบวนการเรียนการสอน
3. ศึกษาแผนการสอน คู่มือครูให้เข้าใจแจ่มแจ้งก่อนทำการสอน
4. เตรียมสื่อการสอนที่จะใช้ในการสอนแต่ละครั้งก่อนสอน
5. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้เหมาะสมกับนักเรียน
6. ใช้เครื่องมือประเมินผลที่ถูกต้องตามลักษณะกิจกรรมการเรียน
7. รู้จักปรับวิธีการสอนให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น โรงเรียน และนักเรียน

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2536: 189) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการนำหลักสูตรไปใช้ หรือ การใช้วิธีการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร ไว้ว่า วิธีการสอนเป็นส่วนหนึ่งของการนำหลักสูตรไปใช้ ถ้าไม่มีการสอนก็ไม่สามารถประเมินผลได้ว่าหลักสูตรเกิดผลสัมฤทธิ์หรือไม่ อย่างไร หรือหลักสูตร เกิดผลสัมฤทธิ์ตามนโยบายของการจัดการศึกษาของประเทศหรือไม่ ดังนั้นการเตรียมการสอน การเอาใจใส่ต่อการสอน การสอนให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและโรงเรียน การเลือกใช้ วิธีที่เหมาะสมกับหลักสูตร ฯลฯ เหล่านี้คือ สิ่งที่กำหนดความสามารถของการใช้หลักสูตร ทัศนีย์

การเรียนรู้ ปรัชญาการศึกษา รวมทั้งความสามารถของครูด้วย ฉะนั้นวิธีการสอนที่จะนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมาย จึงควรเป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมที่สุดตามสภาพการณ์หรือตามจุดมุ่งหมายแต่ละข้อได้ก็ต้องใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมเท่านั้น การใช้วิธีสอนจะมีผลกระทบต่อประสิทธิภาพของหลักสูตร

นอกจากการนำองค์ประกอบของหลักสูตรไปใช้แล้ว ยังมีปัจจัยที่เป็นส่วนประกอบที่ช่วยสนับสนุนให้การใช้หลักสูตรมีประสิทธิภาพ ซึ่งได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน ศึกษานิเทศก์ กรรมการบริหารกลุ่มโรงเรียน ศึกษานิเทศก์อำเภอ ผู้ปกครอง ประชาชนและสื่อมวลชน เป็นต้น (วีระ เหง้ากันหา. 2548: 12; อ้างอิงจาก หน่วยศึกษานิเทศก์. 2534: 126)

นอกจากนี้ยังมีส่วนของงบประมาณและวัสดุอุปกรณ์เข้ามาเกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรด้วย เพราะงบประมาณเป็นปัจจัยสำคัญในการดำเนินงานอยู่ไม่น้อย

ครูผู้สอน

จรรยา ภู่อุดม (2544: 161) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูในการจัดการเรียนรู้ ไว้ดังนี้

1. เลือกมโนคติหลักที่ต้องการให้เกิดการเรียนรู้ เพื่อนำมากำหนดเป็นสถานการณ์
2. นำเสนอสถานการณ์ปัญหาและชักนำความสนใจของนักเรียนด้วยการสนทนาหรือนำเสนองานที่เหมาะสม
3. ใช้คำถามทวนนักเรียนให้เกิดการสำรวจ เพื่อนำไปสู่การสร้างหรือขยายมโนคติ เกิดการตรวจสอบแนวคิดของตนเอง โดยการถามให้นักเรียนอธิบายถึงเหตุผล และรายละเอียดของขั้นตอนการกระทำหรือแนวคิดต่าง ๆ
4. ช่วยเหลือนักเรียนให้เกิดความชัดเจนในการสื่อสาร นำเสนอศัพท์เทคนิคที่นักเรียนจะต้องประสบ แนะนำให้นักเรียนรู้จักใช้ภาษา และสัญลักษณ์ที่เหมาะสมตลอดจนตั้งคำถามให้นักเรียนอธิบายและขยายความเพิ่มเติม
5. สร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้และให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียน ในเวลาที่จำเป็นหรือเหมาะสม หลีกเลี่ยงการตีค่าหรือแก่นแนวคิดของนักเรียน แต่ใช้คำถามกระตุ้นให้นักเรียนสามารถค้นพบหนทางด้วยตนเอง

6. พยายามทำความเข้าใจ และค้นหารายละเอียดในคำตอบหรือแนวคิดของนักเรียน

คุณลักษณะของครูพลศึกษา

บุญเจือ สุวรรณพฤษ (2523: 11-12) กล่าวว่า ครูพลศึกษาที่มีบุคลิกภาพที่ดีต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้มีสุขภาพดีทั้งกายและจิตใจ สุขภาพประกอบด้วย ความแข็งแรง ว่องไว มีความอดทน ไม่เจ็บป่วย และไม่พิการ สุขภาพจิตประกอบด้วย มีอารมณ์ดี ร่าเริง ยิ้มแย้มแจ่มใส มองโลกในแง่ดี มีใจหนักแน่น มีความยุติธรรม มีเหตุผล เป็นต้น
2. เป็นผู้มีความรู้และทักษะในการพลศึกษาดี หมั่นแสวงหาความรู้ให้ทันสมัย ฝึกฝนทักษะและประสบการณ์เพิ่มเติม
3. รู้เทคนิคในการถ่ายทอดความรู้และทักษะให้แก่นักเรียน มีความสามารถในการสอน และฝึกทักษะให้เข้าใจแจ่มแจ้ง และสามารถปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. มีความประพฤติอยู่ในศีลธรรมและระเบียบวินัย แต่งกายเรียบร้อยถูกต้องตามวัฒนธรรม สะอาด และเหมาะสมกับภาวะเศรษฐกิจ

จรรยา แก่นวงศ์คำ (2529: 196) กล่าวถึง คุณสมบัติของครูพลศึกษาไว้ว่าจะต้องเป็นผู้ที่มีสุขภาพดีและมีทักษะที่เป็นพื้นฐานเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ มีความเชื่ออย่างจริงใจ พลศึกษาเป็นโปรแกรมใหญ่ที่ส่วนต่าง ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องไม่ใช่เพียงแต่การเล่นเกมส์ และการเข้าร่วมกีฬาดังต่าง ๆ เท่านั้น มีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาหมั่นหาความรู้อยู่เสมอ เพื่อพัฒนาแนวความคิดทางด้านพลศึกษาใฝ่หาสิ่งที่จะส่งเสริมตนเองให้มีลักษณะแห่งความเป็นผู้นำ ลักษณะท่าทางดีและมีเสน่ห์ ในการดึงดูดความสนใจของสังคม มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด และมีเหตุผล และมีความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของบุคคล

วาสนา คุณาภิลิทธิ (2539: 320 - 321) ได้กล่าวถึง ครูพลศึกษาที่ดี ควรมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้มีสุขภาพดีทั้งกายและจิต
2. เป็นผู้มีความสามารถในการฝึกการสอนและมีส่วนร่วมในกีฬาดังต่าง ๆ ให้ได้หลายประเภท
3. มีความต้องการและความพร้อมที่จะบริการแก่บุคคลทั่วไปซึ่งเป็นเรื่องของการให้ความช่วยเหลือ
4. มีความสามารถในการวิเคราะห์แยกแยะทักษะย่อย และการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ออกมาให้ให้นักเรียนเห็นได้อย่างถูกต้องชัดเจนไม่ผิดพลาด
5. มีความสามารถที่จะทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกพึงพอใจและอยากที่จะฝึกหรือเล่นกีฬาต่อไป
6. เป็นผู้มีรูปร่างและลักษณะท่าทางเหมาะสมกับอาชีพครูพลศึกษา
7. มีน้ำใจนักกีฬาและพยายามปลูกฝังให้นักเรียนมีคุณสมบัติของผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬาอยู่เสมอ
8. เป็นผู้มีลักษณะของความเป็นผู้นำ
9. เป็นผู้มีหลักการหรืออุดมคติของตนเอง มีบุคลิกดีและมีคุณธรรม นักเรียนต่างช่วยเหลือ

ซึ่งกันและกัน ทำให้ห้องเรียนเป็นสถานที่ที่ทุกคนมีความสุขและนักเรียนรักโรงเรียน อยากมาโรงเรียน เนื่องจากการศึกษามีบทบาทสำคัญในการช่วยให้เยาวชนพัฒนาการทั้งด้านเชาวน์ปัญญา และทาง บุคลิกภาพ เพื่อช่วยให้เยาวชนมีความสำเร็จในชีวิต ทุกประเทศจึงหาทางส่งเสริมการศึกษาจึงสำคัญ ในการช่วยทั้งครูและนักการศึกษาผู้มีความรับผิดชอบในการปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอน

ครูพลศึกษาต้องศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอเพื่อปรับปรุงคุณภาพในการเรียนการสอน วิชาพลศึกษาให้มีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพราะครูพลศึกษามีความใกล้ชิดนักเรียนโดยตรงซึ่งนักเรียนจะ สามารถเรียนรู้และแสดงพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือมีความคิดเห็นต่อวิชาพลศึกษา อย่างไรขึ้นอยู่กับการจัดการเรียนการสอน การตั้งจุดมุ่งหมาย การกำหนดเนื้อหา วิธีสอน การวัดผล และการประเมินผลของครูพลศึกษาที่ต้องปฏิบัติให้สอดคล้องกับการเรียนรู้ของนักเรียน จะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จตามแนวทางที่วางไว้ในหลักสูตรและเกิดเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา

คุณลักษณะทางด้านวิชาการ

ไพรัช ปานอุทัย (2530: 86 – 87) กล่าวถึง คุณลักษณะของครูพลศึกษาด้านวิชาการ ไว้ดังนี้

1. แสวงหาความรู้ด้านวิชาการทั่วไปอยู่เสมอ
2. แสวงหาความรู้ด้านพลศึกษาและการกีฬาอยู่เสมอ
3. ใฝ่หาเทคนิควิธีสอนใหม่ ๆ มาใช้ในการสอน
4. การสะสมตำราทางพลศึกษา
5. รู้วิธีใช้ห้องสมุดและแหล่งวิชาการ
6. มีความพร้อมที่จะแนะนำด้านวิชาการและพลศึกษา
7. มีความพยายามเพิ่มวิทยฐานะทางพลศึกษา
8. เป็นสมาชิกของสมาคมทางด้านวิชาการและพลศึกษา
9. นำแนวคิดใหม่ ๆ มาช่วยปรับปรุงงานด้านพลศึกษาให้ดีขึ้น
10. สามารถผลิตตำรา และเอกสารทางด้านพลศึกษา
11. การศึกษาข้อบกพร่องในงานวิชาการของตนเอง
12. ความสนใจในการค้นคว้าและวิจัยทางด้านพลศึกษา
13. เข้าร่วมประชุมสัมมนาทางวิชาการด้านต่าง ๆ ทุกครั้งที่มีโอกาส
14. ความสามารถในการจัดประชุม อบรมสัมมนาเกี่ยวกับการพลศึกษา

วาสนา เพือก่อง (2533: 34 – 35) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของครูพลศึกษาด้านวิชาการ ควรมีลักษณะดังนี้ คือ

1. ใฝ่หาความรู้ด้านวิชาการอยู่เสมอ

2. ใฝ่หาความรู้ด้านพลศึกษาอยู่เสมอ
3. ใฝ่หาความรู้เกี่ยวกับการกีฬาและกิจกรรมทางพลศึกษาอยู่เสมอ
4. ใฝ่หา เทคนิควิธีการสอนใหม่ ๆ มาใช้ในการสอน
5. เป็นผู้เก็บรวบรวมและสะสมตำราทางพลศึกษา
6. ใช้ห้องสมุดและแหล่งวิชาการทางพลศึกษาอยู่เสมอ
7. แสดงความตั้งใจที่จะรับรู้ด้านวิชาการจากผู้อื่น
8. มีความตั้งใจและพยายามในการเพิ่มสถานภาพของวิชาชีพ
9. เป็นสมาชิกของสมาคมวิชาชีพทางพลศึกษา
10. ผลิตตำราและเอกสารทางวิชาการอยู่เสมอ
11. นำแนวคิดใหม่ ๆ มาช่วยปรับปรุงงานพลศึกษาที่ได้รับผิดชอบให้ดีขึ้น
12. ศึกษาข้อบกพร่องเกี่ยวกับงานวิชาชีพของตนเองอยู่เสมอ
13. สนใจในการศึกษางานวิจัยและทำการวิจัยทางพลศึกษาอยู่เสมอ
14. เข้าร่วมประชุมทางสัมมนาทางวิชาการด้านต่าง ๆ ทุกครั้งที่มีโอกาส
15. สนใจเข้าร่วมอบรมทางพลศึกษา
16. มีส่วนร่วมในการจัดประชุมอบรมสัมมนาเกี่ยวกับพลศึกษา
17. สามารถใช้หลักสูตร เนื้อหาวิชา และแบบเรียนในวิชาที่สอนได้เป็นอย่างดี
18. สามารถจัดกิจกรรมทางพลศึกษาในโรงเรียนได้อย่างครบถ้วน และให้บริการประชาชน
19. มีความรู้ความเข้าใจและใส่ใจในการจัดสิ่งแวดล้อมให้เกื้อกูลในการจัดการสอนพลศึกษา
20. สามารถแสดงความคิดเห็นเชิงวิชาการด้านพลศึกษาต่อบุคคลอื่นและที่ประชุมได้

คุณลักษณะทางการสอน

บารุง กลัดเจริญ; และฉวีวรรณ กีนาวงศ์ (2525: 109 – 121) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะ

ครูพลศึกษาด้านการสอนไว้ดังนี้

1. สอนจากสิ่งที่รู้ไปหาสิ่งที่ไม่รู้
2. สอนจากสิ่งที่ง่ายไปหาสิ่งที่ยาก
3. สอนจากสิ่งที่มีตัวตนไปหาสิ่งที่ไม่ตัวตน
4. สอนจากสิ่งที่พบเห็นไปหาเหตุผล
5. สอนจากสิ่งที่ง่ายไปหาสิ่งที่ซับซ้อน
6. สอนเป็นไปตามธรรมชาติของเด็ก
7. สอนให้ผ่านประสาททั้งห้า
8. สอนให้สนุกสนานน่าสนใจ

9. สอนให้ครูบอกให้น้อยที่สุด

10. สอนให้นักเรียนเรียนโดยการกระทำ

วาสนา คุณาภิลิทธิ (2536: 118) ได้กล่าวว่า ครูพลศึกษาต้องสอนให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น และรู้จักแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง สอนให้ผู้เรียนรักการทำงาน สนใจที่จะมีส่วนร่วม ในกิจกรรมของส่วนรวมตามวิธีการของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ เป็นประมุข สอนให้ผู้เรียนยึดมั่นในสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ นอกจากนี้ ครูพลศึกษาต้อง หมั่นอบรมนิสัยให้ผู้เรียนมีระเบียบวินัย มีวัฒนธรรม มีศีลธรรม สอนให้ผู้รู้จักใช้สิทธิ และหน้าที่ภายใน ขอบเขตแห่งกฎหมาย สำหรับตัวครูผู้สอนวิชาพลศึกษาจะต้องมีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการ เรียนการสอน การจัดกิจกรรม การวัดผล และต้องสามารถอธิบาย สาธิตเทคนิค ทักษะ ประวัติการกีฬา ประโยชน์ กติกา แผนการเล่น ตลอดจนการใช้อุปกรณ์ให้เป็นประโยชน์ ต้องพิจารณาเจตคติของความ มีน้ำใจเป็นนักกีฬา และจะต้องสอนให้บรรลุจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษาด้วย

คุณลักษณะทางด้านบุคลิกภาพและมนุษยสัมพันธ์

สมชาย กล้าเวช (2528: 50) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูพลศึกษา ด้านมนุษยสัมพันธ์ดังนี้ คือ

1. มีความเป็นกันเอง
2. ให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหา
3. ให้ความสนใจหมั่นไต่ถามทุกข์สุขของนักเรียน
4. ให้ความสนใจและร่วมมือช่วยเหลืองานของชุมชน
5. ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมของนักเรียน
6. สามารถขอความร่วมมือจากบุคคลต่าง ๆ ให้ความร่วมมือทางพลศึกษา
7. สามารถปรับตัวให้เข้ากับบุคคลอื่น ๆ ได้
8. มีความสุภาพต่อผู้บังคับบัญชา
9. เชื้อฟังคำสั่งผู้บังคับบัญชา
10. ร่วมมือในกิจกรรมของโรงเรียน

ไพรัช ปานอุทัย (2530: 89 – 90) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของครูพลศึกษาด้านบุคลิกภาพไว้ดังนี้

1. มีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ
2. มีความร่าเริงแจ่มใส
3. มีความสุภาพอ่อนโยน
4. มีความอดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคทั้งปวง

5. มีความขยันขันแข็ง
6. พุดจาซัดดีอัยซัดคำ
7. มีลักษณะการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี
8. แต่งกายดีเหมาะสมกับกาลเทศะ
9. อารมณ์มั่นคง สุขุมรอบคอบ
10. รู้จักแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล
11. มีความฉลาดไหวพริบดี
12. รู้จักรักษาความสะอาดร่างกาย
13. มีความกล้าในการแสดงความคิดเห็น
14. เป็นผู้มีหลักการและอุดมคติทางพลศึกษา
15. มีความกระตือรือร้นในการทำงาน
16. ศรัทธาในอาชีพ

วาสนา เพ็ญผ่อง (2533: 37 –38) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของครูพลศึกษา
ด้านมนุษยสัมพันธ์ดังนี้

1. สามารถปรับตัวเข้ากับบุคคลอื่นได้
2. ร่วมมือกิจกรรมพลศึกษาของนักเรียน
3. ปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา
4. เข้าใจและมีสัมพันธภาพที่ดีกับเด็ก
5. มีความสุภาพ
6. ให้การต้อนรับและเป็นกันเองกับบุคคลที่มาติดต่อ
7. มีความสามารถในการติดต่อประสานงานและขอความร่วมมือจากผู้อื่น
8. สามารถเป็นผู้นำในชุมชนได้
9. สนใจเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการของชุมชน
10. สามารถสร้างบรรยากาศทำให้เกิดความเข้าใจและเชื่อถือซึ่งกันและกัน
11. ให้ความช่วยเหลือต่อผู้อื่น
12. ให้ความสนใจ หมั่นไต่ถามทุกข์สุขของนักเรียน
13. ร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน

คุณลักษณะทางด้านคุณธรรมจริยธรรม

จรรยา แก่นวงศ์คำ (2523: 57) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณของครูพลศึกษา ไว้ดังนี้

1. มีศรัทธาในอาชีพครูและให้เกียรติครูด้วยกัน

2. ควรบำเพ็ญตนให้สมกับที่ได้ชื่อว่าครู เพราะครูเป็นผู้มีเกียรติและศักดิ์ศรีครูพลศึกษา จึงควรเป็นผู้มีความประพฤติดี มีความรู้ดีในการที่จะประสิทธิ์ประสาทวิชาแก่ผู้เรียน

3. ควรตั้งใจฝึกสอนศิษย์ให้เป็นพลเมืองดีของชาติ
4. ควรร่วมมือกับผู้ปกครองในการอบรมสั่งสอนเด็กอย่างใกล้ชิด
5. ควรรู้จักเสียสละและรับผิดชอบในหน้าที่การงานทั้งปวง
6. ควรรักษาชื่อเสียงและคณะครูด้วยกัน
7. ควรรู้จักมัธยัสถ์และพยายามสร้างฐานะของตนเอง
8. ควรยึดมั่นในศาสนาที่ตนนับถือและไม่ลบหลู่ศาสนาอื่น
9. ควรบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์แก่สังคม

วาสนา เพ็ญพ่อง (2533: 57 – 58) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของพลศึกษาด้านคุณธรรม และพฤติกรรม ไว้ดังนี้

1. ความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน
2. ความซื่อสัตย์สุจริตและความมีสำนึก
3. ความรับผิดชอบต่อภาระกระทำของตน
4. การตรงต่อเวลา
5. ความมีระเบียบวินัย
6. อุทิศเวลาให้แก่การทำงาน
7. การรู้จักประเมินผลและปรับปรุงตนเอง
8. เสียสละเพื่อส่วนรวม
9. ไม่เล่นการพนัน
10. ไม่ประพฤติผิดเรื่องชู้สาว
11. มีความเมตตากรุณา
12. มีความยุติธรรม
13. มีความยินดีในความสำเร็จของผู้อื่น ไม่อิจฉาริษยา
14. มารยาทในการพูด
15. การปฏิบัติตามระเบียบและข้อตกลงต่าง ๆ
16. ไม่ดื่มสุราหรือของมึนเมาในเวลาราชการ
17. ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา
18. ไม่ยุ่งยงให้ผู้อื่นกระทำผิด
19. การเป็นผู้ปฏิบัติตามกฎหมาย

ไพรัช ปานอุทัย (2530: 75) กล่าวถึงคุณลักษณะของครูพลศึกษาด้านคุณธรรมและความประพฤติไว้ดังนี้

1. มีความเที่ยงตรง
2. มีความเมตตากรุณา
3. มีความยินดีในความสำเร็จของผู้อื่น
4. รู้จักเสียสละเวลาเพื่อส่วนรวม
5. มีความซื่อสัตย์สุจริต
6. รู้จักวางตนอย่างเหมาะสม
7. ไม่ดื่มสุราหรือของมึนเมาในเวลาราชการ
8. ไม่เล่นการพนัน
9. ไม่กระทำความผิดเรื่องชู้สาว
10. ไม่ส่งเสริมให้เด็กก่ออบายมุขและกระทำความผิดระเบียบของโรงเรียน
11. อุทิศเวลาในการทำงานอย่างเต็มที่
12. มีความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน
13. เป็นผู้ตรงต่อเวลา
14. มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้ถอย
15. รู้จักปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม

บรรจง สลึงค์ (2534: 45) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของครูพลศึกษาด้านคุณธรรมและความประพฤติไว้ดังนี้

1. มีความเมตตากรุณาต่อนักเรียน
2. มีความยุติธรรมในการปกครองและการพิจารณาผลงานของนักเรียน
3. มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่
4. มีความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่
5. มีความขยันต่อการปฏิบัติงานตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย
6. มีความอดทนต่อการรบกวนของนักเรียน
7. มีความประหยัดในการใช้จ่ายทรัพย์สินทั้งของส่วนตัวและของส่วนรวม
8. ประพฤติอยู่ในระเบียบวินัยของทางราชการ
9. ตรงต่อเวลาในการทำงาน
10. มีความรักและความศรัทธาในอาชีพครู
11. รู้จักการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี

12. ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
13. มีศีลธรรมและความประพฤติดีงาม
14. เป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียน
15. ยึดมั่นในสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และการปกครองระบอบ

ประชาธิปไตย

คุณลักษณะทางด้านความสามารถทางการกีฬา

ไพรัช ปานอุทัย (2530: 51–52) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะครูพลศึกษาด้านการกีฬาและความสามารถทางกีฬา ไว้ดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีทักษะกีฬาหลายประเภท
2. เป็นนักกีฬาที่มีชื่อเสียงมาก่อน
3. เป็นผู้รอบรู้ในวงการกีฬาในชาติและต่างชาติ
4. มีความรู้เรื่องระเบียบ กฎ กติกา การแข่งขันกีฬาทุกประเภท
5. เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเมื่อมีโอกาส
6. สามารถเป็นกรรมการตัดสินกีฬาได้
7. รู้จักขนาดสนามทุกประเภท
8. เป็นสมาชิกของสมาคมการกีฬาต่าง ๆ
9. สามารถเป็นผู้นำการกีฬาของโรงเรียนและชุมชน

ศักดิ์ชาย ทัพสุวรรณ (2531: 20 – 21) กล่าวถึงคุณลักษณะของครูพลศึกษาด้านการกีฬาและความสามารถทางกีฬาว่าสมควรที่จะมีลักษณะดังนี้ คือ

1. มีลักษณะของนักกีฬา

ลักษณะของนักกีฬาเป็นลักษณะที่ไม่ค่อยพบได้ง่ายนักจากบุคคลธรรมดา ลักษณะนักกีฬาหมายถึง ความกระฉับกระเฉง ว่องไว ปราดเปรียว ไม่เชื่องซึม ลักษณะท่าทาง ร่าเริงแจ่มใส สง่าผ่าเผย ผิวพรรณยังบอกว่าเป็นผู้ที่มีสมรรถภาพทางกายสูง ปกติแล้วรูปการของนักกีฬามิได้วัดกันที่ความอ้วน ความผอม หรือ ความสันทัด แต่วัดกันที่ความกระฉับกระเฉง ว่องไว ปราดเปรียว ร่าเริง และสง่าผ่าเผยมากกว่า

2. ความมีวิญญูณนักกีฬา

ความมีวิญญูณนักกีฬาเป็นคุณลักษณะที่สำคัญที่นักพลศึกษาจะขาดมิได้ เพราะการกีฬาเป็นส่วนหนึ่งที่จรรโลงการพลศึกษา ความมีวิญญูณนักกีฬาประกอบด้วยคุณลักษณะ 4 ประการ คือ

2.1 ความมีน้ำใจนักกีฬา หมายถึง การแสดงออกที่เกิดจากความรู้สึกทางด้านจิตใจอย่างแท้จริง การแสดงออกของความมีน้ำใจนักกีฬานั้นพอทราบ ๆ กันอยู่แล้วแต่ก็มีข้อที่ควรเน้น

เพียงบางข้อเพื่อให้เห็นเด่นชัดยิ่งขึ้น เช่น เมื่อชนะก็ไม่เย้ยหยันหรือดูถูกเหยียดหยามคู่ต่อสู้ทั้งทางกาย วาจา หรือ การกระทำใด ๆ

2.1.1 เมื่อพ่ายแพ้ก็ยอมรับความพ่ายแพ้ไม่พาลเกร

2.1.2 มีน้ำใจหนักแน่น มีความอดกลั้น ไม่แสดงความโมโหโกรธแค้น

หรือไม่พอใจฝ่ายตรงข้าม ฝ่ายเดียวกัน หรือ ต่อกรรมการ

2.1.3 เคารพและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ ระเบียบ กติกา รวมทั้งเชื่อฟังคำตัดสิน

ของกรรมการ

2.1.4 ให้อภัยต่อกันในความพลาดพลั้ง หรือผิดพลาด ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายเดียวกันหรือ

ฝ่ายตรงข้าม

2.1.5 ชอบเล่นกีฬา นักพลศึกษาต้องเป็นคนชอบเล่นกีฬาไม่ว่าจะอยู่ในวัยใด ๆ

ก็ตาม จะต้องชอบกีฬา และตนเองชอบเล่นกีฬา คือ เล่นกีฬาอย่างหนึ่งอย่างใดที่ตนชอบเป็นประจำ เพื่อสุขภาพและความสนุกสนาน

2.1.6 การติดตามความเคลื่อนไหวของการพลศึกษาและการกีฬา โลกพลศึกษา และการกีฬาที่เคลื่อนไหว และก้าวหน้าไปทุกกระยะ ๆ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่นักพลศึกษาจะต้องติดตามความเคลื่อนไหวของพลศึกษาและกีฬาให้ทันเหตุการณ์อยู่เสมอ

2.1.7 การส่งเสริมการกีฬา นักพลศึกษาต้องคิดส่งเสริมการพลศึกษาและการกีฬา การส่งเสริมการกีฬานั้นถือเป็นเอกลักษณ์ของนักพลศึกษา การส่งเสริมการกีฬาอาจทำได้หลายรูปแบบ เช่น การเสนอแนวคิด การมีส่วนร่วมในการจัดดำเนินการ หรือการสละทุนทรัพย์หรือแรงกายตามกำลังความสามารถของตน การพลศึกษาและกีฬาจะเจริญงอกงามนั้นขึ้นอยู่กับนักพลศึกษา

วิธีสอนและการจัดการเรียนรู้

สมคิด ชิตประสงค์ (2521: 27 – 28) กล่าวถึงบทบาทของวิธีการสอนพลศึกษานั้นจะต้องประกอบไปด้วย

1. เนื้อหาวิชา (Subject Matter) ครูจะต้องมีความรู้ในเนื้อหาวิชาเพื่อที่จะให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ และเกิดทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา

2. การเตรียมการสอน (The Preparation Phase) จะต้องคำนึงความต้องการและความพร้อมของนักเรียนต่อการเรียนรู้ การเลือกและการแยกแยะกิจกรรมทางพลศึกษาเพื่อให้เหมาะสมกับนักเรียนตามเพศ วัย และความสามารถ การทำบันทึกการเรียนการสอนให้เกี่ยวข้องโดยตรงกับเนื้อหา การจัดเตรียมอุปกรณ์และสถานที่ที่ใช้ในการเรียนการสอน

3. การสอน (The Presentative Phase) มีหลักการดังนี้

3.1 ควรให้นักเรียนรู้จักจุดมุ่งหมายและประโยชน์ที่จะได้รับของการเรียน เพื่อเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนมีความสนใจต่อการเรียนการสอน

3.2 การใช้คำพูด คำสั่งของครูจะต้องชัดเจน มีเหตุผล เข้าใจง่าย

3.3 ครูจะต้องมีเทคนิคในการพูดที่เหมาะสม

3.4 ในการเรียนการสอน จะต้องให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมให้มากที่สุด

3.5 ควรจะให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ในความสำเร็จ (Law of Effect) เพื่อให้นักเรียนได้รับความพอใจจากการเรียนทักษะ

3.6 ตามกฎการฝึก (Law of Exercise) กล่าวว่า การเรียนให้ได้ผลดีนั้น จะต้องคำนึงถึงระยะเวลาและความบ่อยของการฝึกหัด ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง

3.7 ครูจะต้องคำนึงถึงอัตราความเร็วของการเรียนรู้ (Learning Curve) ของนักเรียนแต่ละคนด้วย นักเรียนบางคนอาจจะเรียนได้เร็วในระยะต้นและช้าในตอนปลาย หรือ การเรียนไม่มีความก้าวหน้าขึ้นเลย

3.8 การเรียนของนักเรียนจะได้ผลดีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับครูผู้สอน ครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ลึกซึ้ง และสามารถบอกได้ว่านักเรียนทำถูกหรือทำผิดอย่างไร

3.9 นักเรียนได้รับทราบถึงผลการเรียน โดยมีการวัดผล เพื่อให้นักเรียนได้ทราบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของตนเอง

3.10 ควรจะใช้เทคโนโลยีทางการศึกษาเข้ามาช่วยในการเรียนการสอน

3.11 การเรียนจะได้ผลดีควรมีแรงจูงใจ

4. การนำไปใช้ (The Application Phase) การสอนทักษะในกีฬาเด็กควรได้รับประโยชน์โดยสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ เช่น

4.1 เด็กใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการเล่นกีฬา

4.2 ครูควรจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน เพื่อให้นักเรียนได้นำทักษะที่ได้จากการเรียนรู้ไปใช้ในการแข่งขัน

4.3 ผลที่ได้รับจากการสอนทักษะกีฬา ควรจะเป็นผลระยะยาวต่อไปในภายหน้าสรุปได้ว่า การสอนพลศึกษานั้น เนื้อหาวิชาเป็นความสำคัญส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนแต่สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ วิธีการสอน การสอนของครูจะเป็นผลอย่างไร ขึ้นอยู่กับวิธีการสอนที่ครูจะนำมาใช้กับนักเรียนแต่ละกลุ่มได้อย่างเหมาะสม

รุ่งทิวา จักรกร (2527: 35) ได้กล่าวว่า วิธีการสอน คือ รูปแบบของการดำเนินการถ่ายทอดความรู้ การจัดทำหนดรูปแบบสามารถดำเนินการถ่ายทอดความรู้ การกำหนดรูปแบบสามารถดำเนินการได้หลายวิธี และหลายเหตุผลแต่ในการจะกำหนดวิธีการสอนจะต้องคำนึงถึง ชนิดของความรู้ที่จะ

ถ่ายทอด วิธีการสื่อสารที่จะใช้ระหว่างผู้สอนและเทคนิคตลอดจนอุปกรณ์ซึ่งช่วยในการถ่ายทอด ความรู้ที่มีอยู่ และสามารถสร้างเสริมขึ้นได้

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2536: 323 - 324) ได้กล่าวถึงการเลือกจัดกิจกรรมพลศึกษา ไว้ว่าควรเป็นกิจกรรมที่มีลักษณะดังนี้

1. มีคุณค่าตามจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษา คือ เสริมสร้างให้นักเรียนเกิดพัฒนาการต่าง ๆ ตามจุดมุ่งหมาย
2. มีความสนุกสนานและท้าทายความสามารถของนักเรียน
3. สามารถปรับให้เหมาะสมกับวัยและความสนใจของนักเรียน และถ้าเป็นไปได้การให้นักเรียนได้เลือกเรียนเอง
4. อาศัยทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นเป็นพื้นฐาน เพื่อความปลอดภัยและเป็นการสร้างแรงจูงใจ
5. เหมาะสมกับอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกตลอดจนความสามารถของครู
6. สามารถนำไปใช้ในโอกาสต่อไปได้ คือ การนำไปใช้นอกเวลาเรียน
7. มีคุณค่าต่อสุขภาพและมีความปลอดภัย
8. สอดคล้องกับนโยบาย ปรัชญา และแนวการบริหารของโรงเรียน
9. ส่งเสริมการแสดงออกของแต่ละบุคคล
10. สอดคล้องกับกิจกรรมที่นักเรียนปฏิบัติโดยปกตินอกห้องเรียนอยู่แล้ว
11. ส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม และการแสดงออกที่ดีที่สังคมยอมรับ

กระทรวงศึกษาธิการ (2545: 144 - 145) กล่าวถึงแนวทางการจัดการเรียนรู้พลศึกษา ในสถานศึกษา สถานศึกษาจะต้องจัดหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน ปัญหาความต้องการของท้องถิ่นและผู้เรียน มีการบริหารการใช้หลักสูตร เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุผลตามความคาดหวังของหลักสูตร ดังนี้

1. การจัดคาบเวลาเรียน ผู้บริหาร และบุคลากรในสถานศึกษาต้องวางแผนการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน จัดคาบเวลาอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง และจัดกิจกรรมเสริมตามความสนใจและความต้องการของผู้เรียน
2. การจัดบุคลากร ต้องมีบุคลากรเพียงพอและเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและได้รับการฝึกฝนมาทางพลศึกษาโดยตรง สถานศึกษาและผู้เกี่ยวข้องควรมีการพัฒนาบุคลากรอย่างต่อเนื่องตามความต้องการเพื่อให้เกิดการเรียนรู้บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้

3. จัดสภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษาให้ถูกสุขลักษณะ ปลอดภัย พร้อม และเพียงพอ สำหรับบริการ และให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่ดีเกี่ยวกับการออกกำลังกาย และเล่นกีฬาเพื่อการมี สุขภาพและบุคลิกภาพที่ดี

4. แหล่งเรียนรู้ในสถานศึกษา ควรจัดวัสดุ อุปกรณ์ สื่อต่าง ๆ ที่สะดวกเพียงพอทันสมัย สำหรับการศึกษาค้นคว้า เรียนรู้และฝึกฝนด้วยตนเอง ตลอดจนอนุรักษ์ให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้และ ใช้ประโยชน์อย่างคุ้มค่า

5. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ต้องจัดให้สอดคล้องกับความสนใจ ประสบการณ์ วุฒิภาวะ มีคุณค่า มีประโยชน์ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างสนุกสนาน ปลอดภัย โดยเฉพาะ กิจกรรมทำโครงการควรเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนทุกคนได้จัดทำโครงการของตนเอง ที่เป็นรายบุคคล และรายกลุ่ม

6. กระบวนการเรียนรู้ของพลศึกษาต้องเน้นให้ผู้เรียนนำหลักการแข่งขันและความร่วมมือ มาใช้ในการดำเนินชีวิต และเข้าใจกระบวนการแข่งขันที่ถูกต้อง และร่วมกิจกรรมการแข่งขันด้วยความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาตามวิถีประชาธิปไตย

7. การวัดและประเมินผล ควรอำนวยความสะดวก จัดวัสดุอุปกรณ์ สื่อทางพลศึกษา ที่ผู้เรียนสามารถวัดและประเมินผลด้วยตนเอง เพื่อส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง เป็นระบบ ตลอดจนมีวิธีการประเมินอย่างน้อย 9 อย่าง ดังนี้

1. การทดสอบด้านการแพทย์ หรือด้านสุขภาพ
2. ความสามารถเรียนรู้ทางด้านการเคลื่อนไหว
3. การทดสอบสมรรถภาพทางระบบไหลเวียนโลหิต
4. การทดสอบสมรรถภาพทางด้านการเคลื่อนไหว
5. การทดสอบสมรรถภาพทางด้านทักษะ
6. การทดสอบความรู้ด้านพลศึกษา
7. การทดสอบทางด้านเจตคติ
8. การทดสอบทางด้านสุขลักษณะและด้านพฤติกรรม
9. การทดสอบทางด้านการปรับตัวในสังคมและด้านอารมณ์

วาสนา คุณาภภิสิทธิ์ (2539: 136-139) กล่าวถึงแบบการสอนและวิธีการสอนว่า

1. แบบการสอน (Styles of Teaching or Teaching Styles)

แบบการสอนที่จะเลือกใช้ให้เหมาะสมจำแนกออกเป็น 3 แบบดังนี้

1.1.แบบตัวครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher - Centered Styles) เป็นแบบการสอน ที่เน้นตัวครูเป็นสำคัญ เช่น การสอนแบบบรรยาย วิธีสอนแบบอธิบายและสาธิต

1.2. แบบนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Child - Centered Styles) เป็นการที่ยึดหลักประชาธิปไตย เน้นความสำคัญของนักเรียน เช่น วิธีสอนแบบมอบหมายงาน โครงงาน วิธีสอนแบบแก้ปัญหา วิธีสอนแบบทดลอง

1.3. แบบการสอนเป็นคณะ (Team - Centered Styles) เป็นแบบที่ใช้ครูตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป รับผิดชอบต่อการสอน ของนักเรียนกลุ่มเดียวกัน โดยใช้วิธีสอนแบบง่าย ๆ วิลกูส (Willgoose. 1979) กล่าวว่า เป็นการสอนที่ต้องใช้ครูร่วมกันทำงานอย่างน้อย 2 คนขึ้นไป เพื่อให้การใช้หลักสูตรมีประสิทธิภาพมากขึ้นและมากกว่าการสอนของครูเพียงคนเดียว

2. วิธีสอนพลศึกษา (Physical Education Methodology)

2.1. วิธีสอนแบบดั้งเดิม (The Traditional Model) เช่น แบบอธิบาย แบบสาธิต แบบฝึก แบบลงมือปฏิบัติ แบบใช้กิจกรรมทำ (lead - up activities) แบบแก้ไขทักษะย่อย (basic skills correction) เกมหรือกีฬา

2.2. วิธีสอนแบบอาศัยพื้นฐานความสามารถ(The Performance Based instructional Mode)

2.3. วิธีสอนแบบกำหนดขอบข่ายของกระบวนการเกิดความคิดรวบยอดตามเป้าหมาย (The Purpose - Process Conceptual Framework Mode) จะเห็นได้จากการที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมออกมาด้วยการเขียนหรืออธิบายให้เห็นถึงความสำคัญของเนื้อหาหลักสูตร

สรุป การเรียนการสอนหมายถึง การจัดกิจกรรม การอบรมสั่งสอน การจัดประสบการณ์ในการศึกษาให้กับบุคคลทุกระดับแต่ละวัยของการเรียนและนำความรู้ ประสบการณ์ เหล่านั้นไปใช้ดำเนินชีวิตประจำวัน พัฒนาตนเองใช้ชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข การเรียนการสอนต้องจัดกิจกรรม วิชาพลศึกษาก็นับเป็นกิจกรรมหนึ่งที่สำคัญ ในระดับประถมศึกษาเด็กกำลังทดลอง อยากรู้อยากเห็น ครูพลศึกษาจะต้องกำกับดูแลแก้ไขข้อบกพร่อง ส่งเสริมการพัฒนา ให้นักเรียนได้เรียนรู้เต็มศักยภาพ และมีประสิทธิภาพ การเรียนการสอนที่ดีต้องมีองค์ประกอบ มีการวางแผน และการจัดแผนการเรียนรู้ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นอกจากนี้ลักษณะบุคลิกการสอนที่ดีของครูผู้สอนพลศึกษา และคุณสมบัติของครูพลศึกษาก็มีส่วนประกอบที่สำคัญในการเรียนการสอน

อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก

จรรยา แก่นวงษ์คำ (2529: 103) การเรียนพลศึกษานั้นเป็นการเรียนโดยใช้กิจกรรมทางกาย เป็นสื่อในการเรียน หรืออาจกล่าวได้ว่า การเรียนพลศึกษาเป็นการเรียนโดยการกระทำ ส่วนประกอบที่

ช่วยการสอนนอกจากตัวครูและนักเรียนแล้วจะต้องอาศัยเครื่องอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับกิจกรรมแต่ละประเภท ถ้าขาดเครื่องอำนวยความสะดวกแล้ว จะไม่สามารถช่วยให้การเรียนการสอนพลศึกษาเป็นไปอย่างราบรื่น หรืออาจจะดำเนินไปไม่ได้เลยถ้ามีการจัดได้เหมาะสมเพียงพอจะช่วยให้การปฏิบัติงานของครูเกิดประสิทธิภาพมากขึ้น

1. วัสดุอุปกรณ์

วัสดุ คือ สิ่งของต่าง ๆ ที่กำหนดเวลาใช้อย่างจำกัด เช่น ลูกบอลต่าง ๆ เชือก ฯลฯ อุปกรณ์ คือ สิ่งต่าง ๆ ที่มีสภาพคงทนถาวรมากกว่าวัสดุ เช่น ตาข่าย ไม้ซอฟท์บอล บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการดำเนินการเกี่ยวกับระบบต่าง ๆ ของวัสดุอุปกรณ์ คือ ครูพลศึกษา ผู้ฝึกสอนกีฬา นักกีฬาและนักเรียนที่สนใจ เพราะการจัดวัสดุอุปกรณ์มีความจำเป็นต่อการสอนเป็นอย่างมาก ต้องมีการวางแผนด้วยบุคคลที่มีความรู้จึงจะทำให้วัสดุอุปกรณ์ดำเนินไปด้วยความปลอดภัยมีประสิทธิภาพและประหยัด วัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบหลาย ๆ ประการ เช่น บุคลากร การจำหน่ายการเลือกซื้อการเก็บรักษา

2. สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกสถานที่ที่ใช้ในการเรียนการสอนพลศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนและการบริหารชั้นเรียนด้วยเช่นกัน สถานที่ที่มีทั้งในร่ม เช่น โรงยิม ห้องเรียน สระว่ายน้ำ ห้องน้ำ สถานที่กลางแจ้ง เช่น สนามฟุตบอล สนามเด็กเล่น สระว่ายน้ำ วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539: 292-293) ได้กล่าวเกี่ยวกับวัสดุและอุปกรณ์ไว้ดังนี้

1. วัสดุและอุปกรณ์ (Supplies and Equipment)

1.1 วัสดุ คือ สิ่งของต่าง ๆ ที่กำหนดเวลาการใช้งานอย่างจำกัด เช่น ลูกฟุตบอล ลูกวอลเลย์บอล ลูกบาสเกตบอล ลูกเบดมินตัน เชือกเป่ากระดาษที่ใช้ในการกีฬาอิงปืน เป็นต้น

1.2 อุปกรณ์ คือ สิ่งต่าง ๆ ที่มีสภาพคงทนถาวรมากกว่าวัสดุ เช่น ตาข่าย คาน เป้นบาสเกตบอล แผ่นน้ำหนัก ไม้ซอฟท์บอล เบาะรองพื้น เป็นต้น

1.3 บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการดำเนินการเกี่ยวกับระบบต่าง ๆ ของวัสดุและอุปกรณ์ คือ ครูพลศึกษา ผู้ฝึกสอนกีฬา และนักเรียนผู้สนใจ เพราะการจัดวัสดุอุปกรณ์มีความจำเป็นต่อการสอนอย่างมาก จะต้องมีการวางแผนด้วยบุคคลที่มีความรู้จึงจะทำให้การใช้วัสดุและอุปกรณ์ดำเนินไปด้วยความปลอดภัย มีประสิทธิภาพ และประหยัดวัสดุ อุปกรณ์เกี่ยวข้องกับประกอบต่าง ๆ หลายประการ เช่น บุคลากร การจำหน่าย การเลือกซื้อ การจัดเก็บการดูแลรักษา สถานที่เก็บและอื่น ๆ

2. สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก (Facilities) สถานที่ที่ใช้ในการเรียนการสอนพลศึกษา เป็นปัจจัยสำคัญที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนและการบริหารชั้นเรียนด้วยเช่นกัน สถานที่ที่มีทั้งในร่ม เช่น โรงยิมส์ ห้องเรียน สระว่ายน้ำ ห้องน้ำ เป็นต้น และสถานที่กลางแจ้ง เช่น สนามฟุตบอล สนามเด็กเล่น สระว่ายน้ำ ลู่วิ่ง เป็นต้น สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เหล่านี้จะเป็น

ส่วนสำคัญที่ช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพการสอนเป็นอย่างดี

การวัดผลและประเมินผล

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548: 391) กล่าวว่า การวัดเพื่อการประเมินผลทางพลศึกษา คือ การหาปริมาณของการพัฒนาการที่เกิดขึ้นในตัวของนักเรียนตามหลักการและกระบวนการของการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาตามสาระต่าง ๆ มาตรฐาน หรือจุดประสงค์ของการเรียนรู้ที่ได้ตั้งไว้ แล้วก็นำผลของการพัฒนาการที่วัดได้มานั้น มาประเมินด้วยการพิจารณาเปรียบเทียบกับมาตรฐานหรือคุณภาพอย่างอื่นที่มีอยู่แล้ว เพื่อดูว่าผลของการพัฒนาการที่เกิดขึ้นจากกระบวนการเรียนการสอนที่แล้วมานั้นดีหรือไม่ดี ควรจะมีการปรับปรุงแก้ไขหรือไม่อย่างไร การวัดเพื่อการประเมินผลทางพลศึกษาส่วนมากมักจะกระทำเพื่อให้คะแนนนักเรียนหลังจากได้เรียนจบวิชาแต่ละวิชาในภาคเรียน การศึกษาหนึ่ง หรือจบหลักสูตรการเรียนหนึ่ง เรียบร้อยแล้ว

วาสนา คุณาภิสิทธิ์ (2539: 32 - 33) ได้แบ่งการวัดผลการศึกษาออกเป็น 4 ลักษณะดังต่อไปนี้

1. การทดสอบลักษณะการแปรความ (Tests of Interpretive Traits) การแปลความหมายรวมถึงการรับรู้ ความคิด และการตัดสินใจ ความเข้าใจ ความรู้
2. การทดสอบลักษณะการทำงานสัมพันธ์กันระหว่างระบบประสาทกับระบบกล้ามเนื้อ (Tests of Impulsive Traits) การทดสอบหรือการประเมินระดับความสนใจในกิจกรรมพลศึกษา ทักษะที่มีต่อกิจกรรมมุขมิกภาวะทางอารมณ์และลักษณะของอุดมคติ จะใช้ แบบทดสอบความรู้ลึก
3. การทดสอบลักษณะการทำงานสัมพันธ์กันระหว่างระบบประสาทกับ ระบบกล้ามเนื้อ (Tests of Neuromuscular Traits) เป็นการทดสอบการทำงานประสานกันระหว่างระบบกล้ามเนื้อ หรือการทดสอบทักษะสมรรถภาพทางกายภาพบางประการ
4. การทดสอบลักษณะการทำงานของอวัยวะต่าง ๆ (Tests of Organic Traits) เป็นการทดสอบหน้าที่การทำงานของระบบอวัยวะต่าง ๆ ซึ่งประกอบด้วยหน้าที่ทางสรีระของอวัยวะภายในและระบบอวัยวะอื่น ๆ คือระบบไหลเวียนโลหิต ระบบหายใจ ระบบย่อยอาหาร ระบบขับถ่าย และระบบหรือกลไก การระบายความร้อน

กระทรวงศึกษาธิการ (2544: 20) กล่าวถึง วิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ไว้ว่า ผู้สอนสามารถเลือกวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ได้หลายวิธีดังนี้

1. การสังเกตพฤติกรรมและความสามารถในการปฏิบัติ ใช้การสังเกตผลการเรียนรู้ที่กำหนดออกมาเป็นจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมแล้วบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร (Record)
2. การทดสอบ เช่น การทดสอบความสามารถในการปฏิบัติด้วยแบบทดสอบทักษะ

ต่าง ๆ การทดสอบสมรรถภาพทางกาย ทางจิต การทดสอบความรู้ความเข้าใจ

3. การวัด เช่น การวัดเจตคติ คุณธรรม / จริยธรรม ค่านิยม บุคลิกภาพ การปรับตัวด้วยแบบวัดต่าง ๆ

4. การสัมภาษณ์ เช่น การสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการเพื่อทราบข้อมูลทั่วไป การสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการเพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจ (Inventory)

5. การสำรวจ เช่น แบบสอบถามข้อมูลต่าง ๆ อาจเป็นด้านความรู้ เจตคติ และอื่น ๆ รวมทั้งความรู้สึก ความคิดเห็น ความประทับใจ

6. แฟ้มผลงาน (Portfolio) เป็นแหล่งรวบรวมผลการเรียนรู้ด้วยวิธีการที่หลากหลายตั้งแต่ข้อ 1 – 5 ในลักษณะแสดงความสามารถของผู้เรียนโดยรวม

แฟ้มผลงาน (Portfolio) เป็นเครื่องมือการประเมินอีกชนิดหนึ่ง แฟ้มผลงานของนักเรียนจะช่วยให้ครูผู้สอนติดตาม ดูแลการเรียนและผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้เห็นภาพพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน และยังเป็นเครื่องมือสื่อสารระหว่างผู้สอนกับผู้ปกครองอีกด้วย

ประโยชน์ของการวัดผลและประเมินผล

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2523: 157) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการให้คะแนนไว้ดังต่อไปนี้

1. คะแนนจะช่วยชี้ให้เห็นถึงผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักเรียนในวิชาที่เรียนนั้น
2. คะแนน จะช่วยชี้บอกให้ครู นักเรียน ผู้ปกครอง ผู้บริหาร หรือผู้เกี่ยวข้องได้ทราบถึงคุณภาพของงานของนักเรียนในการเรียนวิชานั้น ๆ
3. คะแนนอาจช่วยให้นักเรียนบางคนมีความพยายามเรียนมากขึ้น ซึ่งถือเป็นเครื่องมือกระตุ้นให้นักเรียนสนใจการเรียนอย่างหนึ่ง
4. คะแนนจะช่วยเป็นแนวทางในการจัดโปรแกรมการเรียนของนักเรียนและแบ่งกลุ่มการเรียนของนักเรียนให้ถูกต้องตามระดับความสามารถได้ดียิ่งขึ้น

สุวิมล ตั้งสัจจพจน์ (2526: 10) กล่าวถึงประโยชน์ของการวัดผลและประเมินผลทางพลศึกษา ดังต่อไปนี้

1. ช่วยให้ทราบสถานภาพของนักเรียนได้อย่างถูกต้อง
2. ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนมากขึ้น
3. ช่วยในการแบ่งนักเรียนตามระดับความสามารถและสะดวกในการจัดกลุ่ม
4. สามารถประเมินผลการเรียนของนักเรียนและการสอนของครูได้
5. สามารถวินิจฉัยและทำนายผลเกี่ยวกับการเรียนการสอนได้
6. ช่วยให้ครูสามารถให้คะแนนนักเรียนได้อย่างถูกต้อง

7. เป็นวิธีหนึ่งของการเรียนการสอนโดยการสร้างสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง นักเรียนได้ทดลองความสามารถอย่างเต็มที่

หลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา

สถาบันการพลศึกษา (2548) มีภารกิจหน้าที่โดยตรงในการผลิตและพัฒนาบุคลากร เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการจัดการศึกษาให้ตอบสนองและแก้ปัญหาตามนโยบายแห่งรัฐ จัดการศึกษา ระดับปริญญาตรี สามารถช่วยคนช่วยชาติตามภารกิจดังกล่าวข้างต้น กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา จึงได้จัดหลักสูตรสถาบันการพลศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้น เพื่อเป็นบ่อเกิดแห่งปัญญาทางพลศึกษา และกีฬาที่กว้างไกล มีบุคลากรที่มีความสามารถในการปฏิบัติและสร้างคนให้เป็นคนดี มีจริยธรรม เพื่อประกอบวิชาชีพในระดับผู้ชำนาญเฉพาะ เพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาประเทศที่ยั่งยืน และได้จัดหลักสูตรการเรียนการสอนทั้งวิชาการศึกษาทั่วไป และวิชาเฉพาะตามคณะต่าง ๆ ดังนี้

หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต

1. สาขาวิชาพลศึกษา
 - โปรแกรมวิชาพลศึกษา
 - โปรแกรมวิชาพลศึกษา (ต่อเนื่อง)
 - โปรแกรมพลศึกษาสำหรับคนพิการ
 - โปรแกรมสำหรับคนพิการ (ต่อเนื่อง)
2. สาขาวิชาสุขศึกษา
 - โปรแกรมวิชาสุขศึกษา
 - โปรแกรมวิชาสุขศึกษา (ต่อเนื่อง)
3. สาขาวิชานันทนาการ
 - โปรแกรมวิชานันทนาการ

สาระสำคัญของหลักสูตร

หลักการ

หลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ยึดหลักมาตรฐานวิชาการและวิชาชีพ ระดับอุดมศึกษามุ่งผลิตกำลังคนตามความต้องการของท้องถิ่น สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ทั้งเป็นนักวิชาการทั้งวิชาชีพและวิชาชีพขั้นสูงทางด้านพลศึกษา และนันทนาการ การจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ มุ่งเน้นปฏิบัติควบคู่ทฤษฎี ยึดหลักความร่วมมือกับ สถานศึกษา องค์กรชุมชน นำไปสู่การพัฒนาให้เกิดการก้าวหน้าทางวิชาชีพ และการพัฒนาผู้เรียน

ให้มีสมรรถภาพทางวิชาชีพ ทั้งในด้านเทคนิควิธีและการจัดการงานอาชีพและด้านคุณธรรม

จุดหมาย

หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต มุ่งให้ผู้สำเร็จการศึกษามีคุณสมบัติดังนี้

1. มีความรู้เทคนิคเฉพาะทาง สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพได้เป็นอย่างดี
2. มีทักษะในการจัดงานอาชีพ สามารถดำเนินงานอาชีพของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. มีความคิดสร้างสรรค์ มีนิสัยใฝ่รู้ มีทักษะและวิจารณญาณในการแก้ปัญหา สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมในการทำงาน
4. มีเจตคติที่ดี มีจรรยาบรรณและมุ่งมั่นที่จะพัฒนาให้เกิดความก้าวหน้าในอาชีพ
5. มีโลกทัศน์ที่กว้าง ยอมรับการเปลี่ยนแปลงของสังคม
6. เป็นพลเมืองดี มีความตระหนักต่อการพัฒนาตนเอง และเป็นผู้นำในการพัฒนาสังคม

7. มีความเป็นประชาธิปไตย กระตือรือร้นที่จะมีส่วนร่วมในการปกครองแบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ยึดมั่นในสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์

โครงสร้างหลักสูตร

หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สาขาวิชาสุขศึกษา และสาขาวิชานันทนาการ ประกอบด้วยหมวดวิชาและกลุ่มวิชาดังนี้

1. หมวดเรียนวิชาศึกษาทั่วไป (General Education) หมายถึงวิชาการศึกษาที่นักศึกษาทุกคนต้องเรียน เพื่อให้เกิดความรู้อย่างกว้างขวาง และรู้รอบในสิ่งที่จำเป็น เพื่อพัฒนาและเสริมสร้างคุณลักษณะความเป็นมนุษย์และเป็นพลเมืองดีให้แก่บัณฑิต ให้ดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข แบ่งออกเป็น 4 กลุ่มวิชา คือ

- 1.1 กลุ่มวิชาภาษา
- 1.2 กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์
- 1.3 กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์
- 1.4 กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

2. หมวดวิชาเฉพาะ (Specialized Education) หมายถึงวิชาเฉพาะทางใดทางหนึ่งที่นักศึกษาแต่ละคนจะเลือกเรียน เพื่อให้เกิดความรู้ ความสามารถ ทักษะ รู้เทคนิคและเข้าใจกระบวนการของงานอาชีพ และมีเจตคติที่ดีต่องานอาชีพ แบ่งเป็น 2 กลุ่มวิชา คือ

- 2.1 กลุ่มวิชาชีพครู รวมถึงการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

2.2 กลุ่มวิชาเฉพาะด้าน

3. หมวดวิชาเลือกเสรี (Elective) หมายถึง วิชาที่ให้นักศึกษาเลือกเรียนได้ตามความถนัดและความสนใจ เพื่อให้มีโลกทัศน์กว้างขึ้น

หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต

1. สาขาวิชาวิทยาศาสตรการกีฬา
 - โปรแกรมวิชาวิทยาศาสตรการกีฬา
 - โปรแกรมวิชาการฝึกสอนกีฬา
2. สาขาวิชาวิทยาศาสตรสุขภาพ
 - โปรแกรมวิชาการส่งเสริมสุขภาพ
 - โปรแกรมวิชาการส่งเสริมสุขภาพเด็ก
 - โปรแกรมวิชาการส่งเสริมสุขภาพผู้สูงอายุ
3. สาขาวิชานันทนาการ
 - โปรแกรมวิชานันทนาการบำบัด

สาระสำคัญของหลักสูตร

หลักการ

หลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ยึดหลักมาตรฐานวิชาการและวิชาชีพ ระดับอุดมศึกษา มุ่งผลิตกำลังคนตามความต้องการของท้องถิ่น สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ทั้งเป็นนักวิชาการทั้งวิชาชีพและวิชาชีพชั้นสูงทางด้านวิทยาศาสตรการกีฬา วิทยาศาสตรสุขภาพ มีการจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ โดยมุ่งเน้นปฏิบัติควบคู่ทฤษฎี และพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถภาพในวิชาชีพ ทั้งในด้านเทคนิควิธีและการจัดการงานอาชีพและด้านคุณธรรม

จุดหมาย

หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต มุ่งให้ผู้สำเร็จการศึกษามีคุณสมบัติดังนี้

1. มีความรู้เทคนิคเฉพาะทาง สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพได้เป็นอย่างดี
2. มีทักษะในการจัดการอาชีพ ดำเนินงานอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. มีความคิดสร้างสรรค์ มีนิสัยใฝ่รู้ มีทักษะ มีวิจารณญาณในการแก้ปัญหา
4. มีเจตคติที่ดี มีจรรยาบรรณ และมุ่งมั่นที่จะพัฒนาให้เกิดความก้าวหน้าในอาชีพ
5. มีโลกทัศน์ที่กว้าง ยอมรับการเปลี่ยนแปลงของสังคม
6. เป็นพลเมืองดี มีความตระหนักต่อการพัฒนาตนเอง และเป็นผู้บำนาในการพัฒนาสังคม
7. มีความเป็นประชาธิปไตย ยึดมั่นในสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์

จุดมุ่งหมาย

จุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา สาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ และสาขาวิชานันทนาการ เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาดังกล่าวสามารถประกอบอาชีพได้ตามความต้องการของสังคมและท้องถิ่น โดยมีคุณสมบัติดังนี้

1. สามารถประกอบอาชีพโดยใช้ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา และวิทยาศาสตร์สุขภาพ ใช้เทคโนโลยีในหน่วยงานของรัฐและเอกชนประกอบอาชีพอิสระได้
2. นำความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา วิทยาศาสตร์สุขภาพ และนันทนาการ ไปประยุกต์ใช้พัฒนาการกีฬาและสุขภาพ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคมได้อย่างเหมาะสม
3. ตระหนักถึงความสำคัญของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่อวงการกีฬาและสุขภาพของมนุษย์
4. พัฒนาส่งเสริมจริยธรรม เจตคติและศรัทธาในการประกอบอาชีพด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา วิทยาศาสตร์สุขภาพ และนันทนาการ อันนำไปสู่การพัฒนาสังคมได้เป็นอย่างดี

โครงสร้างหลักสูตร

หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา สาขาวิชาการฝึกสอนกีฬา สาขาวิชาการส่งเสริมสุขภาพ สาขาวิชาการส่งเสริมคุณภาพเด็ก สาขาวิชาการส่งเสริมสุขภาพผู้สูงอายุ และสาขาวิชานันทนาการบำบัด ประกอบด้วยหมวดวิชาและกลุ่มวิชาดังนี้

1. หมวดวิชาศึกษาทั่วไป (General Education) หมายถึง วิชาการศึกษาที่นักศึกษาทุกคนต้องเรียน เพื่อให้เกิดความรู้อย่างกว้างขวาง และรู้รอบในสิ่งที่จำเป็น เพื่อพัฒนาและเสริมสร้างคุณลักษณะความเป็นมนุษย์และเป็นพลเมืองดีให้แก่บัณฑิต ให้ดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข แบ่งออกเป็น 4 กลุ่มวิชา คือ

- 1.1 กลุ่มวิชาภาษา
- 1.2 กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์
- 1.3 กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์
- 1.4 กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

2. หมวดวิชาเฉพาะ (Specialized Education) หมายถึง วิชาเฉพาะทางใดทางหนึ่งที่นักศึกษาแต่ละคนจะเลือกเรียน เพื่อให้มีความรู้ ความสามารถ ทักษะ รู้เทคนิคและเข้าใจกระบวนการของงานอาชีพ และมีเจตคติที่ดีต่องานอาชีพ แบ่งเป็น 2 กลุ่มวิชา คือ

- 2.1 กลุ่มวิชาเฉพาะด้าน
- 2.2 กลุ่มวิชาฝึกประสบการณ์ชีวิต

3. หมวดวิชาเลือกเสรี (Elective) หมายถึง วิชาที่ให้นักศึกษาเลือกเรียนได้ตามความถนัดและความสนใจ เพื่อให้มีโลกทัศน์กว้างขึ้น

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต

1. สาขาวิชานิติศาสตร์

- โปรแกรมวิชาสื่อสารการกีฬา - โปรแกรมวิชาสื่อสารการกีฬา (ต่อเนื่อง)

2. สาขาวิชาธุรกิจ

- โปรแกรมวิชาธุรกิจสุขภาพ - โปรแกรมวิชาการจัดการกีฬา

3. สาขาวิชานันทนาการ

- โปรแกรมวิชาผู้นำนันทนาการ

- โปรแกรมวิชาการบริหารนันทนาการ

- โปรแกรมวิชานันทนาการเชิงพาณิชย์และการท่องเที่ยว

สาระสำคัญของหลักสูตร

หลักการ

หลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ยึดมาตรฐานวิชาการและวิชาชีพ ระดับอุดมศึกษามุ่งผลิตกำลังคน สนองความต้องการของท้องถิ่น สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ทั้งเป็นนักวิชาการทั้งวิชาชีพและวิชาขั้นสูงทางด้านสื่อสารการกีฬา ธุรกิจสุขภาพ การจัดการกีฬา ผู้นำนันทนาการ นันทนาการเชิงพาณิชย์และการท่องเที่ยวมีการจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ มุ่งเน้นปฏิบัติควบคู่ทฤษฎี ยึดหลักความร่วมมือกับองค์กรและเอกชน องค์กรชุมชนนำไปสู่การพัฒนาให้เกิดการก้าวหน้าทางวิชาชีพ และการพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถภาพในวิชาชีพ ทั้งในด้านเทคนิค วิธีการจัดการอาชีพและด้านคุณธรรม

จุดหมาย

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต มุ่งให้ผู้สำเร็จการศึกษามีคุณสมบัติดังนี้

1. มีความรู้เทคนิคเฉพาะทาง สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพ
2. มีทักษะในการจัดการอาชีพ ดำเนินงานอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. มีความคิดสร้างสรรค์ มีนิสัยใฝ่รู้ มีทักษะและวิจารณญาณในการแก้ปัญหา
4. มีเจตคติที่ดี มีจรรยาบรรณ และมุ่งมั่นที่จะพัฒนาให้เกิดความก้าวหน้าในอาชีพ
5. มีโลกทัศน์ที่กว้าง ยอมรับการเปลี่ยนแปลงของสังคม
6. เป็นพลเมืองดี มีความตระหนักต่อการพัฒนาตนเอง และเป็นผู้นำในการพัฒนา

สังคม

7. มีความเป็นประชาธิปไตย ยึดมั่นในสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์

จุดมุ่งหมาย

จุดมุ่งหมายของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชานิติศาสตร์ สาขาวิชาธุรกิจ และสาขาวิชานันทนาการ เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาดังกล่าว สามารถประกอบวิชาชีพได้ตามความต้องการของสังคมและท้องถิ่น โดยมีคุณสมบัติดังนี้

1. สามารถประกอบวิชาชีพโดยใช้ความรู้ทางด้านนิติศาสตร์ และธุรกิจเกี่ยวกับ กีฬา สุขภาพ และนันทนาการไปประกอบอาชีพได้
2. นำความรู้ทางด้านนิติศาสตร์ และวิชาธุรกิจไปประยุกต์ใช้ในการจัดการกีฬา สุขภาพและนันทนาการ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคมได้อย่างเหมาะสม
3. ตระหนักถึงความสำคัญของการสื่อสารทางการกีฬา ธุรกิจสุขภาพ และ นันทนาการ เพื่อการประกอบอาชีพ
4. พัฒนาส่งเสริมจริยธรรม เจตคติและศรัทธาในการประกอบอาชีพด้านการสื่อสาร ทางการกีฬา ธุรกิจสุขภาพ และนันทนาการอันนำไปสู่การพัฒนาสังคมได้เป็นอย่างดี

โครงสร้างหลักสูตร

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ สาขาวิชาธุรกิจ และสาขาวิชานันทนาการประกอบด้วยหมวดวิชาและกลุ่มวิชาดังนี้

1. หมวดวิชาศึกษาทั่วไป (General Education) หมายถึง วิชาการศึกษาที่ นักศึกษาทุกคนต้องเรียน เพื่อให้เกิดความรู้อย่างกว้างขวาง และรู้รอบในสิ่งที่จำเป็น เพื่อพัฒนาและ เสริมสร้างคุณลักษณะความเป็นมนุษย์และเป็นพลเมืองดีให้แก่บัณฑิต ให้ดำเนินชีวิตได้อย่างมี ความสุข แบ่งออกเป็น 4 กลุ่มวิชา คือ
 - 1.1 กลุ่มวิชาภาษา
 - 1.2 กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์
 - 1.3 กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์
 - 1.4 กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
2. หมวดวิชาเฉพาะ (Specialized Education) หมายถึงวิชาเฉพาะทางใดทางหนึ่ง ที่นักศึกษาแต่ละคนจะเลือกเรียน เพื่อให้มีความรู้ ความสามารถ ทักษะ รู้เทคนิคและเข้าใจ กระบวนการของงานอาชีพ และมีเจตคติที่ดีต่องานอาชีพ แบ่งเป็น 2 กลุ่มวิชา คือ
 - 2.1 กลุ่มวิชาเฉพาะด้าน
 - 2.2 กลุ่มวิชาฝึกประสบการณ์ชีวิต
3. หมวดวิชาเลือกเสรี (Elective) หมายถึง วิชาที่ให้นักศึกษาเลือกเรียนได้ตาม ความถนัดและความสนใจ เพื่อให้มีโลกทัศน์กว้างขึ้น

สถาบันการพลศึกษา

ประวัติสถาบันการพลศึกษา

กรมพลศึกษาได้ดำเนินการผลิตครูพลศึกษามาเป็นเวลานานโดยรับโอนโรงเรียนพลศึกษา กลางมาดำเนินการตั้งแต่ปี พ.ศ. 2479 และได้มีการปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยเรื่อยมา จนได้มีการ จัดตั้ง “วิทยาลัยพลศึกษา” ขึ้นเมื่อวันที่ 1 มกราคม 2496 เพื่อดำเนินการสอนในระดับประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาชั้นสูง (ป.กศ.สูง พลศึกษา) และตั้ง “โรงเรียนฝึกหัดครูพลานามัย” ขึ้นในปีการศึกษา 2501 เพื่อดำเนินการสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ. พลานามัย)

ต่อมาได้ยุบเลิกโรงเรียนฝึกหัดครูพลานามัยในปี พ.ศ. 2512 และได้ขยายหลักสูตรของ วิทยาลัยพลศึกษาเป็นระดับปริญญาตรี โดยเป็นสาขาหนึ่งของวิทยาลัยวิชาการศึกษา แต่ยังคง ดำเนินการโดยกรมพลศึกษา และใช้ชื่อว่า “วิทยาลัยวิชาการศึกษาพลศึกษา” ในปี พ.ศ. 2514 ได้ยุติ การดำเนินการวิทยาลัยพลศึกษาในส่วนกลางและโอนวิทยาลัยวิชาการศึกษาพลศึกษาไปให้วิทยาลัย วิชาการศึกษาดำเนินการต่อไป กรมพลศึกษาได้เปิดดำเนินการผลิตครูพลศึกษาในส่วนภูมิภาค โดย เริ่มเปิด “วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่” ขึ้นเป็นแห่งแรก ต่อมาในปี พ.ศ. 2515 เปิด “วิทยาลัย พลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม” เป็นแห่งที่สอง และมีการเปิดเพิ่มขึ้นในจังหวัดต่างๆ เรื่อยมา จนกระทั่ง มีวิทยาลัยพลศึกษารวม 17 แห่ง

เมื่อกระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายบรรจุข้าราชการครูจากผู้ที่มิวุฒิกการศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นอย่างต่ำ ทำให้กรมพลศึกษาเริ่มหาแนวทางยกฐานะวิทยาลัยพลศึกษาให้สามารถเปิดทำการสอนใน ระดับปริญญาตรี โดยในระยะแรกได้จัดทำโครงการร่วมมือทางวิชาการกับกรมการฝึกหัดครู ให้วิทยาลัย ครูรับวิทยาลัยพลศึกษาเข้าสมทบทางวิชาการเพื่อเปิดสอนระดับปริญญาตรีหลักสูตรต่อเนื่อง ตั้งแต่ ปีการศึกษา 2531 ในขณะเดียวกันก็พยายามหาแนวทางที่จะเปิดดำเนินการสอนระดับปริญญาตรี ด้วยตนเอง จนได้มีการร่างพระราชบัญญัติเพื่อยกฐานะวิทยาลัยพลศึกษาขึ้นเป็นสถาบันการศึกษา ระดับปริญญาตรี เสร็จเรียบร้อยในปี พ.ศ. 2538 และได้ดำเนินการตามขั้นตอนเรื่อยมา แต่เนื่องด้วย เกิดปัญหาอยู่หลายประการ

จนกระทั่ง เมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2548 สำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี โดยกลุ่มงาน ราชกิจจานุเบกษา ได้ประกาศพระราชบัญญัติสถาบันการพลศึกษา ในราชกิจจานุเบกษา ฉบับ กฤษฎีกา ตอนที่ 13 ก และทำให้พระราชบัญญัติสถาบันการพลศึกษามีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 13 กรกฎาคม ประกาศเป็นต้นไป จึงนับได้ว่าสถาบันการพลศึกษาได้ก่อกำเนิดขึ้นอย่างเป็นทางการตั้งแต่วันที่ 5 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2548 (สถาบันการพลศึกษา. 2550: ออนไลน์)

ปัจจุบัน สถาบันการพลศึกษา เป็นสถาบันการศึกษาในระดับปริญญาตรีที่เป็นนิติบุคคล ในกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา และได้เปลี่ยนวิทยาลัยพลศึกษา 17 แห่ง ที่เริ่มก่อตั้งมาตั้งแต่

พ.ศ. 2514 – 2526 เป็นวิทยาเขตของสถาบัน และมีโรงเรียนกีฬา 11 แห่ง เป็นส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นเทียบเท่าคณะ บริหารงานบุคคลภายใต้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 เริ่มจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2548 เป็นต้นไป ภายใต้การบริหารของสภาสถาบัน มีวิทยาเขตอยู่ทั่วภูมิภาคของประเทศไทย ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

โดยในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งศึกษากับสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง 5 แห่ง ประกอบด้วย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพ วิทยาเขตชลบุรี วิทยาเขตสุพรรณบุรี วิทยาเขตอ่างทอง และวิทยาเขตสมุทรสาคร

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

โรโมน (อุมพร สกลรักษ์. 2540: 30; อ้างอิงจาก Romine. 1974: 139-143) ได้ศึกษาบรรยากาศที่เกี่ยวกับการสอน ที่จะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ได้ดีขึ้น โดยสำรวจความคิดเห็นจากอาจารย์คณะต่าง ๆ และนักศึกษามหาวิทยาลัยโคโรลาโด สหรัฐอเมริกา พบว่า บรรยากาศที่จะทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ คือ

1. บุคลิกภาพของครูเป็นผู้กระตือรือร้น มีความกระตือรือร้นสนใจในวิชาที่ตนสอน
2. ด้านการจัดเตรียมการสอน มีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี ซึ่งแรงจูงใจนักเรียนเข้าใจวิชาที่ตนสอน
3. ด้านการสอน ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมิใช่เป็นเพียงผู้ฟัง
4. ด้านเนื้อหา ครูต้องพูดชัดเจนใช้คำถามกระตุ้นให้นักเรียนคิด
5. ด้านการประเมินผล การใช้ข้อมูลย้อนกลับการเสริมแรงทางการเรียนต้องมารทดสอบหรือรายงาน เมื่อประเมินผลแล้วต้องแจ้งให้ผู้เรียนทราบ และให้รู้สาเหตุที่เป็นเช่นนั้นด้วย
6. ด้านช่วยเหลือนักเรียนเพิ่มเติม มีการจัดเวลาเพื่อสอนนักเรียนเป็นกลุ่มพิเศษ

ชี (Chi. 1993: 53) ได้วิจัยเรื่องการยอมรับในคุณค่าของกิจกรรมพลศึกษาของนักเรียนในประเทศจีน โดยใช้แบบวัดทัศนคติของ เคนยอน (Kenyon) วัดใน 6 ด้าน ได้แก่ 1. ด้านสุขภาพและสมรรถภาพ 2. ด้านสังคม 3. ด้านความตื่นตัวและท้าทาย 4. ด้านสุนทรีภาพ 5. ด้านการผ่อนคลายความตึงเครียด 6. ด้านความยากและหนักในการฝึกกับนักศึกษา 1,686 คน ใน 10 มหาวิทยาลัยของประเทศจีน พบว่า

1. นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อกิจกรรมพลศึกษา

2. มีความแตกต่างในการยอมรับคุณค่าของกิจกรรมพลศึกษาในแต่ละด้าน
3. นักศึกษาหญิงยอมรับในคุณค่าของกิจกรรมพลศึกษามากกว่านักศึกษาชาย
4. นักศึกษาในระดับต่าง ๆ ยอมรับคุณค่าทางด้านสังคม ด้านสุขภาพและสมรรถภาพ ด้านสุนทรียภาพและด้านผ่อนคลายความตึงเครียด แต่ไม่ได้ให้ความสำคัญต่อด้านความตื่นเต้นและท้าทายด้านความยากและหนักในการฝึก
5. นักศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ มีความแตกต่างกันในการยอมรับคุณค่าด้านสุนทรียภาพ กับด้านผ่อนคลายความตึงเครียด
6. นักศึกษาที่มีสมรรถภาพทางกายสูงยอมรับคุณค่าด้านสุนทรียภาพ และด้านผ่อนคลายความตึงเครียด มากกว่านักศึกษาที่มีสมรรถภาพทางกายต่ำ
7. นักศึกษาที่เล่นกีฬายอมรับคุณค่าด้านสุนทรียภาพ และด้านผ่อนคลายความตึงเครียดมากกว่านักศึกษาที่ไม่ได้เล่นกีฬา

ลูค; และซินแคล (Luke; & Sinclair. 1996: 31 – 46) ได้วิจัยเรื่อง “ความแตกต่างทางเพศ กับเจตคติต่อวิชาพลศึกษา” โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์จากการเรียนวิชาพลศึกษา ตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 เพื่อที่จะหาปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดเจตคติต่อวิชาพลศึกษา กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 488 คน ผลการวิจัยว่า ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดเจตคติต่อวิชาพลศึกษา ได้แก่ เนื้อหาวิชา พฤติกรรมการสอนของครู บรรยากาศภายในชั้นเรียน การรับรู้ อุปกรณ์ และไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศเกี่ยวกับปัจจัยทั้งหมดนี้

สโตเกอร์ (Stoker. 1999: 37A) ได้วิจัยเรื่อง หลักสูตรพลศึกษาและสุขศึกษา เรื่อง การศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาต่อการเรียนแบบร่วมมือ ศึกษา กับนักเรียนเกรด 7 ในชั้นเรียน สุขศึกษาที่ใช้หลักสูตร 6 สัปดาห์ ผลการศึกษา พบว่า เจตคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาพลศึกษาเพิ่มสูงขึ้น หลังจากมีการเพิ่มหลักสูตรสุขศึกษาที่มีต่อความสำคัญต่อกิจกรรมต่าง ๆ นอกจากนี้ยังค้นพบว่าวิชาสุขศึกษามีประโยชน์ต่อสุขภาพและช่วยให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิถีกระตือรือร้น

ฮัดสปิธ (Hudspeth. 1992: 3514-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสอนของครูกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียนในวิทยาลัยชุมชนในรัฐมอนทานาและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมัธยมศึกษา เพศ และความตั้งใจ กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ใช้ในการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมโดยใช้ Pretest เป็นตัวแปรร่วม (Covariate) ในการวัด Posttest การวิจัยนี้ทำขึ้นในเดือนกันยายน 1989 ถึงเดือนมิถุนายน 1990 ในวิทยาลัยชุมชนมอนทานา 3 แห่ง และวิทยาลัยชุมชนวอชิงตัน 1 แห่ง เครื่องมือที่ใช้ คือ Self-Directed Learning Readiness Scale (SDLRS) ของ Gluglielmino ใช้วัดความพร้อมใน

การเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียน และใช้ The Principle of Adult Learning Scale (PALS) เพื่อวัดรูปแบบการสอนของครู โดยครูผู้สอนจะไม่ได้รับข้อมูลหรือคำแนะนำเกี่ยวกับความคิดรวบยอดของรูปแบบการสอนและครูผู้สอนใช้วิธีสอนนักเรียนในชั้นเรียนของตนอย่างที่เคยสอน ผลการวิจัยพบว่า อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมัธยมศึกษา และความตั้งใจ มีผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนรูปแบบการสอน และเพศ ไม่มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักเรียน

งานวิจัยในประเทศ

ประสิทธิ์ ผลพุกษา (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัย เรื่อง ความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา ปีการศึกษา 2545 กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ลงทะเบียนเรียนวิชากิจกรรมพลศึกษา ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 350 คน เป็นนิสิตชาย จำนวน 110 คน เป็นนิสิตหญิง จำนวน 240 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (stratified Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา ปีการศึกษา 2545 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .89 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และ ไค – สแควร์ (Chi-Square) กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง และเห็นด้วยมากที่สุด โดยคิดเป็นร้อยละ 64.0, 35.1 และ 0.9 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาทางด้านพบว่า ความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา ด้านจุดมุ่งหมาย ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านครูผู้สอน และด้านการวัดผลและประเมินผล ส่วนใหญ่อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก โดยคิดเป็นร้อยละ 68.6, 64.6, 62.3 และ 69.4 ตามลำดับ ส่วนหลักสูตรและด้านอุปกรณ์และสถานที่นั้นส่วนใหญ่อยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง โดยคิดเป็นร้อยละ 64.9 และ 58.6 ตามลำดับ

2. ความคิดเห็นของนิสิตชายกับนิสิตหญิงมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาไม่แตกต่างกัน

3. ความคิดเห็นของนิสิตระหว่างกลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพกับกลุ่มวิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาไม่แตกต่างกัน

4. ความคิดเห็นของนิสิตชายระหว่างกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพกับกลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา ไม่แตกต่างกัน

5. ความคิดเห็นของนิสิตหญิงระหว่างกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพกับกลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา ไม่แตกต่างกัน

ไพศาล วงศาโรจน์; และคณะ (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัย เรื่อง ความคิดเห็นของนักศึกษา เกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ ในโครงการสมทบกับสถาบัน ราชภัฏเพชรบุรีวิทยาลัยการณ ปีการศึกษา 2545 ใน 5 ด้าน คือ ด้านบุคลิกภาพ ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านจุดมุ่งหมายและเนื้อหาวิชา ด้านเทคนิควิธีสอนและความสามารถทางวิชาการ และด้านการจัด และประเมินผล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีในโครงการสมทบกับสถาบันราชภัฏ เพชรบุรีวิทยาลัยการณ จำนวน 270 คน การวิเคราะห์ข้อมูลโดยค่าร้อยละค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างค่า t-test ระหว่าง 2 กลุ่ม และวิเคราะห์ความแปรปรวน ทางเดียว ที่ระดับนัยสำคัญ 0.50 ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการประเมินพฤติกรรมการสอนของอาจารย์เป็นรายคุณลักษณะจากการประเมิน ของนักศึกษา พบว่านักศึกษาประเมินการสอนอยู่ในระดับมากทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านบุคลิกภาพ ($\bar{X}=4.02$) ด้านมนุษยสัมพันธ์ ($\bar{X}=4.02$) ด้านจุดมุ่งหมายและเนื้อหาวิชา ($\bar{X}=4.05$) ด้านเทคนิค วิธีสอนและความสามารถทางวิชาการ ($\bar{X}=3.99$) และด้านการวัดและประเมินผล ($\bar{X}=3.97$)

2. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ของคะแนนผลการประเมินพฤติกรรมการสอนของ อาจารย์ จำแนกตามสถานภาพ พบว่า เพศ หลักสูตร ชั้นปี กลุ่มอายุ และอาชีพผู้ปกครองมีคะแนน เฉลี่ยของผลการประเมินไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ทั้ง 5 ด้าน ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คือ ด้านบุคลิกภาพ ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านจุดมุ่งหมายและเนื้อหาวิชาด้านเทคนิควิธีสอนและ ความสามารถทางวิชาการ และด้านการวัดและประเมินผล และยังพบว่านักศึกษาที่นับถือศาสนา ต่างกัน มีคะแนนผลการประเมินไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญใน 4 ด้าน คือ ด้านบุคลิกภาพ ด้านจุดมุ่งหมายและเนื้อหาวิชา ด้านเทคนิควิธีสอนและความสามารถทางวิชาการ และด้านการวัด และประเมินผล แต่มีนักศึกษาที่นับถือศาสนาพุทธ กับศาสนาอิสลามมีคะแนนเฉลี่ยผลการประเมิน พฤติกรรมการสอนของอาจารย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ใน 1 ด้าน คือ ด้านมนุษยสัมพันธ์ ($F=3.35$)

วรรณพร ฉัตรทอง (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษา ทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิต

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย อาจารย์ผู้สอนนิเทศศึกษาทั่วไป 90 คน และนิสิต 379 คน รวม 469 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว และการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของเชฟเฟ ผลการวิจัยพบว่า

1. อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนนิเทศศึกษาทั่วไป ของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลางและเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการจัดหลักสูตร ด้านวิธีการสอน และด้านการวัดและประเมินผล มีความเหมาะสมในระดับมาก ส่วนด้านการจัดผู้สอน ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านอาคารสถานที่ สื่อ และอุปกรณ์การสอน มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
2. นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนนิเทศศึกษาทั่วไป ของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลางและเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการจัดหลักสูตร ด้านการจัดผู้สอน และด้านวิธีการสอน มีความเหมาะสมในระดับมาก ส่วนด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านอาคารสถานที่ สื่อและอุปกรณ์การสอน และด้านการวัดและประเมินผล มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
3. อาจารย์ที่สอนในกลุ่มวิชาภาษา กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ และกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนนิเทศศึกษาทั่วไป โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าอาจารย์ที่สอนในกลุ่มวิชาภาษา มีความคิดเห็นแตกต่างจากอาจารย์ที่สอนในกลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ และอาจารย์ที่สอนในกลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ มีความคิดเห็นแตกต่างจากอาจารย์ที่สอนในกลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ ในด้านการจัดผู้สอน ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านอาคารสถานที่ สื่อ และอุปกรณ์การสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. อาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอน 1-5 ปี 6-10 ปี และมากกว่า 10 ปี มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนนิเทศศึกษาทั่วไป โดยรวมไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอน 1-5 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจากอาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอน 6-10 ปี ในด้านการจัดหลักสูตร และอาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอน 1-5 ปี และ 6-10 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจากอาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอน มากกว่า 10 ปี ในด้านอาคารสถานที่ สื่อ และอุปกรณ์การสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นิสิตที่ศึกษาในสาขาวิชามนุษยศาสตร์-สังคมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพและ

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นิสิตที่ศึกษาในสาขาวิชามนุษยศาสตร์-สังคมศาสตร์ มีความคิดเห็นแตกต่างจากนิสิตที่ศึกษาในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ในด้านอาคารสถานที่ สื่อ และอุปกรณ์การสอน และนิสิตที่ศึกษาในสาขาวิชามนุษยศาสตร์-สังคมศาสตร์ มีความคิดเห็นแตกต่างจากนิสิตที่ศึกษาในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ในด้านการวัดและประเมินผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. นิสิตที่ศึกษาในชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นิสิตที่ศึกษาในชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นแตกต่างจากนิสิตที่ศึกษาในชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ในด้านการจัดหลักสูตร นิสิตที่ศึกษาในชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นแตกต่างจากนิสิตที่ศึกษาในชั้นปีที่ 3 ในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นิสิตที่ศึกษาในชั้นปีที่ 3 มีความคิดเห็นแตกต่างจากนิสิตที่ศึกษาในชั้นปีที่ 4 ในด้านอาคารสถานที่ สื่อ และอุปกรณ์การสอน และนิสิตที่ศึกษาในชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นแตกต่างจากนิสิตที่ศึกษาในชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ในด้านการวัดและประเมินผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุริยงค์ ขวนขยัน (2548: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพการศึกษาของสถาบันราชภัฏ: กรณีศึกษาสถาบันราชภัฏสวนดุสิต ประกอบด้วยปัจจัย 4 ด้าน ได้แก่ 1) ปัจจัยด้านบุคคลของอาจารย์ มี 3 ตัวแปร คือ ตัวแปรภาระของอาจารย์ ประสิทธิภาพการสอนและการวิจัย และความมุ่งมั่นในการทำงาน 2) ปัจจัยด้านการเรียนการสอน มี 4 ตัวแปรคือ ตัวแปรกิจกรรมการบริหารที่นำไปสู่ความสำเร็จของนโยบาย บรรยายภาคองค์การ การบริหารงานวิชาการ และการจัดสรรทรัพยากรเพื่อการสนับสนุน สิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอน และสภาพแวดล้อมทางกายภาพของสถาบัน 4) ปัจจัยด้านการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษา มี 4 ตัวแปรคือ ตัวแปรกิจกรรมด้านวิชาการ กิจกรรมด้านกีฬา กิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรม และกิจกรรมด้านอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กลุ่มตัวอย่างเป็นอาจารย์ประจำสถาบันราชภัฏสวนดุสิต จำนวน 298 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลที่เป็นสาเหตุโดยตรงอย่างเดียวต่อคุณภาพการศึกษาของสถาบันราชภัฏ: กรณีศึกษาสถาบันราชภัฏสวนดุสิต ได้แก่ ปัจจัยด้านการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลเป็นสาเหตุโดยทางตรงและทางอ้อม ได้แก่ ปัจจัยด้านบุคคลของอาจารย์ ปัจจัยด้านการจัดการเรียนการสอน และปัจจัยด้านบริหาร

ชาญณรงค์ คำเพชร (2549: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัย เรื่อง ความคิดเห็นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2548

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ในจังหวัดชลบุรี จำนวน 375 คน เป็นนักเรียนชาย 145 คน และนักเรียนหญิง 230 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .97 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดเห็นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ด้านหลักสูตร ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านบุคลิกลักษณะอาจารย์ผู้สอน และด้านการวัดและประเมินผลพลศึกษา โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 44.9, 42.7, 44.5 และ 45.8 ตามลำดับ ยกเว้นด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 35.4

2. ความคิดเห็นของนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ด้านหลักสูตร ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านบุคลิกลักษณะอาจารย์ผู้สอน และด้านการวัดและประเมินผลพลศึกษา โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 43.6, 46.2, 44.8 และ 47.9 ตามลำดับ ยกเว้นด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 31.5

3. ความคิดเห็นของนักเรียนหญิงระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ด้านหลักสูตร ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านบุคลิกลักษณะอาจารย์ผู้สอน และด้านการวัด และประเมินผลพลศึกษา โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 45.7, 41.8, 44.2 และ 44.5 ตามลำดับ ยกเว้นด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 37.9

จากรูรณ บุญรอด (2549: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัย เรื่อง ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนเตรียมทหาร ปีการศึกษา 2548 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนเตรียมทหาร โรงเรียนเตรียมทหาร ปีการศึกษา 2548 จำนวน 330 คน แบ่งเป็นชั้นปีที่ 1 จำนวน 110 คน ชั้นปีที่ 2 จำนวน 110 คน และชั้นปีที่ 3 จำนวน 110 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .93 วิเคราะห์ข้อมูล โดยการแจกแจงความถี่ หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดเห็นของนักเรียนทั้ง 3 ชั้นปี ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนเตรียมทหาร ปีการศึกษา 2548 ด้านครูผู้สอน ด้านการสอน ด้านการจัดกิจกรรมการเรียน

และด้านการวัดผลและประเมินผล โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12, 4.10 และ 4.09 ตามลำดับ

2. ด้านการสอน นักเรียนทั้ง 3 ชั้นปี เห็นด้วยมากที่สุดกับการอธิบายและสาธิตให้นักเรียน ดูทักษะในเนื้อหาที่เรียน

3. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนชั้นปีที่ 2 และ 3 เห็นด้วยมากที่สุดในการจัดกิจกรรม ได้เหมาะสมกับอุปกรณ์และสถานที่

ทูระวี สุริยจันทร์และคณะ (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัย เรื่อง สภาพที่เป็นจริงและความคาดหวังเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์และนักเรียนในสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขต เชียงใหม่ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ คณาจารย์ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้สอน และนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 ของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่ จำนวนอาจารย์ ทั้งหมด 69 คน และจำนวนนักศึกษาทั้งหมด 793 คน กลุ่มที่ใช้ในการวิจัยได้มาจากการสุ่มแบบง่าย จากร้อยละ 50 ของประชากรทั้งหมด ประกอบด้วยอาจารย์จำนวน 36 คน และนักศึกษาจำนวน 423 คน จากคณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ จำนวน 97 คน คณะศึกษาศาสตร์ จำนวน 284 คน คณะศิลปศาสตร์ จำนวน 42 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 แบบสอบถาม ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพที่เป็นจริงและความคาดหวังเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาในการจัดการเรียนการสอน ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นอาจารย์ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 7.8 เป็นนักเรียน จำนวน 423 คน คิดเป็นร้อยละ 92.2 ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 332 คน คิดเป็นร้อยละ 72.3 รองลงมาเป็นเพศหญิง จำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 27.7 สังกัดการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์มากที่สุด จำนวน 302 คน คิดเป็นร้อยละ 65.8 รองลงมาเป็นคณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 23.5 และคณะศิลปศาสตร์ จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 10.7 ตามลำดับ

2. คณาจารย์ มีความคิดเห็นต่อสภาพความเป็นจริง ด้านผู้สอนมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด เท่ากับ 3.88 รองลงมาเป็นด้านหลักสูตรและกิจกรรมการเรียนการสอนมีค่าเฉลี่ย 3.51 ด้านการวัดและประเมินผลมีค่าเฉลี่ย 3.49 ตามมาด้วยด้านผู้เรียน ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านอาคารสถานที่ และอุปกรณ์ โดยมีค่าเฉลี่ยรวมทุกด้านเท่ากับ 3.28 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.43

ความคาดหวังเกี่ยวกับการเรียนการสอน ด้านผู้สอนมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด เท่ากับ 4.71 รองลงมาเป็นด้านหลักสูตรและกิจกรรมการเรียนการสอนมีค่าเฉลี่ย 4.56 ด้านอาคารสถานที่และอุปกรณ์มีค่าเฉลี่ย 4.54 ตามมาด้วยด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน และด้านการวัดและประเมินผล โดยมีค่าเฉลี่ยรวมทุกด้านเท่ากับ 4.53 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.32

การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างสภาพความเป็นจริงกับความคาดหวังที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณาจารย์สถาบัน พบว่า มีความแตกต่างกัน ทั้ง 6 ด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. นักศึกษามีความคิดเห็นต่อสภาพความเป็นจริง ด้านผู้สอนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 3.74 รองลงมาเป็นด้านหลักสูตรและกิจกรรมการเรียนการสอนมีค่าเฉลี่ย 3.36 ด้านการวัดและประเมินผลมีค่าเฉลี่ย 3.33 ตามมาด้วยด้านผู้เรียน ด้านอาคารสถานที่และอุปกรณ์ และด้านสื่อการเรียนการสอน โดยมีค่าเฉลี่ยรวมทุกด้านเท่ากับ 3.13 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.33

ความคาดหวังเกี่ยวกับการเรียนการสอน ด้านผู้สอนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 4.70 รองลงมาเป็นด้านหลักสูตรและกิจกรรมการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ย 4.53 ด้านอาคารสถานที่และอุปกรณ์ค่าเฉลี่ยรวมทุกด้านเท่ากับ 4.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.32

การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างสภาพความเป็นจริงกับความคาดหวังที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่ พบว่า มีความแตกต่างกันทั้ง 6 ด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. คณาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ และคณะศิลปศาสตร์ มีความคิดเห็นต่อสภาพที่เป็นจริงและความคาดหวังเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ยกเว้นความคิดเห็นที่เป็นจริงด้านสื่อการเรียนการสอนที่คณาจารย์ทั้ง 3 คณะ มีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

5. นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ วิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ และคณะศิลปศาสตร์ มีความคิดเห็นต่อสภาพที่เป็นจริงและความคาดหวังเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

6. คณาจารย์และนักศึกษา มีความคิดเห็นต่อสภาพที่เป็นจริงและความคาดหวังเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ยกเว้นด้านสื่อการเรียนการสอน ที่คณาจารย์และนักศึกษามีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

สาคร ศิริจันทร์ (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียน ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา โรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2549 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียน ในเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี จำนวน 379 คน เป็นผู้บริหาร 55 คน ครูผู้สอนจำนวน 60 คน นักเรียน 264 คน โดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเชื่อมั่น .89 วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแปรปรวนแบบทางเดียว ผลการวิจัยพบว่า

1. ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน และนักเรียน ที่มีต่อการเรียนการสอน วิชาพลศึกษา โรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2549

1.1 ด้านสถานที่เรียนและสภาพแวดล้อม ผู้บริหาร ครูผู้สอน และนักเรียน แสดงความคิดเห็นด้วยในระดับมาก เหมือนกัน

1.2 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้บริหาร และครูผู้สอน แสดงความคิดเห็นด้วยในระดับมากที่สุด ยกเว้นนักเรียนแสดงความคิดเห็นด้วยในระดับมาก

1.3 ด้านบุคลิกลักษณะของครูผู้สอน ผู้บริหาร และครูผู้สอน แสดงความคิดเห็นด้วยในระดับมากที่สุด ยกเว้นนักเรียนแสดงความคิดเห็นด้วยในระดับมาก

1.4 ด้านอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ผู้บริหาร ครูผู้สอน และนักเรียน แสดงความคิดเห็นด้วยในระดับมาก เหมือนกัน

1.5 ด้านการวัดและประเมินผล ผู้บริหาร และครูผู้สอน แสดงความคิดเห็นด้วยในระดับมากที่สุด ยกเว้นนักเรียนแสดงความคิดเห็นด้วยในระดับมาก

2. เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน และนักเรียน ที่มีต่อการเรียน การสอนวิชาพลศึกษา โรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2549 โดยใช้การวิเคราะห์ ความแปรปรวนทางเดียว (One – Way ANOVA)

2.1 ผู้บริหาร และครูผู้สอน แสดงความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ด้านต่าง ๆ ทั้ง 5 ด้าน แตกต่างกับนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ผู้บริหาร และครูผู้สอน แสดงความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ด้านต่าง ๆ ทั้ง 5 ด้าน ไม่แตกต่างกัน

จุญศักดิ์ เบญจมาตย์ (2551: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา ปีการศึกษา 2550 มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา ปีการศึกษา 2550 กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชากิจกรรมพลศึกษา ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 400 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัย สร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.96 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที่กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรม พลศึกษา ปีการศึกษา 2550 โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 3.92 และ 0.44 ตามลำดับ

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา ปีการศึกษา 2550 ตามตัวแปรเพศ โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นด้านจุดมุ่งหมาย ด้านหลักสูตร และด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชา กิจกรรมพลศึกษา แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนความคิดเห็นด้านอุปกรณ์ และสถานที่ ด้านผู้สอน และด้านการวัดและประเมินผล ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา ปีการศึกษา 2550 ตามตัวแปรสถานที่ใช้ศึกษาโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นด้านจุดมุ่งหมาย ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชุมพล วงศ์คำจันทร์ (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคเหนือ ปีการศึกษา 2551 มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคเหนือ ปีการศึกษา 2551 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตเชียงใหม่ วิทยาเขตลำปาง วิทยาเขตสุโขทัย และวิทยาเขตเพชรบูรณ์ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 386 คนซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นเท่ากับ .93 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่า F – test กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคเหนือ ปีการศึกษา 2551 โดยรวมทุกด้าน มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.74 และ 0.58 ตามลำดับ

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคเหนือ ปีการศึกษา 2551 จำแนกตามคณะที่ศึกษาระหว่างนักศึกษาศึกษาศาสตร คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ และคณะศิลปศาสตร พบว่าคณะที่ศึกษาต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตาม

หลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคเหนือ ปีการศึกษา 2551 จำแนกตามวิทยาเขตที่ศึกษา ระหว่างนักศึกษาวิทยาเขตเชียงใหม่ วิทยาเขตลำปาง วิทยาเขตสุโขทัย และวิทยาเขตเพชรบูรณ์ พบว่า วิทยาเขตที่เรียนต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุขุม อันขวัญเมือง (2553: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษาในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2552 มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษาในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2552 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตอุดรธานี วิทยาเขตชัยภูมิ วิทยาเขตมหาสารคาม และวิทยาเขตศรีสะเกษ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 400 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นอย่างไม่เป็นสัดส่วน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .95 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติที (t-test Independent) และสถิติเอฟ (F – test One-way ANOVA) เพื่อใช้ในการเปรียบเทียบ กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษาในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2552 โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.92 และ 0.56 ตามลำดับ
2. ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษาในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2552 ระหว่างนักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิง ไม่แตกต่างกัน
3. ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษาในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2552 ระหว่างคณะศึกษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ ไม่แตกต่างกัน
4. ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2552 ระหว่างวิทยาเขตศรีสะเกษ กับวิทยาเขตอุดรธานี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ตำรา งานวิจัยทั้งต่างประเทศและในประเทศ เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ของนักการศึกษาหลายท่านช่วยให้ผู้วิจัยได้ทราบถึงแนวความคิด และการนำเอาความรู้ต่าง ๆ มาปรับใช้และพัฒนาในการจัดการเรียนการสอนทั้งด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านหลักสูตรการเรียนรู้และด้านอุปกรณ์และสถานที่ ด้านจุดมุ่งหมาย ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านการวัดและประเมินผล ซึ่งส่งผลต่อประสิทธิภาพและคุณภาพของนักศึกษาของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 จำนวน 5 วิทยาเขต คือ วิทยาเขตกรุงเทพ จำนวน 687 คน วิทยาเขตชลบุรี จำนวน 493 คน วิทยาเขตสุพรรณบุรี 904 คน วิทยาเขตอ่างทอง จำนวน 331 คน และ วิทยาเขตสมุทรสาคร จำนวน 613 คน รวมทั้งสิ้น 3,028 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง 5 วิทยาเขต จำนวนทั้งสิ้น 3,028 คน ซึ่งผู้วิจัยประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากการเปิดตารางสำเร็จรูปของ เครจซี และมอร์แกน (เทเวศร์ พิริยะพูนท์. 2545: 128; อ้างอิงจาก Krejcie; & Morgan. 1972) ได้จำนวน 345 คน แต่ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะทำการเก็บข้อมูลจากนักศึกษาทั้ง 5 เขต จำนวน 400 คน โดยใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นอย่างไม่เป็นสัดส่วน (Non-Proportional Stratified Random Sampling) ดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

สพล. วิทยาเขต	ประชากร				กลุ่มตัวอย่าง			
	ศึกษาฯ	วิทยาศาสตร์ฯ	ศิลปศาสตร์	รวม	ศึกษาฯ	วิทยาศาสตร์ฯ	ศิลปศาสตร์	รวม
1. กรุงเทพ	403	189	95	687	40	24	16	80
2. ชลบุรี	320	125	48	493	40	24	16	80
3. สุพรรณบุรี	455	291	158	904	40	24	16	80
4. อ่างทอง	173	116	42	331	40	24	16	80
5. สมุทรสาคร	441	123	49	613	40	24	16	80
รวม	1792	844	392	3,028	200	120	80	400

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้น แบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) มี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย และเห็นด้วยน้อยที่สุด ซึ่งแบ่งการศึกษาออกเป็น 5 ด้าน คือ

1. ด้านหลักสูตร
2. ด้านผู้สอน
3. ด้านวิธีสอนและการจัดการเรียนรู้
4. ด้านอุปกรณ์และสถานที่
5. ด้านการวัดและประเมินผล

การกำหนดการให้คะแนนจากแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ผู้วิจัยกำหนดค่าน้ำหนักคะแนนดังนี้

- คะแนน 5 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นว่า เห็นด้วยมากที่สุด
- คะแนน 4 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นว่า เห็นด้วยมาก
- คะแนน 3 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นว่า เห็นด้วยปานกลาง
- คะแนน 2 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นว่า เห็นด้วยน้อย
- คะแนน 1 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นว่า เห็นด้วยน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา แบบสอบถามมีลักษณะเป็นคำถามแบบปลายเปิด (Open – Ended Questionnaires)

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ศึกษาค้นคว้า ตำรา เอกสาร และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศ และต่างประเทศ เพื่อรวบรวมข้อมูลและรายละเอียดต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ
2. นำข้อมูลที่ได้ศึกษามาประกอบการสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ทุกด้าน
3. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วไปให้ประธานควบคุมปริญญาโท พิจารณาตรวจสอบเพื่อแก้ไขปรับปรุง
4. นำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบแก้ไข เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity)

5. นำแบบสอบถามมาทำการปรับปรุงตามให้ผู้เชี่ยวชาญแก้ไข และได้ให้ข้อเสนอแนะ แล้วนำเสนอประธานควบคุมปริญญาพันธ์เพื่อพิจารณา

6. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาตามวิธีของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.95

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงรองอธิการบดีสถาบัน การพลศึกษา วิทยาเขตภาคกลาง เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีผู้ช่วยวิจัยทั้ง 5 วิทยาเขต ช่วยในการเก็บข้อมูล

3. นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล แล้วนำไปดำเนินการ วิเคราะห์ต่อไป

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำข้อมูลของแบบสอบถามตอนที่ 1 มาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอ ในรูปตารางประกอบความเรียง

2. นำข้อมูลจากแบบสอบถาม ตอนที่ 2 หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของ ความคิดเห็น โดยแปลความหมายของระดับค่าเฉลี่ยดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2550: 69)

4.50 – 5.00 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด

3.50 – 4.49 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

2.50 – 3.49 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

1.50 – 2.49 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย

1.00 – 1.49 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบัน การพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ระหว่างคณะที่ศึกษา โดยวิเคราะห์ความแปรปรวน แบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ในกรณีที่ผลการทดสอบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 จะนำไปทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้วิธี แอลเอสดี (Least Significant Difference) และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

4. นำข้อมูลตอนที่ 3 มาสรุป และนำเสนอเป็นรายชื่อ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ แทนความหมายดังต่อไปนี้

n	แทน	กลุ่มตัวอย่าง
$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบเอฟ (F-distribution)
df	แทน	ชั้นแห่งความอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนกำลังสอง (Sum of Square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนกำลังสอง (Mean of Square)
p	แทน	ความน่าจะเป็น
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป เป็นขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

1. ข้อมูลสถานภาพทั่วไปของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
2. ข้อมูลความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 โดยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำมาแปลความหมายเป็นระดับความคิดเห็น แล้วนำเสนอในรูปตารางและความเรียง
3. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ระหว่างคณะที่ศึกษา และวิทยาเขตที่ศึกษา โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ในกรณีที่ผลการทดสอบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะนำไปทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของแอลเอสดี (Least Significant Difference) และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
4. ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ มาสรุปเป็นรายข้อ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ความถี่ และร้อยละ สถานภาพของนักศึกษา

ตาราง 2 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
คณะ		
คณะศึกษาศาสตร์	200	50.00
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ	120	30.00
คณะศิลปศาสตร์	80	20.00
รวม	400	100.00
วิทยาเขต		
กรุงเทพ	80	20.00
ชลบุรี	80	20.00
สุพรรณบุรี	80	20.00
อ่างทอง	80	20.00
สมุทรสาคร	80	20.00
รวม	400	100.00

จากตาราง 2 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 และคณะศิลปศาสตร์ จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 นักศึกษาสถาบันการพลศึกษา จาก 5 วิทยาเขต คือ วิทยาเขตกรุงเทพ วิทยาเขตชลบุรี วิทยาเขตสุพรรณบุรี วิทยาเขตอ่างทอง และ วิทยาเขตสมุทรสาคร วิทยาเขตละ 80 คน หรือร้อยละ 20.00 ของนักศึกษาทั้งหมด 400 คน

2. ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552

ตาราง 3 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านหลักสูตร (n = 400)

การจัดการเรียนรู้ด้านหลักสูตร	ความคิดเห็น		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. หลักสูตรกำหนดเนื้อหาวิชาได้อย่างเหมาะสม	4.02	0.65	มาก
2. หลักสูตรกำหนดจำนวนหน่วยกิตในแต่ละรายวิชาไว้อย่างเหมาะสม	4.06	0.66	มาก
3. เนื้อหาวิชาที่เรียนมีความเหมาะสมกับความสนใจของนิสิต	3.98	0.73	มาก
4. เนื้อหาวิชาที่เรียนมีความสอดคล้องกับหลักสูตรที่กำหนดไว้	4.04	0.76	มาก
5. เนื้อหาวิชาที่เรียนสามารถทำความเข้าใจได้ง่าย	3.86	0.83	มาก
6. นักศึกษาได้รับประสบการณ์จากการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่แท้จริง	4.02	0.77	มาก
7. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรเน้นการพัฒนาคุณภาพชีวิต	4.05	0.78	มาก
8. หลักสูตรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริง	4.11	0.82	มาก
9. วิชาที่เปิดสอนเพียงพอต่อความต้องการของนักศึกษา	3.84	0.86	มาก
10. การเรียนการสอนมีสัดส่วนของภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติอย่างเหมาะสม	3.97	0.78	มาก
11. มีการจัดหลักสูตรตรงกับความต้องการของผู้เรียน	3.94	0.77	มาก
รวม	3.99	0.55	มาก

จากตาราง 3 แสดงว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านหลักสูตร โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.99$, S.D. = 0.55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ หลักสูตรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริง ($\bar{x} = 4.11$, S.D. = 0.82)

ตาราง 4 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา
ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านผู้สอน (n = 400)

การจัดการเรียนรู้ด้านผู้สอน	ความคิดเห็น		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. มีความรู้ความเข้าใจและมีทักษะในวิชาที่สอนเป็นอย่างดี	4.10	0.73	มาก
2. มีบุคลิกลักษณะเหมาะสมกับความเป็นครู	4.19	0.72	มาก
3. แต่งกายเรียบร้อยเหมาะสมตามกาลเทศะ	4.19	0.71	มาก
4. สามารถสอนได้ตรงตามวัตถุประสงค์ และตรงกับเนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร	4.18	0.73	มาก
5. มีความรับผิดชอบต่อการสอน และตรงเวลา	4.05	0.76	มาก
6. ให้ความยุติธรรมแก่นิสิตทุกคน ไม่ลำเอียง	3.92	0.91	มาก
7. สร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนการสอน	3.94	0.81	มาก
8. มีความสามารถในการคุมชั้นเรียน	4.03	0.84	มาก
9. มีพฤติกรรมและปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักศึกษา	4.11	0.74	มาก
10. ใช้วาจาสุภาพกับนักศึกษาและเพื่อนอาจารย์	4.11	0.78	มาก
รวม	4.08	0.57	มาก

จากตาราง 4 แสดงว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านผู้สอน โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.08$, S.D. = 0.57) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ มีบุคลิกลักษณะเหมาะสมกับความเป็นครู ($\bar{x} = 4.19$, S.D. = 0.72) และแต่งกายเรียบร้อยเหมาะสมตามกาลเทศะ ($\bar{x} = 4.19$, S.D. = 0.71)

ตาราง 5 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา
ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านวิธีสอนและการจัดการเรียนรู้ (n = 400)

การจัดการเรียนรู้ด้านวิธีสอนและการจัดการเรียนรู้	ความคิดเห็น		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. เปิดโอกาสให้นักศึกษาเลือกเรียนตามความถนัดและสนใจ	3.95	0.83	มาก
2. มีการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับเนื้อหารายวิชา	3.94	0.72	มาก
3. มีการสอนให้นักศึกษารู้จักคิด วิเคราะห์ และแก้ปัญหา	3.93	0.75	มาก
4. เปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.02	0.75	มาก
5. กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักศึกษามีมนุษยสัมพันธ์และความสามัคคี	4.02	0.77	มาก
6. กิจกรรมการเรียนรู้ได้สอดแทรกคุณธรรมจริยธรรม	3.93	0.80	มาก
7. มีการแนะแนวให้นักศึกษารู้จักแหล่งศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม	3.90	0.76	มาก
8. กิจกรรมการเรียนรู้มีการบูรณาการเนื้อหากับวิชาต่างๆ	3.94	0.81	มาก
9. กิจกรรมการเรียนรู้เอื้อให้นักศึกษาได้สร้างผลงาน	3.93	0.79	มาก
10. มีเทคนิควิธีการสอนที่ดี	4.01	0.84	มาก
รวม	3.96	0.57	มาก

จากตาราง 5 แสดงว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านวิธีสอนและการจัดการเรียนรู้ โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.96$, S.D. = 0.57) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ เปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{x} = 4.02$, S.D. = 0.75) และกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักศึกษามีมนุษยสัมพันธ์และความสามัคคี ($\bar{x} = 4.02$, S.D. = 0.77)

ตาราง 6 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา
ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านอุปกรณ์ และสถานที่ (n=400)

การจัดการเรียนรู้ด้านอุปกรณ์และสถานที่	ความคิดเห็น		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. มีอุปกรณ์การเรียนการสอนและกีฬาเพียงพอกับจำนวนผู้เรียน	3.92	0.91	มาก
2. ห้องเรียนสะอาดเหมาะสมกับการเรียนการสอน	3.73	0.94	มาก
3. ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์มีความพร้อมในการจัดการเรียนการสอน	3.78	0.90	มาก
4. ห้องปฏิบัติการทางคอมพิวเตอร์มีความพร้อมในการจัดการเรียนการสอน	3.63	0.94	มาก
5. ห้องปฏิบัติการทางภาษามีความพร้อมในการจัดการเรียนการสอน	3.71	0.89	มาก
6. ศูนย์วิทยบริการมีหนังสือที่ทันสมัยเพียงพอสำหรับการศึกษาค้นคว้า	3.69	0.95	มาก
7. ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬามีความพร้อม ต่อการจัดการเรียนการสอน และบริการอยู่เสมอ	3.86	0.96	มาก
8. มีอุปกรณ์ทางโสตทัศนศึกษาที่ทันสมัยและเพียงพอ	3.67	0.99	มาก
9. สนามกีฬามีความเหมาะสมต่อการเรียนการสอนและฝึกกีฬา	3.94	0.93	มาก
10. ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายของนักศึกษามีความเหมาะสม สะอาด ปลอดภัย	3.61	1.03	มาก
11. สถาบันมีสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่สะอาด รื่นรมย์ น่าพักผ่อนหย่อนใจ	3.74	0.99	มาก
12. มีจุดให้บริการน้ำดื่ม น้ำใช้ที่สะอาด เพียงพอ	3.19	1.27	ปานกลาง
รวม	3.70	0.71	มาก

จากตาราง 6 แสดงว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านอุปกรณ์ และสถานที่ โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.70$, S.D. = 0.71) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีข้อที่นักศึกษาเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง คือ มีจุดให้บริการน้ำดื่ม น้ำใช้ที่สะอาด เพียงพอ ($\bar{x} = 3.19$, S.D. = 0.71)

ตาราง 7 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา
ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านการวัดและประเมินผล (n = 400)

การจัดการเรียนรู้ด้านการวัดและประเมินผล	ความคิดเห็น		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. ข้อสอบสามารถวัดได้ตรงตามจุดประสงค์ของหลักสูตร	3.89	0.74	มาก
2. แจ้งให้นักเรียนทราบล่วงหน้าก่อนจะมีการทดสอบ	3.94	0.81	มาก
3. มีการสอบข้อเขียนที่เหมาะสมกับเนื้อหา	4.01	0.77	มาก
4. มีการสอบปฏิบัติที่เหมาะสมกับเนื้อหา	4.00	0.78	มาก
5. มีการเก็บคะแนนจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน เช่น การแต่งกาย การเข้าชั้นเรียน	4.00	0.81	มาก
6. การวัดและประเมินผลที่ดีทำให้นักศึกษาสนใจเรียนมากขึ้น	3.95	0.82	มาก
7. มีการแจ้งผลการเรียนที่รวดเร็วและถูกต้อง	3.81	0.87	มาก
8. ประเมินผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรม	3.89	0.88	มาก
9. มีการกำหนดวิธีการวัดและประเมินผลที่ชัดเจน	3.95	0.82	มาก
10. มีการวัดและประเมินผลก่อนเรียน ขณะเรียน และหลังเรียน	3.90	0.90	มาก
รวม	3.93	0.63	มาก

จากตาราง 7 แสดงว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านการวัดและประเมินผล โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.93$, S.D. = 0.63) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ มีการสอบข้อเขียนที่เหมาะสมกับเนื้อหา ($\bar{x} = 4.01$, S.D. = 0.77)

ตาราง 8 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา
ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 (n=400)

รายการ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. ด้านหลักสูตร	3.99	0.55	มาก
2. ด้านผู้สอน	4.08	0.57	มาก
3. ด้านวิธีสอนและการจัดการเรียนรู้	3.96	0.57	มาก
4. ด้านอุปกรณ์ และสถานที่	3.70	0.71	มาก
5. ด้านการวัดและประเมินผล	3.93	0.63	มาก
รวม	3.93	0.52	มาก

จากตาราง 8 แสดงว่า ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของ
สถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก
($\bar{x} = 3.93$, S.D. = 0.52)

3. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบัน
การพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552

ตาราง 9 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา
ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 จำแนกตามตัวแปรคณะที่ศึกษา

รายการ	ศึกษาศาสตร์ (n = 200)		วิทยาศาสตร์ (n = 120)		ศิลปศาสตร์ (n = 80)	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
1. ด้านหลักสูตร	4.10	0.50	3.95	0.53	3.90	0.62
2. ด้านผู้สอน	4.15	0.52	4.09	0.56	3.97	0.65
3. ด้านวิธีสอนและการจัดการเรียนรู้	4.11	0.56	3.92	0.55	3.80	0.60
4. ด้านอุปกรณ์ และสถานที่	3.88	0.75	3.62	0.70	3.62	0.62
5. ด้านการวัดและประเมินผล	4.10	0.67	3.88	0.59	3.81	0.60
รวม	4.07	0.52	3.89	0.49	3.82	0.54

จากตาราง 9 แสดงว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบัน
การพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยความ
คิดเห็นเท่ากับ 4.07 (S.D. = 0.52) คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ
3.89 (S.D. = 0.49) และ คณะศิลปศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 3.82 (S.D. = 0.54)

ตาราง 10 เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบัน
การพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ตามตัวแปรคณะที่ศึกษา

การจัดการเรียนรู้	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
1. ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	1.96	2	.98	3.31*	.038
	ภายในกลุ่ม	117.64	397	.30		
2. ด้านผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	1.30	2	.65	2.01	.136
	ภายในกลุ่ม	128.61	397	.32		
3. ด้านวิธีสอนและการจัดการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	3.90	2	1.95	6.11*	.003
	ภายในกลุ่ม	126.61	397	.32		
4. ด้านอุปกรณ์ และสถานที่	ระหว่างกลุ่ม	4.15	2	2.08	4.21*	.016
	ภายในกลุ่ม	195.83	397	.49		
5. ด้านการวัดและประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	3.99	2	1.99	5.20*	.006
	ภายในกลุ่ม	152.19	397	.38		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2.76	2	1.38	5.27*	.006
	ภายในกลุ่ม	103.94	397	.26		

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 แสดงว่า นักศึกษาที่ศึกษาในวิทยาเขตต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้นจึงนำไปทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีของ แอลเอสดี (Least Significant Difference)

ตาราง 11 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อตามหลักสูตรการจัดการเรียนรู้ของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านหลักสูตร ตามตัวแปร คณะที่ศึกษา

วิทยาเขต		ศึกษาศาสตร์	วิทยาศาสตร์การกีฬา	ศิลปศาสตร์
	$\bar{x}$	4.10	3.95	3.90
ศึกษาศาสตร์	4.10	-	0.15*	0.20*
วิทยาศาสตร์การกีฬา	3.90		-	0.05
ศิลปศาสตร์	3.95			-

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 แสดงว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านหลักสูตร ของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ แตกต่างกับนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา และคณะศิลปศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 12 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้
ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านวิธีสอนและ
การจัดการเรียนรู้ ตามตัวแปรคณะที่ศึกษา

วิทยาเขต		ศึกษาศาสตร์	วิทยาศาสตร์การกีฬา	ศิลปศาสตร์
	$\bar{x}$	4.11	3.92	3.80
ศึกษาศาสตร์	4.11	-	0.19*	0.31*
วิทยาศาสตร์การกีฬา	3.92		-	0.12
ศิลปศาสตร์	3.80			-

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 แสดงว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบัน
การพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านวิธีสอนและการจัดการเรียนรู้ ของนักศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา และคณะศิลปศาสตร์ อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 13 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้
ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านอุปกรณ์ และ
สถานที่ ตามตัวแปรคณะที่ศึกษา

วิทยาเขต		ศึกษาศาสตร์	วิทยาศาสตร์การกีฬา	ศิลปศาสตร์
	$\bar{x}$	3.88	3.62	3.62
ศึกษาศาสตร์	3.88	-	0.26*	0.26*
วิทยาศาสตร์การกีฬา	3.62		-	0.00
ศิลปศาสตร์	3.62			-

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 แสดงว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบัน
การพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านอุปกรณ์ และสถานที่ ของนักศึกษาคณะ
ศึกษาศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา และคณะศิลปศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 14 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้
ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านการวัดและ
ประเมินผล ตามตัวแปรคณะที่ศึกษา

วิทยาเขต		ศึกษาศาสตร์	วิทยาศาสตร์การกีฬา	ศิลปศาสตร์
	$\bar{x}$	4.10	3.88	3.81
ศึกษาศาสตร์	4.10	-	0.22*	0.29*
วิทยาศาสตร์การกีฬา	3.88		-	0.00
ศิลปศาสตร์	3.81			-

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 แสดงว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบัน
การพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ด้านการวัดและประเมินผล ของนักศึกษาคณะ
ศึกษาศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา และคณะศิลปศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 15 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ตามตัวแปรคณะที่ศึกษา

วิทยาเขต		ศึกษาศาสตร์	วิทยาศาสตร์การกีฬา	ศิลปศาสตร์
	$\bar{x}$	4.07	3.89	3.82
ศึกษาศาสตร์	4.07	-	0.18*	0.24*
วิทยาศาสตร์การกีฬา	3.89		-	0.07
ศิลปศาสตร์	3.82			-

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 15 แสดงว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ แตกต่างกับนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา และคณะศิลปศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

- 1.) ควรจัดหลักสูตรในแต่ละภาคเรียนให้มีทั้งการปฏิบัติทางทักษะกีฬา และ ภาควิชาศึกษา ในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน
- 2.) ควรเปิดการเรียนการสอนกีฬาที่สามารถใช้เป็นอาชีพและสร้างรายได้ให้กับผู้เล่น เช่น กีฬาอีสปอร์ต
- 3.) ควรนำความรู้ใหม่ ๆ มาจัดการเรียนการสอนให้สามารถนำไปใช้ในการประกอบวิชาชีพได้มากยิ่งขึ้น
- 4.) ต้องการให้เน้นหลักสูตรเกี่ยวกับการพัฒนาภาษาอังกฤษของนิสิตให้มากกว่านี้
- 5.) ควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นมากขึ้น
- 6.) ควรจัดอุปกรณ์กีฬาให้เป็นระเบียบ เพื่อง่ายต่อการนำไปใช้
- 7.) คอมพิวเตอร์ไม่เพียงพอ ควรเพิ่มจำนวนให้มากขึ้น
- 8.) ควรให้นักศึกษา นักกีฬาของสถาบันใช้สนามกีฬาหรืออาคารเรียนอย่างเต็มที่ และไม่ควรอนุญาตให้บุคคลภายนอกมาใช้ในช่วงที่มีการฝึกซ้อมของนักกีฬาของสถาบัน
- 9.) ควรมีบริการน้ำดื่มในสถานที่ฝึกซ้อมกีฬาหรือห้องเรียนอย่างเป็นกิจลักษณะ
- 10.) ไม่ควรให้อิทธิพลแก่นักศึกษาที่ไม่มาเรียนหรือไม่ได้มาสอบ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สังเขปความมุ่งหมาย สมมุติฐาน และวิธีดำเนินการวิจัย

ความมุ่งหมายในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาในแต่ละคณะที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาของสถาบันการพลศึกษา ในภาคกลาง 5 วิทยาเขต จำนวนทั้งสิ้น 2,623 คน ซึ่งผู้วิจัยประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากการใช้ตารางสำเร็จรูปของ เครจซี และมอร์แกน (เทเวศร์ พิริยะพูนท์. 2545: 128; อ้างอิงจาก Krejcie; & Morgan. n.d.) ได้จำนวน 335 คน แต่ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะทำการเก็บข้อมูลจากนักศึกษาทั้ง 5 วิทยาเขต จำนวน 400 คน โดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นอย่างไม่เป็นสัดส่วน (Non-Proportional Stratified Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ คือ คณะ จำแนกเป็น คณะศึกษาศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ และคณะศิลปศาสตร์
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้น แบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 แบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร

ด้านผู้สอน ด้านวิธีสอนและการจัดการเรียนรู้ ด้านอุปกรณ์และสถานที่ และด้านการวัดและประเมินผล มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) มี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย และเห็นด้วยน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา แบบสอบถามมีลักษณะเป็นคำถามแบบปลายเปิด (Open – Ended Questionnaires)

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงรองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคกลาง เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีผู้ช่วยวิจัยทั้ง 5 วิทยาเขต ช่วยในการเก็บข้อมูล
3. นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล แล้วนำไปดำเนินการวิเคราะห์ต่อไป

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำข้อมูลสถานภาพทั่วไปของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
2. วิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 โดยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำมาแปลความหมายเป็นระดับความคิดเห็น แล้วนำเสนอในรูปตารางและความเรียง
3. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ระหว่างคณะที่ศึกษา โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ในกรณีที่ผลการทดสอบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะนำไปทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้วิธี แอลเอสดี (Least Significant Difference) และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
4. นำข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ มาสรุปเป็นรายชื่อ

สรุปผลการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 และคณะศิลปศาสตร์ จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 นักศึกษาสถาบันการพลศึกษาจาก 5 วิทยาเขต คือ วิทยาเขตกรุงเทพ วิทยาเขตชลบุรี วิทยาเขตสุพรรณบุรี วิทยาเขตอ่างทอง และ

วิทยาเขตสมุทรสาคร วิทยาเขตละ 80 คน หรือร้อยละ 20.00 ของนักศึกษาทั้งหมด 400 คน

2. นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.93$, S.D. = 0.52) และจำแนกเป็นรายด้าน ดังนี้

2.1 ด้านหลักสูตร โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.99$, S.D. = 0.55)

2.2 ด้านผู้สอน โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.08$, S.D. = 0.57)

2.3 ด้านวิธีสอนและการจัดการเรียนรู้ โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.96$, S.D. = 0.57)

2.4 ด้านอุปกรณ์ และสถานที่ โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.70$, S.D. = 0.71)

2.5 ด้านการวัดและประเมินผล โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.93$, S.D. = 0.63)

3. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 พบว่า นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 4.07 (S.D. = 0.52) คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 3.89 (S.D. = 0.49) และ คณะศิลปศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 3.82 (S.D. = 0.54)

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพบว่า นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มีความเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา โดยรวมแตกต่างกับ นักศึกษา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ และคณะศิลปศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกัน ในด้านหลักสูตร ด้านวิธีสอน และการจัดการเรียนรู้ ด้านอุปกรณ์ และสถานที่ และด้านการวัดและประเมินผล แต่มีความเห็นต่อด้านผู้สอน ไม่แตกต่างกัน

4. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

1.) ควรจัดหลักสูตรในแต่ละภาคเรียนให้มีทั้งการปฏิบัติทางทักษะกีฬา และ ภาควิชาอยู่ในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน

2.) ควรเปิดการเรียนการสอนกีฬาที่สามารถใช้เป็นอาชีพและสร้างรายได้ให้กับผู้เล่น เช่น กีฬาอล์ฟ

3.) ควรนำความรู้ใหม่ ๆ มาจัดการเรียนการสอนให้สามารถนำไปใช้ในการประกอบวิชาชีพได้มากยิ่งขึ้น

- 4.) ต้องการให้เน้นหลักสูตรเกี่ยวกับการพัฒนาภาษาอังกฤษของนิสิตให้มากกว่านี้
- 5.) ควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นมากขึ้น
- 6.) ควรจัดอุปกรณ์กีฬาให้เป็นระเบียบ เพื่อง่ายต่อการนำไปใช้
- 7.) คอมพิวเตอร์ไม่เพียงพอ ควรเพิ่มจำนวนให้มากขึ้น
- 8.) ควรให้นักศึกษา นักกีฬาของสถาบันใช้สนามกีฬาหรืออาคารเรียนอย่างเต็มที่ และไม่ควรอนุญาตให้บุคคลภายนอกมาใช้ในช่วงที่มีการฝึกซ้อมของนักกีฬาของสถาบัน
- 9.) ควรมีบริการน้ำดื่มในสถานที่ฝึกซ้อมกีฬาหรือห้องเรียนอย่างเป็นกิจลักษณะ
- 10.) ไม่ควรให้อภิสสิทธิ์แก่นักศึกษาที่ไม่มาเรียนหรือไม่ได้มาสอบ

อภิปรายผล

1. ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก สถาบันการพลศึกษา ได้เปิดเป็นสถาบันการศึกษาที่มีวัตถุประสงค์ในการผลิตและพัฒนาบุคลากร ทางด้านพลศึกษามาช่วงเวลาหนึ่งแล้ว โดยมีจุดเริ่มต้นมาจากการเป็นวิทยาลัยพลศึกษา และปัจจุบัน ได้เปลี่ยนเป็นสถาบันการพลศึกษา เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่เกิดขึ้นใหม่ ซึ่งเริ่มดำเนินการเรียนการสอน ตามหลักสูตรสถาบันการพลศึกษา ตั้งแต่ ปีการศึกษา 2548 โดยที่สถาบันการพลศึกษา ในเขตภาค กลาง ทั้ง 5 แห่ง ได้จัดตั้งขึ้นเมื่อ ปี พ.ศ. 2517 – พ.ศ. 2522 คือ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรี วิทยาเขตอ่างทอง วิทยาเขตสุพรรณบุรี วิทยาเขตสมุทรสาคร และวิทยาเขตกรุงเทพ ตามลำดับ นับตั้งแต่ก่อตั้งขึ้นสถาบันการพลศึกษาในนามว่า สถาบันการพลศึกษา ได้มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบ การบริหารและมีการพัฒนาสถาบันในด้านต่าง ๆ เพื่อให้เกิดศักยภาพในการผลิตและพัฒนาบุคลากร ทางพลศึกษา ปัจจุบัน สถาบันการพลศึกษามีภารกิจหน้าที่โดยตรงในการผลิตและพัฒนาบุคลากร เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการจัดการศึกษาให้ตอบสนองและแก้ปัญหาตามนโยบายแห่งรัฐ จัดการศึกษาในระดับปริญญาตรี ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ยึดหลักมาตรฐานวิชาการ และวิชาชีพระดับอุดมศึกษา มุ่งผลิตกำลังคนตามความต้องการของท้องถิ่น สอดคล้องกับแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ จากเหตุผลข้างต้นอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การจัดการเรียนรู้ของสถาบัน การพลศึกษาในปัจจุบันสอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา นักศึกษาจึงแสดงความคิดเห็นต่อ การจัดการเรียนรู้ของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ในภาพรวมว่ามีความ เหมาะสมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุขุม อันขวัญเมือง (2553: 78) ที่ได้ศึกษา เรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษาในเขต

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2552 ผลการวิจัยพบว่าโดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก โดยได้ให้เหตุผลไว้ว่า นักศึกษาได้รับความรู้และประสบการณ์จากการเข้ามาศึกษาในสถาบันการพลศึกษาทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติในทุกสาขาวิชา มีทักษะในวิชาชีพ มีความรู้เทคนิคเฉพาะทาง มีความคิดสร้างสรรค์ เจตคติที่ดี สามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถแก้ปัญหาและปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมในการทำงาน สามารถดำรงชีพได้อย่างมีความสุข นักศึกษาได้รับประโยชน์จากการเรียนรู้ด้านการพลศึกษาอย่างครบถ้วนตามหลักสูตร เป็นการเรียนรู้ในสภาพจริงที่เป็นไปตามความคาดหวังของการเข้ามาศึกษาในสถาบันการพลศึกษา และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชุมพล วงศ์คำจันทร์ (2552: 55-56) ที่ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคเหนือ ปีการศึกษา 2551 ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคเหนือได้แสดงความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยรวมเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก และได้ให้เหตุผลที่สอดคล้องกันคือ การจัดการเรียนการสอนส่งผลให้นักศึกษามีความพึงพอใจเพราะได้รับความรู้ประสบการณ์ตรงจากการเข้ามาศึกษาในสถาบันการพลศึกษา กระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติจริง เพื่อให้เกิดทักษะและความชำนาญ บรรยายภาคในห้องเรียนส่งเสริมให้เกิดการสนใจที่จะเรียนรู้ รวมทั้งอาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ ซึ่งเป็นแนวทางนำความรู้ ทักษะไปใช้ประกอบอาชีพในอนาคตได้

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552

ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ของสถาบันการพลศึกษาในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ระหว่างคณะศึกษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ และคณะศิลปศาสตร์ ในด้านหลักสูตร ด้านวิธีสอนและการจัดการเรียนรู้ ด้านอุปกรณ์และสถานที่ และด้านการวัดและประเมินผล แต่มีความคิดเห็นต่อด้านผู้สอน ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ลักษณะการเรียนการสอนของคณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ และคณะศิลปศาสตร์ ที่ต้องใช้อุปกรณ์การเรียนการสอน เทคโนโลยีทางการศึกษา หรือห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ นิเทศศาสตร์ มากกว่าการเรียนการสอนของคณะศึกษาศาสตร์ ที่มีการจัดกระบวนการเรียนรู้โดยการถ่ายทอดการใช้เทคนิค ทักษะการปฏิบัติทางการกีฬา ทักษะวิธีการสอน ซึ่งการจัดการเรียนรู้ของคณะศึกษาศาสตร์ส่วนใหญ่จะใช้ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการกีฬา สนามกีฬา อุปกรณ์กีฬาประเภทต่าง ๆ ที่สถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ทั้ง 5 วิทยาเขต มีพร้อมพอสมควรอยู่แล้ว จึงอาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้ นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์

การกีฬาและสุขภาพ และคณะศิลปศาสตร มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นน้อยกว่า หรือแตกต่างจากความคิดเห็นของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุขุม อันขวัญเมือง (2553: บทคัดย่อ) และ ชุมพล วงศ์คำจันทร์ (2552: บทคัดย่อ) ที่พบว่า ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ระหว่างคณะศึกษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร และคณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ ไม่แตกต่างกัน จากผลการวิจัยที่ไม่สอดคล้องกันเช่นนี้อาจเป็นเพราะ นักศึกษาแต่ละคนจะมีความคิดเห็นเป็นของตนเอง ความคิดเห็นนั้นอาจเกิดจากพื้นฐานส่วนบุคคล เกิดจากความรู้สึก ความต้องการส่วนตัว หรือจากประสบการณ์ที่พบเจอ ซึ่งธรรมชาติของความคิดเห็นจะเหมือนกันหรือแตกต่างกันก็ได้ ดังที่ ชาญณรงค์ คำเพชร (2549: 7) ได้กล่าวไว้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเกิดจากการรับรู้และเรียนรู้ของบุคคลนั้น ๆ เป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติอาจเปลี่ยนแปลงได้เสมอตามกาลเวลา ความคิดเห็นของบุคคลแต่ละคนต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอาจเหมือนหรือไม่เหมือนกันก็ได้

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

สถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 ควรส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ในด้านอุปกรณ์ และสถานที่ รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้มากขึ้น โดยเฉพาะการให้บริการน้ำดื่ม น้ำใช้แก่นักศึกษา ที่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น และจากการวิจัยในครั้งนี้ ทำให้ทราบถึงความแตกต่างของความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษาในแต่ละคณะ ดังนั้นผู้มีส่วนรับผิดชอบในการบริหารจัดการการศึกษาของสถาบัน ควรคำนึงถึงการจัดการเรียนรู้เพื่อมุ่งไปสู่คุณลักษณะอันพึงประสงค์ในทุก ๆ ด้านของนักศึกษา เพื่อตอบสนองความต้องการในการพัฒนาสังคมและประเทศชาติต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูผู้สอน ผู้บริหาร และผู้ปกครองที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง
2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษาในเขตภาคใต้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงรัง. (2528). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนว และจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กรรณิการ์ ชุตติพงศ์ศาวัต. (2544). ความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันโรคเอดส์ ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรี. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). สารและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.
- (2545). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงฯ.
- จรรยา ภู่อุดม. (2544). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ที่เน้นผู้เรียนเป็นผู้สร้าง ความรู้. ปรินิพนธ์ กศ.ด. (คณิตศาสตร์ศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จรรยา แก่นวงศ์คำ. (2523). การจัดการบริหารพลศึกษาในโรงเรียน. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- (2529). วิธีสอนวิชาเอกพลศึกษา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- จรรยา ภู่อุดม. (2551). ความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีต่อการเรียน การสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา ปีการศึกษา 2550. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จรรยา ภู่อุดม. (2549). ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาใน โรงเรียนเตรียมทหาร ปีการศึกษา 2448. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. (2542). ทศนคติความเชื่อพฤติกรรมวัดการพยากร และเปลี่ยนแปลง. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ.
- แจ่ม อันวารี. (2552). การศึกษาปัจจัยด้านการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนที่ส่งผลต่อความสามารถ ในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์และเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต 1. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ชนะจิต เกตุอุไร. (2549). *ความคิดเห็นของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี ปีการศึกษา 2548*. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชาญณรงค์ คำเพชร. (2549). *ความคิดเห็นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2548*. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชุมพล วงศ์คำจันทร์. (2552). *ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคเหนือ ปีการศึกษา 2551*. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฐะวี สุริยจันทร์; และคณะ. (2550). *สภาพที่เป็นจริงและความคาดหวังเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์และนักศึกษาในสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่*. เชียงใหม่: สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่.
- ฐศรี วงศ์รัตนะ. (2550). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทศนา แคมมณี. (2545). *กระบวนการเรียนรู้ ความหมาย แนวทางการพัฒนาและปัญหาข้อใจ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เทเวศร์ พิริยะพูนท์. (2545). *การวิจัยทางพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธีระพร อุวรรณโณ. (2535). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิรชา ทองธรรมชาติ; และคณะ. (2544). *กลยุทธ์การฝึกอบรมและวิทยาการในยุคโลกาภิวัตน์*. กรุงเทพฯ: ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ.
- บรรจง สลึงค์. (2534). *คุณลักษณะของครูประถมศึกษาตามทฤษฎีผู้บริหารโรงเรียนศึกษาเฉพาะกรณีครูประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดลำปาง*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (บริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- บำรุง กลัดเจริญ; และฉวีวรรณ กิณางค์. (2525). *วิธีสอนทั่วไป*. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- บุญเจือ สุวรรณพุกษ์. (2523, 6 มกราคม). *ความสำคัญของบุคลิกภาพของครูพลศึกษา*. *วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ*. หน้า 11-12.

- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2531). *การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรม*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ประสิทธิ์ ผลพฤษา. (2546). *ความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา ปีการศึกษา 2545*. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2543). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- พงษ์ศักดิ์ พลพงษ์. (2527). *ประวัติ ปรัชญา และหลักการพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- พรรณี ช. เจนจิต. (2538). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: ต้นอ่อน แกรมมี.
- พัฒน์ สุขจำนงค์. (2522). *สุขศึกษา*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ไพรัช ปานอุทัย. (2530). *คุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ตามทรรศนะของผู้บริหารการศึกษา และศึกษานิเทศก์ เขตการศึกษา 5*. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไพศาล วงศาโรจน์; และคณะ. (2546). *ความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของ อาจารย์วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพในโครงการสมทบกับสถาบันราชภัฏเพชรบุรีวิทยาเขตกรุงเทพมหานคร*. กรุงเทพฯ: ฝ่ายพัฒนาการศึกษาชุมชน วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ.
- ไพศาล หวังพานิช. (2530). *วิธีการวิจัย*. กรุงเทพฯ: งานส่งเสริมวิจัยและตำรา กองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ภูมิพลอดุลยเดช, พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา. (2540, 24 มกราคม). *คำพ่อสอน พระบรมราโชวาทรัชกาลปัจจุบัน*. สืบค้นเมื่อ 22 พฤษภาคม 2553, จาก <http://ayutthaya.ect.go.th/father.html>
- มาลินี จุฑะรพ. (2537). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: อักษราพัฒนา.
- รุ่งทิพา จักรกร. (2527). *วิธีสอนทั่วไป*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ลาวัญญ์ จักรานันต์. (2540). *ความคิดเห็นของนิสิต นักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ สาขาวิชา บริหารธุรกิจ (M.B.A) สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ เขตกรุงเทพมหานคร ต่อการศึกษา ภาคพิเศษ*. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- วรรณพร ฉัตรทอง. (2546). การจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปขอหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิต. ปริญญาโท กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณณี ลิ้มอักษร. (2543). จิตวิทยาการศึกษา. สงขลา: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2523). หลักและวิธีการสอนวิชาพลศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- . (2548). รวบรวมความเกี่ยวกับ ปรัชญา หลักการ วิธีสอน และการวัดเพื่อประเมินผล ทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วาสนา เผือกผ่อง. (2533). คุณลักษณะของครูพลศึกษาระดับปริญญาตรี ที่จบจากคณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2536). การสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- . (2539). การสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: บริษัทพิมพ์ดี.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2541). หลักสูตรพลศึกษา. (เอกสารประกอบการสอน). กรุงเทพฯ: โครงการตำราและคำสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา.
- วีระ เหล่ากันหา. (2548). สภาพและปัญหาการสอนพลศึกษา ช่วงชั้นที่ 1 ของครูพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547. ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศรัณย์ พงษ์รัตนานุกูล. (2549). ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา ครูพลศึกษา และอาจารย์นิเทศที่มีต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนิสิตเอกพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2548. ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศักดิ์ชาย ทักษุวรรณ. (2531, กันยายน). เอกลักษณะนักพลศึกษา. วารสารวิชาการคณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน. 4(1): 20-21.
- สถาบันการพลศึกษา. (2548). หลักสูตรสถาบันการพลศึกษา ระดับปริญญาตรี พุทธศักราช 2548. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- . (2550). ข้อมูลประวัติ. สืบค้นเมื่อ 3 ม.ค. 2550, <http://www.ipe.ac.th/main/view.php?group=2&id=2>

- สมคิด ชิตประสงค์. (2521). *หลักการสอนพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สมชาย กล้าเวช. (2528). *คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูพลศึกษาในพื้นที่พัฒนาเพื่อความมั่นคง จังหวัดชายแดนภาคใต้*. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สาคร ศิริจันทร์. (2550). *ความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียน ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชา พลศึกษา โรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2549*. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุชุม อันขวัญเมือง. (2553). *ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของ สถาบันการพลศึกษาในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2552*. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุทธิณี ทองหล่อ. (2552). *ปัจจัยด้านการจัดการเรียนรู้และปัจจัยด้านผู้เรียนที่ส่งผลต่อความสามารถในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ของนิสิตคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุพจน์ วิเวก. (2549). *ปัญหาการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ช่วงชั้นที่ 2 ของครูพลศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2548*. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุพร ลินธพรัตน์. (2548). *ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาลีลาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 เขตพื้นที่การศึกษาดำรง เขต 1*. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2548). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุริยงค์ ชวนชัยน. (2548). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพการศึกษาของสถาบันราชภัฏ : กรณีศึกษา สถาบันราชภัฏสวนดุสิต*. ปรินิพนธ์ กศ.ด. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. (2538). *จิตวิทยาการเรียนรู้วัยผู้ใหญ่*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สุวิมล ตั้งสัจจพจน์. (2526). *การวัดผลและประเมินผลทางพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- อนันต์ ชันทรราช. (2535). *ความคิดเห็นในการพัฒนาตนเองของครูประจำการโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การบริหารการศึกษา). พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.

- อารี พันธุ์มณี. (2546). *จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนรู้การสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ไยไหมเอ็ดดูเคท.
- อุมาพร สกลรักษ์. (2540). *ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ของวิทยาลัยพณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Chi, X. (1993, May). Chinese's College Students Perceived Value of Physical Activity. *Dissertation Abstracts International*. 53(10): 42.
- Good, Carter V. (1973). *Dictionary of Education*. New York: McGraw – Hill Book.
- Guralnik, J. T. (1976). *Psychology of the Classroom Englewood Cliffs*. New Jersey: Prentice Hall.
- Hudspeth, Jerald Henry. (1992, April). Student Outcomes: The Relationship of Teaching style to Readiness for Self-Directed Learning. *Dissertation Abstracts International*. 3514-A.
- Luke, M.D.; & Gary, D. Sinclair. (1996). Gender Differences in Adolescents' Attitudes Toward School Physical Education. *Journal of Teaching in Physical Education*. 53(04): 31 – 46.
- Morris, Charles G. (1990). *Psychology: An Introduction*. New Jersey: Prentice – Hall.
- Oskamp, Stuart. (1997). *Attitudes and Opinions*. New Jersey. Englewood Cliffs: Prentice – hall.
- Stoker, Steven Vaughn. (1999, February). Physical and Health Education Curriculums: Middle School Students Attitudes Toward a Collaborative Approach. *Dissertation Abstract International*. 37(01): 6080-A.
- Webster. (1998). *Marriam – Webster's Spanish – English Dictionary*. Haraty: Eileen M. P.950.

ภาคผนวก

ภาคผนวก
แบบสอบถาม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ของสถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2551

โปรดตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ของสถาบัน
การพลศึกษา ในเขตภาคกลาง ปีการศึกษา 2552 แบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ

1. ด้านหลักสูตร
2. ด้านผู้สอน
3. ด้านวิธีสอนและการจัดการเรียนรู้
4. ด้านอุปกรณ์และสถานที่
5. ด้านการวัดและประเมินผล

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของนักศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามทำเครื่องหมาย / ลงใน ☐ ที่ตรงกับท่าน

1. คณะวิชา ☐ ศึกษาศาสตร์
☐ วิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ
☐ ศิลปศาสตร์
2. สถานที่ศึกษา ☐ วิทยาเขตกรุงเทพ
☐ วิทยาเขตชลบุรี
☐ วิทยาเขตสุพรรณบุรี
☐ วิทยาเขตอ่างทอง
☐ วิทยาเขตสมุทรสาคร

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย / ลง
ในช่องระดับความคิดเห็นหมายเลข 5, 4, 3, 2, 1 ซึ่งตรงกับความเห็นของนักศึกษามากที่สุด

ช่องหมายเลข 5 หมายถึง นักศึกษาเห็นด้วย มากที่สุด

ช่องหมายเลข 4 หมายถึง นักศึกษาเห็นด้วย มาก

ช่องหมายเลข 3 หมายถึง นักศึกษาเห็นด้วย ปานกลาง

ช่องหมายเลข 2 หมายถึง นักศึกษาเห็นด้วย น้อย

ช่องหมายเลข 1 หมายถึง นักศึกษาเห็นด้วย น้อยที่สุด

1. ด้านหลักสูตร

ข้อ	ด้านหลักสูตร	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	หลักสูตรกำหนดเนื้อหาวิชาได้อย่างเหมาะสม					
2	หลักสูตรกำหนดจำนวนหน่วยกิตในแต่ละรายวิชาได้อย่างเหมาะสม					
3	เนื้อหาวิชาที่เรียนมีความเหมาะสมกับความสนใจของนิสิต					
4	เนื้อหาวิชาที่เรียนมีความสอดคล้องกับหลักสูตรที่กำหนดไว้					
5	เนื้อหาวิชาที่เรียนสามารถทำความเข้าใจได้ง่าย					
6	นักศึกษาได้รับประสบการณ์จากการเรียนการสอน ตามหลักสูตรที่แท้จริง					
7	จุดมุ่งหมายของหลักสูตรเน้นการพัฒนาคุณภาพชีวิต					
8	หลักสูตรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริง					
9	วิชาที่เปิดสอนเพียงพอต่อความต้องการของนักศึกษา					
10	การเรียนการสอนมีสัดส่วนของภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ อย่างเหมาะสม					
11	มีการจัดหลักสูตรตรงกับความต้องการของผู้เรียน					

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

2. ด้านผู้สอน

ข้อ	ด้านผู้สอน	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	มีความรู้ความเข้าใจและมีทักษะในวิชาที่สอนเป็นอย่างดี					
2	มีบุคลิกลักษณะเหมาะสมกับความเป็นครู					
3	แต่งกายเรียบร้อยเหมาะสมตามกาลเทศะ					
4	สามารถสอนได้ตรงตามวัตถุประสงค์ และตรงกับเนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร					
5	มีความรับผิดชอบต่อการสอน และตรงเวลา					
6	ให้ความยุติธรรมแก่นิสิตทุกคน ไม่ลำเอียง					
7	สร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนการสอน					
8	มีความสามารถในการคุมชั้นเรียน					
9	มีพฤติกรรมและปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักศึกษา					
10	ใช้วาจาสุภาพกับนักศึกษาและเพื่อนอาจารย์					

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

.....

3. ด้านวิธีสอนและการจัดการเรียนรู้

ข้อ	ด้านวิธีสอนและการจัดการเรียนรู้	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	เปิดโอกาสให้นักศึกษาเลือกเรียนตามความถนัดและสนใจ					
2	มีการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับเนื้อหารายวิชา					
3	มีการสอนให้นักศึกษารู้จักคิด วิเคราะห์ และแก้ปัญหา					
4	เปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
5	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักศึกษามีมนุษยสัมพันธ์และความสามัคคี					
6	กิจกรรมการเรียนรู้ได้สอดแทรกคุณธรรมจริยธรรม					
7	มีการแนะแนวให้นักศึกษารู้จักแหล่งศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม					
8	กิจกรรมการเรียนรู้มีการบูรณาการเนื้อหาเกี่ยวกับวิชาต่างๆ					
9	กิจกรรมการเรียนรู้เอื้อให้นักศึกษาได้สร้างผลงาน					
10	มีเทคนิควิธีการสอนที่ดี					

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

4. ด้านอุปกรณ์และสถานที่

ข้อ	ด้านอุปกรณ์และสถานที่	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	มีอุปกรณ์การเรียนการสอนและกีฬาเพียงพอกับจำนวนผู้เรียน					
2	ห้องเรียนสะอาดเหมาะสมกับการเรียนการสอน					
3	ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์มีความพร้อมในการจัดการเรียนการสอน					
4	ห้องปฏิบัติการทางคอมพิวเตอร์มีความพร้อมในการจัดการเรียนการสอน					
5	ห้องปฏิบัติการทางภาษามีความพร้อมในการจัดการเรียนการสอน					
6	ศูนย์วิทยบริการมีหนังสือที่ทันสมัยเพียงพอสำหรับการศึกษาค้นคว้า					
7	ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬามีความพร้อมต่อการจัดการเรียนการสอนและบริการอยู่เสมอ					
8	มีอุปกรณ์ทางโสตทัศนศึกษาที่ทันสมัยและเพียงพอ					
9	สนามกีฬามีความเหมาะสมต่อการเรียนการสอนและฝึกกีฬา					
10	ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายของนักศึกษามีความเหมาะสม สะอาด ปลอดภัย					
11	สถาบันมีสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่สะอาด รื่นรมย์ น่าพักผ่อนหย่อนใจ					
12	มีจุดให้บริการน้ำดื่ม น้ำใช้ที่สะอาด เพียงพอ					

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

5. ด้านการวัดผลและประเมินผล

ข้อ	ด้านการวัดและประเมินผล	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	ข้อสอบสามารถวัดได้ตรงตามจุดประสงค์ของหลักสูตร					
2	แจ้งให้นักเรียนทราบล่วงหน้าก่อนจะมีการทดสอบ					
3	มีการสอบข้อเขียนที่เหมาะสมกับเนื้อหา					
4	มีการสอบปฏิบัติที่เหมาะสมกับเนื้อหา					
5	มีการเก็บคะแนนจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน เช่น การแต่งกาย การเข้าชั้นเรียน					
6	การวัดและประเมินผลที่ดีทำให้นักศึกษาสนใจเรียนมากขึ้น					
7	มีการแจ้งผลการเรียนที่รวดเร็วและถูกต้อง					
8	ประเมินผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรม					
9	มีการกำหนดวิธีการวัดและประเมินผลที่ชัดเจน					
10	มีการวัดและประเมินผลก่อนเรียน ขณะเรียน และหลังเรียน					

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถาบันการพลศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์
หัวหน้าภาควิชาพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. รองศาสตราจารย์ เทเวศร์ พิริยะพูนท์
อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. รองศาสตราจารย์ ธงชัย เจริญทรัพย์มณี
อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. อาจารย์ วาสนา มั่งคั่ง
ครูเชี่ยวชาญพิเศษ
คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรี
5. อาจารย์ สุขุม อ้นขวัญเมือง
ครูชำนาญการ
คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรี

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวดวงพร วงศ์ฟัก
วันเดือนปีเกิด	27 กรกฎาคม 2527
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 8 แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กทม. 10510
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	เจ้าหน้าที่หมวดผ่อนคลายทางการกีฬา ประจำโครงการ SCG BADMINTON ACADEMY
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	48/9 ซอย B5 ถนนกรุงเทพกรีฑา แขวงสะพานสูง เขตสะพานสูง กทม. 10240
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2539	ประถมศึกษา จากโรงเรียนสุตใจวิทยา กรุงเทพฯ
พ.ศ. 2545	มัธยมศึกษา จากโรงเรียนสตรีศรีสุราษฎร์ธานี กรุงเทพฯ
พ.ศ. 2547	ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง สาขาพลศึกษา จากวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี
พ.ศ. 2549	ปริญญาตรี (กศ.บ.) วิชาเอกพลศึกษา จากวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี
พ.ศ. 2553	โครงการร่วมมือทางวิชาการมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปริญญาโท (กศ.ม.) สาขาวิชาพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ